

Trương Gia Giai

hãy để tôi
ở bên
bạn

(Tản văn, truyện ngắn)
Lương Hiền dịch

Mercy
Let me
always
be
with you

HÃY ĐỂ TÔI Ở BÊN BẠN
TÁC GIẢ: TRƯƠNG GIA GIAI
NGƯỜI DỊCH: LƯƠNG HIỀN
PHÁT HÀNH: VĂN VIỆT
NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

EBOOK©VCTVEGROUP

CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT

XIN CHÀO, TÔI LÀ MERCY

Tôi là một em cún lông vàng, tên gọi Mercy.

Ngày trước, tên tôi là Messi, vì ba tôi mê nhất cầu thủ bóng đá này.

Rồi một hôm, ba say khướt, và cứ gọi “Mơ Xu, Mơ Xu”.

Từ dạo đó, tên tôi biến thành Mercy (đọc chệch thành Mơ Xu).

Tôi hỏi ba, tên con rốt cuộc đọc thế nào? Ba bảo, ban đâu định giả nghèo giả khổ gọi con là Mất Xu (Messi đọc chệch thành Mất Xu), nhưng thôi, gọi “Mơ Xu” cho nó đỡ buồn.

Tôi biết bạn sẽ đến một nơi rất xa, xin đừng quên ngoảnh lại nhìn tôi.

Dù tôi không còn trong tâm mắt bạn, nhưng xin hãy ngoảnh lại.

Vì biết đâu, không khí mang theo hơi thở của bạn sẽ vượt biển, vượt đại dương, chiếm lĩnh bầu trời, lan trong gió chuyển mùa, thổi đến bên tôi.

Khứu giác của tôi rất nhạy bén. Tôi là Mơ Xu. Tôi thương bạn. Tôi đang nhớ bạn.

Tôi muốn được an ủi bạn, không cần viện đến ngôn từ. Tôi muốn tôi đủ nhạy cảm để biết bạn đang nghĩ gì. Tôi thích đi bộ, nhưng không khi nào đi đường thẳng, tôi thích dừng chân bên thảm cỏ, ngửi hương nắng lẩn trong bùn đất. Tôi thích nằm phơi giữa vườn nhà, lật xem album ảnh là bầu trời xanh trên đầu. Tôi thích lang thang khắp nơi, thích nghe tiếng bước chân vang lên cộp cộp trên những con đường. Tôi thích ồn ào, tôi thích yên tĩnh. Tôi yêu bộ lông vàng óng của mình, vì lúc tôi phi mã, sẽ có một dải nắng óng ả rượt theo tôi.

Tôi thích siêu thị người ra người vào tấp nập trước cổng khu nhà tôi ở. Tôi thích ông bố ngày nào cũng tâm giờ ấy chạy ra ngoài mua bao thuốc lá. Tôi sinh ngày 18 tháng 5 năm 2010. Ba đưa tôi về nhà ngày 12 tháng 6 năm 2010. Ba khóc rồi ba cười, ba bảo không biết hai cha con có được sống bên nhau đến già hay không.

Tôi cứ thích như thế. Mặc người đời có thích như thế hay không.

Tôi là Mercy, một em cún lông vàng thích viết bài kể chuyện.

01

TÔI “SIÊU” CỠ NÀO, CÁC BẠN KHÔNG BIẾT ĐÂU!

Lòng tự tin của một chú chó được hun đúc lên bởi chủ nhân của nó. Từ một em cún nhát gan, sợ sệt, tôi trở thành “dân anh chị” ở tiểu khu này cũng là bởi lòng kiêu hãnh phù phiếm của ba tôi mà ra.

Năm 2010, khi ba đến tiệm thú cưng, cô bán hàng từng nhắc nhở:

- Con cún lông vàng này không phải giống thuần chủng đâu anh.

Từ nhỏ tôi đã biết, loài người thích con lai, vì con lai thông minh và xinh đẹp. Nhưng vì sao họ không thích chó lai?

Đa số những người đến tiệm thú cưng đều rất sành về động vật. Ví như chó Husky thuần chủng thì phải có ba đốm trắng phía trên mắt tạo thành hình hỏa tiễn. Giống chó Collie biên giới thì từ đỉnh trán xuống mõm, xung quanh cổ ngực, dưới bụng, tứ chi và chóp đuôi phải có màu trắng, những phần còn lại trên cơ thể phủ một màu đen nhánh. Thậm chí mấy vị “học giả” này kiên quyết không chấp nhận một đốm đen thừa thãi trên thân chó, chứ đừng nói màu lông của tôi. Bọn họ bảo tôi là loài “lệch chuẩn”. Vì lông của tôi không vàng ánh kim, mà có màu trà sữa lấp lánh. Mặt tôi nhỏ hơn, gầy hơn mặt tiêu chuẩn của giống chó lông vàng óng. E là suốt đời không thể thẩm mỹ chỉnh hình được.

Lệch chuẩn ở đây có nghĩa là không đủ tiêu chuẩn đứng vào hàng

thuần chủng. Mất đi tư cách thuần chủng, thì chỉ có thể vừa bán vừa cho mới mong tìm được chủ nhân. Lúc nhìn thấy ba đeo kính râm, nở nụ cười ngây ngốc bước vào cửa tiệm, cái dáng vẻ nghênh ngang của đám nhà giàu mới nổi ấy khiến tôi thẫn thờ rầu rĩ, hẳn là ông này chẳng vì tham rẻ mà rước tôi về đâu. Thế nhưng, ba bỗng tôi lên và bảo:

- Sao tai em cún này to thế? Ha ha bắt mắt ghê!

Tôi nằm trong lòng ba, lần đầu tiên cảm thấy đôi tai to bè của mình thật ưà nhìn.

Ba đưa tôi về nhà, lên mạng tìm kiếm tài liệu, lựa cho tôi loại thực phẩm tốt. Ba còn đổi ổ nằm nhiều lần cho tôi, ổ nằm của tôi càng lúc trông càng “ngài”.

Ba đưa tôi đi chơi, bà con tiểu khu tôi ở ai nấy đều thích nuôi chó, đặc biệt là giống chó săn vịt Poodle. Mỗi buổi chiều, hễ đến giờ dắt chó đi dạo là quảng trường lại đông nghịt chó Poodle. Chủ nhân của Poodle đều là những người sành sỏi, giữa một rừng chó Poodle, họ vẫn có thể tìm ra con nào đắt tiền nhất.

Mỗi khi có người chỉ trỏ chê bai tôi là giống “lệch chuẩn”, ba lại xách tai tôi lên và bảo:

- Ôi dào, quán quân thuần chủng có gì ghê gớm! Em cún nhà tôi là voi con biết bay - Dumbo^[1] đấy!

Lòng tự tin của một chú chó được hun đúc lên bởi chủ nhân của nó. Từ một em cún nhát gan, sợ sệt, tôi trở thành “dân anh chị” ở tiểu khu này cũng là bởi lòng kiêu hãnh phù phiếm của ba tôi mà ra.

Tôi hỏi ba:

- Ba có buồn vì con là dòng lai tạp không? Chưa biết chừng tổ tiên

mấy đời nhà con còn là giống chó Pug mặt xệ ấy chứ.

Ba tôi đáp:

- Dù con có là Pug mặt xệ ba cũng không buồn đâu. Tai của con rất to, trông “ngầu” lắm!

Từ “ngầu” trong cách nói của ba có thể hiểu là những người: vừa đi làm công sở, công ty, vừa có thể bày sạp bán hàng rong trên đường, ngoài chợ. Lúc hết tiền, sẵn sàng đi mót giấy vụn bán đồng nát. Vào tiệm cơm, mang theo chai coca-cola đựng canh cà chua,... Những hành động ấy rõ ràng không có gì sai trái, nhưng mọi người thường cảm thấy xấu hổ nếu phải làm thế. Ba tôi thì luôn luôn dùng từ “ngầu” để diễn tả nó.

Ba tôi bảo:

- Mercy, nhớ cho kỹ, nếu người ta đòi độ tướng mạo, con hãy bảo tai tôi rất to. Nếu người ta đòi độ xe hơi, con hãy bảo tai tôi rất to. Người ta đòi so sánh nhà lầu, nhẫn quý, đồng hồ đắt tiền, con cũng cứ bảo tai tôi rất to.

Tôi hỏi:

- Ba ơi, thế chẳng phải vì kém cỏi, mới không dám độ hay sao?

Ba đáp:

- Đó là vì mình không thèm độ xem ai vui vẻ hơn ai thôi con, họ không hiểu đâu.

Họ không hiểu nhưng tôi hiểu. Chỉ cần người chúng ta quan tâm cũng quan tâm đến chúng ta, thế là đủ vui, đủ “ngầu” rồi!

02

VÓC DÁNG CAO LỚN HAY NHỎ BÉ KHÔNG QUAN TRỌNG, MIỄN LÀ BẠN HẠNH PHÚC

Tôi có 13 người bạn, 7 người, 9 chó. Cũng đã khá lâu chúng tôi không gặp nhau. Thực ra, trong số đó, có hai người là bạn giả tạo. Tôi lấy làm khó hiểu, không yêu quý nhau, có gì phải tỏ vẻ hoan hỉ. Ba tôi bảo, không nên chỉ mặt đặt tên, chẳng may một lúc nào đó chạm mặt, anh vẫn phải tỏ ra nhiệt tình, vồn vã, còn tôi vẫn phải niềm nở, rộn ràng.

Ngày nào cũng có người trở tôi và bảo:

- Nhìn kìa, chó con lông vàng!

Tôi cứ nghĩ thân hình của mình nhỏ lắm! Nhìn đám Poodle len lỏi giữa bãi cỏ, chui ra chui vào chỗ hàng rào quây quanh mảnh sân vườn khu nhà tôi ở, tôi thấy hâm mộ chúng quá! Thế là tôi gạn hết dũng khí, nỗ lực chui qua hàng rào, kết quả là bị kẹt lại.

Ban đầu, tôi cho cái mõng ra trước, nhưng thấy rằng rất khó định hình phương hướng, nên tôi đổi lại, đưa đầu ra trước. Có đi đâu, chỉ thoát được một bên tai, còn phân nửa khuôn mặt không sao nhúc nhích được nữa. Đau ời là đau!

Mảnh sân nhà thì nhỏ, thế giới thì bao la, nhưng không thể chui ra

ngoài, mà phải đường hoàng đi qua cổng chính, nếu không sẽ kẹt lại nửa mặt. Ba tôi bước lại, tôi cảm thấy mất mặt, im thin thít. Ba hỏi:

- Có cần ba đẩy giúp không?

Đầu tôi không thể động đậy, miệng cũng chẳng thể mở ra, tôi chỉ ư ử mấy tiếng trong cổ họng. Ba ừn một cái, tôi đau đến nổi nước mắt túa ra như mưa, kêu ăng ẳng, ư ử.

Ba hỏi:

- Ba kéo con vào nhé?

Tôi kêu ư ử. Ba lùi nhẹ một cái, tôi sa sầm mặt mày, không dám nhìn ba, chỉ ư ử, rồi vội trốn dưới gầm ghế đi vắng.

Lát sau, ba ném một nắm gạo xuống trước mặt tôi. Tôi kinh ngạc nhìn ba. Ba bảo:

- Con kêu ư ử ư ử như thế chẳng phải rất giống tiếng kêu đòi ăn của chim bồ câu hay sao?

Tôi tức đến nổi nước mắt giàn giụa.

Tôi không hiểu vì sao mình lại nhỏ hơn loài chó lông vàng thông thường. Đi đâu này khiến tôi trần trọc rất lâu.

Có lần ba đưa tôi đi siêu thị. Ba đứng xếp hàng, còn tôi nằm phục dưới chân ba. Phía trước chúng tôi là một cặp nam nữ.

Chị con gái nói:

- Nhìn kìa, chó con lông vàng.

Ba bảo:

- Nó được hai tuổi rồi.

Anh con trai nói:

- Hai tuổi mà bé thế, không phải giống thú nhai cỏ nhỉ?

Chị con gái bảo:

- Chó cảnh thì nên mua giống thuần chủng, không thì nuôi cũng bằng hoài.

Tôi suýt khóc. Anh con trai vừa lăm bằm vừa nhấc một bao thuốc lá hiệu Nam Kinh Vàng, giá 20 đồng lên xem xét. Chị con gái hỏi:

- Liệu có phải hàng giả không?

Họ vừa rì rầm vừa bóc bao thuốc, định rút thử một điếu xem thật hay giả.

Ba tôi chẳng buồn để ý đến họ, đặt tiền lên quầy thanh toán, bảo:

- Cho một bao Trung Hoa^[2].

Người bán hàng hỏi:

- Trung Hoa cứng hay mềm?

Ba bảo:

- Loại mềm ấy, em cún nhà tôi không chịu ngủi thuốc lá giá dưới 50 đồng đâu.

Người bán hàng nói:

- Vâng.

Ba bảo:

- Nhanh lên nhé, cảm ơn!

Chúng tôi ưỡn ngực rời khỏi siêu thị. Tôi lén quan sát đôi nam nữ kia, chị con gái hằm hằm lườm anh con trai, bẻ gãy điếu thuốc trong tay. Về đến nhà, ba tôi đột nhiên bảo:

- Mercy ơi, ba định mua dao cạo râu kia mà, sao lại thành ra mua thuốc lá thế này?

Tôi giả đờ không nghe thấy, lẳng lẳng chui xuống gầm ghế. Ba ngần
ngơ một lát, chằm điếu thuốc, bảo:

- Sự đời quả vô thường. Thôi mai cạo râu cũng được.

Tôi nhìn xuống khoảnh sân phía dưới ban công nhà mình. Hàng rào
màu trắng, bầu trời màu lam, vườn cây màu lục. Vóc dáng cao lớn hay nhỏ
bé không quan trọng, miễn là bạn hạnh phúc.

03

ĐĨA BAY CỦA COLLIE

Lớn lên, tôi không tha giày dép, không găm chân bàn, nhưng vẫn bị tấn cho một trận. Hôm ấy tình cờ trông thấy chiếc xe hơi đỗ ở lối vào của tòa nhà, lòng chợt buồn vô hạn, tôi liền ba chân bốn cẳng chạy ra chỗ cửa xe, ngửa mặt lên, vẫy đuôi rồi rít. Tôi muốn được lên xe đi chơi như trước kia. Bước xuống xe là một người xa lạ, tôi sợ quá kêu lên. Ba tôi chạy lại, xách tay tôi kéo đi, vừa kéo vừa mắng. Tôi gào khóc âm ỉ, ba lặng lẽ nhìn tôi rất lâu. Đó là lần cuối cùng. Sau đó, tôi đã thực sự trưởng thành.

Chú Collie nhỏ và mẹ cậu ta là hàng xóm sát vách nhà tôi. Cậu ta là người bạn đầu tiên của tôi ở tiểu khu này.

Ngày nọ, khi chúng tôi ngang qua siêu thị ở cổng tiểu khu thì bắt gặp Collie nhỏ, ướt như chuột lột, ng ẫ thẫn thờ trên thềm đá. Trước mặt cậu ta là một người đàn ông đang kéo lê vali về phía chiếc taxi đậu gần đó, rồi ông ta lên xe. Hai mắt tròn xoe, Collie ng ẫ bất động, như thể vĩnh viễn sẽ không đi bất cứ đâu kể từ giây phút ấy.

Tôi không thể nào quên được ánh mắt cậu ta lúc đó, nó giống hết chai nước ngọt có ga Sprite sủi bọt, những bọt nước trong suốt, mong manh dễ vỡ, những bong bóng nước in hình người đàn ông kéo vali, dường như hình ảnh đó là cả thế giới đối với cậu ta.

Tôi hỏi ba:

- Thứ gì long lanh trong mắt Collie nhỏ vậy ba?

Ba đáp:

- Là thứ mà người ta biết sẽ không bao giờ gặp được, không thể chạm vào, không thể quay lại. Đó là sự lưu luyến.

Có chiếc đĩa bay dưới chân Collie nhỏ, cậu ta ngậm chiếc đĩa lên, ánh mắt dần trở nên u ám. Tôi hỏi ba:

- Nếu cậu ấy chạy thật nhanh thật nhanh, thì có thể đuổi kịp không ba?

Ba đáp:

- Đôi lúc, chúng ta ráng sức chạy thật nhanh, không phải để đuổi theo tương lai, mà là để bắt kịp quá khứ. Chính vì vậy, mỗi người đều có những nỗi niềm lưu luyến khôn nguôi. Họ giấu kín đến mức không ai có thể nhìn thấu, nó trở thành thế giới riêng, khoảng trời riêng của mỗi người. Chúng ta không nên sợ hãi, vì đó đều là hành trang của cuộc đời.

Collie nhỏ ngậm đĩa bay trong miệng, chao đảo chao đảo gắng đứng cho vững. Người phụ nữ trốn trong siêu thị lúc này mới bước ra, định giật lấy đĩa bay của Collie nhỏ. Nhưng cậu ta nhất quyết không chịu nhả, vừa khóc vừa giằng lại. Người phụ nữ cũng bật khóc, ngã sụp xuống vệ đường. Collie nhỏ lon ton chạy lại, ngẩng cổ, dâng đĩa bay cho người phụ nữ ấy.

Sau này tôi hỏi cậu ta:

- Lúc đó, cậu định làm gì?

Cậu ta đáp:

- Mẹ tôi khóc tức là trời đổ mưa, nhưng tôi không có ô, chỉ có đĩa bay thôi.

Đó là một ngày nắng, chú chó con lấy đĩa bay thay ô, che cho mẹ mình. Tôi hớn hờ chạy sang nhà hàng xóm, gõ cửa, tự giới thiệu:

- Chào cậu, tôi là Mercy, tôi sẽ làm hàng xóm của cậu, được không?

Collie nhỏ ngậm đĩa bay trong miệng, thoáng ngỡ ngàng, rồi cậu ta gật đầu, bảo: “Được.” Đĩa bay rớt đánh “bịch” xuống đất, cậu ta lập tức ngậm nó lên.

Có thể chúng ta đã lớn lên cùng nhau, được những người thương yêu nhất xoa đầu. Nhưng biến người mệnh mệnh chìm nổi, rồi cuộc vẫn có người phải ra đi. Khi mất đi mới biết trân quý. Những thứ có thể mất lại không đáng quý trọng. Hãy bắt đầu ngay bây giờ, nếu không, bạn sẽ đánh mất thậm chí cả những người luôn bên cạnh bạn.

Ba tôi thích uống rượu, nên thường về nhà trong tình trạng say mèm. Loa đài thường vang lên giai điệu quen thuộc của bài *Cuộc đời phù phiếm*. Bản nhạc có tiếng gió cát, tiếng nước nổ, ở đoạn kết, một giọng nói êm ái cất lên: Nhìn xem, hình như là một em cún nhỏ. Bàn uống nước vẫn còn lưu vết gặm của tôi, bức tường loang lổ vết keo dán ảnh, rèm cửa sổ vĩnh viễn dừng lại ở một phần hai thanh suốt. Căn phòng ấm cúng. Sự đời biến đổi từng ngày, nhưng dấu vết ngày cũ không hề biến mất.

Những lúc tỉnh táo, ba hay chơi đùa với bọn tôi. Khi ấy, Shepherd^[3] sẽ có rất nhiều câu hỏi, còn Collie nhỏ chỉ chớp chớp đôi mắt, vẫy đuôi loạn xạ nhưng nhất quyết không chịu lên tiếng.

Collie nhỏ là vậy. Không ai biết cậu ta muốn gì. Luôn có những người không bao giờ chịu nói ra mong muốn của họ, vì họ biết, muốn cũng chẳng được.

Ba tôi bảo, đối với những thứ ta thèm muốn, nếu lập tức xông lên giành lấy, đó là dũng khí. Nếu ta lắc đầu không cần, đó là quyết đoán. Vậy làm thế nào để vừa là người dũng cảm lại vừa quyết đoán? Chỉ còn cách: hôm nay không giành được thì ngày mai ta thử tiếp.

Nghe ba nói vậy, Collie nhỏ chớp chớp đôi mắt, trầm ngâm không nói. Sau đó, chúng tôi chẳng buồn để tâm mấy đi đâu vụn vặt ấy nữa. Buổi tối tôi sang nhà Collie. Mẹ cậu ta say khướt, nằm bò ra bàn lẩm bầm:

- Hạnh phúc nhỏ bé cái con khỉ! Phải hạnh phúc thật to thật bự mới được!

Collie lẳng lặng theo chúng tôi ra ngoài, cậu ta phi như bay ra đường. Tôi và Shepherd chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, cũng lao đuổi theo.

Mãi lâu sau tôi mới gạn hỏi:

- Collie à, cậu bảo từ nhỏ đã khổ luyện trò bắt đĩa bay, vì muốn sau này sẽ giúp mẹ cậu bắt lấy hạnh phúc khi nó rơi xuống. Nhưng cậu đừng ng ỡ mãi bên vệ đường, ngược nhìn chằm chằm cái đĩa bay không l ờ trên nóc tòa nhà khách sạn Hilton như thế. Cái đó là nhà hàng hình đĩa bay đấy, tớ không nghĩ nó sẽ rơi xuống cho cậu bắt đâu!

Tôi khuyên cậu ta nên về thôi, nhưng Collie không chịu, kéo cũng không đi, lại còn khóc. Tôi và Shepherd đành ở lại, cùng nhau lẳng lẽ ngược nhìn cái đĩa bay không l ờ trên nóc tòa nhà khách sạn Hilton.

NGOẠI TRUYỆN ĐĨA BAY RƠI

Nếu đứng ở tầng sáu, nhìn sang tòa nhà số 7 ở phía Bắc, thì đó chính là căn hộ của Mercy. 1, 2, 3, 7,... Rốt cuộc là tòa số 4 hay số 7 nhỉ?

Một hôm nào đó, nếu bạn tình cờ đi lạc vào tiểu khu nọ, mà thấy em cún lông vàng phóng như bay với tốc độ 50 km/giờ, thì đó chính là tôi.

Tuy nhiên, tốc độ càng cao rủi ro càng lớn. Tôi tung vó cuốn lốc, vượt cả tốc độ âm thanh, phi như bay trên bãi cỏ ngập lá vàng rơi, bỗng đâu chiếc xe ba bánh của thằng nhóc ghê nào từ góc khuất lao ra, tôi tránh không kịp, lộn mười mấy vòng trên bãi cỏ! Đôi tai biến thành hai cái cánh quạt, đập bôm bốp chan chát vào mặt... Collie đứng chôn chân một bên, miệng ngậm đĩa bay, thất kinh khi chứng kiến cảnh tượng ấy...

Đồ đần, đĩa bay của cậu rơi rồi kìa!

Thực lòng mà nói, tôi cũng không rõ ánh mắt cậu ta nhìn tôi lúc ấy là kinh hãi hay ngưỡng mộ. Tôi nhiệt tình chỉ dạy cho cậu ta, phải chạy thật nhanh, chạy thật nhanh, đến khi tốc độ đạt tối đa thì nhảy phốc lên một cái! Đầu rướn cao hết cỡ, tứ chi xoạc thẳng sang hai bên, ngoáy đuôi tận lực! Lưu ý là tứ chi phải xoạc cho thật thẳng! Như thế, cậu sẽ được bay bổng trên không trong vòng 0,8 giây! Mà cái giá duy nhất cậu phải trả là toàn bộ bản mặt đập thẳng xuống đất...

Collie sống chết không chịu. Cậu ta không như Shepherd, gã chó chăn cừu Đức ấy chẳng biết sợ là gì.

Nhưng Collie đôi lúc rất hữu dụng. Ví như một lần nọ ba đưa cho tôi 5 đồng bảo đi mua một bao Trung Hoa. Tôi vặn vẹo, 5 đồng thì đủ làm sao

được. Từ ghế sofa ba lồm cồm bò dậy, chìa kiếm vào tôi mà rằng: “Không mua được thì xách đầu về đây cho ta!”

Tôi hậm hực ra khỏi nhà, lượn vài vòng, rồi đem 5 đồng bạc đi mua xúc xích. Trong đầu chợt lóe lên ý tưởng, tôi nhường nửa cái xúc xích cho Collie nhà hàng xóm, rồi dụ cậu ta về nhà cùng với mình.

Về đến nhà, ba tôi lại lồm cồm bò dậy, chìa kiếm về phía tôi mà rằng: “Thuốc lá Trung Hoa đâu?”

Tôi lắc đầu. Ba chưa kịp thị uy, tôi đã nhanh nhẹn véo tai Collie, xách đầu cậu ta lên.

Ba tôi như bị sét đánh trúng, giật mình lùi lại mấy bước, miệng lầm bầm: “Đây, đây chính là “xách đầu chịu tội”...”

04

TRÁI TIM PHA LÊ CỦA CHÀNG ĐẦU GẤU

Tốc độ hiện nay của tôi là 50 km/giờ, tai dài 20cm. Tôi rất khoái phong độ của bản thân lúc này. Hai năm trước, tôi chỉ là một em cún con, đi một bước lăn một bước. Ấy thế nhưng nếu có thể dừng lại ở năm 2010 ấy, tôi vẫn ước mình mãi mãi chỉ là một em cún đi một bước lăn một bước.

Người bạn thứ hai của tôi ở tiểu khu là Shepherd, nghe đâu cậu ta là nhà võ thuật lừng danh khu này.

Tướng mạo Shepherd rất dữ tợn, nên lúc đầu tôi không dám chơi với cậu ta. Buổi tối, lúc tôi đi dạo trên quảng trường thì gặp Shepherd đang ng ồi thi ền. Cậu ta nhìn thấy tôi, nhưng vờ như không thấy, hét lớn: 12 đường bát đùi thuộc côn pháp Ngũ lang bát quái trong Cửu âm chân kinh đòi hỏi phải bật mười hai lần liên tục mới là côn pháp chính thống.

Hét xong, cậu ta bắt đầu bật nhảy, hai chân sau thẳng tắp, hai chân trước đập mạnh, vụt một cái bật xa nửa mét, thế là hoàn thành một lần bật nhảy. Sau mười một lần thì bật đến tận bờ sông. Cậu ta do dự một lát, hét tướng lên:

- Chết cũng phải bật đủ mười hai lần!

Sau đó thì rơi tõm xuống sông. Lúc tôi kéo cậu ta lên bờ, hai mắt cậu

ta đỏ hoe. Cậu ta hỏi:

- Này chó con lông vàng, cậu tên gì?

- Tôi tên Mercy.

Cậu ta bảo:

- Đừng nói với ai nhé.

Tôi bảo:

- Tôi chỉ nói cho Collie thôi.

Cậu ta gào lên:

- Không được! Nếu sau này cậu dám kể với ai, thì bây giờ tôi sẽ chết cho cậu xem.

Tôi bảo:

- Sao thế được? Loài chó biết bơi mà, cậu không chết đuối được đâu.

Cậu ta nhắm nghiền mắt lại, từ từ ngả lưng, toàn thân run bần bật.

- Nhưng tôi lạnh quá! Mercy ơi, tôi sắp chết rồi, chết cóng đến nơi rồi, chỉ có khăn choàng mới biết nhiệt độ vùng cổ của tôi. Nếu muốn tôi sống thì đừng kể cho Collie.

Tôi tròn xoe mắt, há hốc miệng. Kể từ đó tôi không còn sợ Shepherd nữa. Cũng kể từ đó, chúng tôi thường đi chơi cùng nhau. Nhưng chơi ở đâu cũng là một vấn đề. Có một đám mèo tranh chấp địa bàn với chúng tôi, vì thế việc phân chia ranh giới mãi không đạt được sự đồng thuận.

Hai bên quyết định giải quyết tranh chấp thông qua thi đấu. Bọn mèo cử đại diện tới trình trọng đề xuất với tôi, rằng hai bên sẽ thi leo cây. Tôi đồng ý ngay tắp lự, trước ánh mắt kinh hoàng của bầy chó.

Chiều hôm ấy, các bên triệu tập quân đội, ngồi chen chúc dưới tán cây trên quảng trường. Sát khí đằng đằng. Tôi hỏi:

- Chuẩn bị xong cả chưa?

Đám chó mèo đồng thanh hưởng ứng.

Tôi giờ cao chân trước:

- Bắt đầu!

Hơn ba mươi con mèo vút một cái đã ngẫ chễm chệ trên cây ngô đồng. Dưới gốc cây, đàn chó ngược nhìn chúng với ánh mắt tuyệt vọng, dấm ngực, giậm chân căm tức. Tôi triệu gọi Shepherd đến và ra lệnh:

- Cậu hãy trấn thủ gốc cây này, không cho con mèo nào xuống. Ai thích chơi gì thì chơi đi. Cái này gọi là “đánh giấc dùng mưu, một mẻ tóm gọn”. Cuối cùng cũng được một ngày vui chơi thỏa thích rồi!

Shepherd ngẫ trên bãi cỏ, vừa trấn thủ vừa liếc bên trái ngó bên phải xem có ai để ý đến mình không, rồi mới len lén rút gương ra soi. Tôi lấy làm lạ, chạy lại, quát:

- Này Shepherd, cậu làm trò gì vậy?

Bị lộ, Shepherd bẽn lẽn giấu gương đi, hỏi:

- Mercy, theo cậu, nhìn từ góc độ nào trông tôi điển trai nhất?

Tôi bảo:

- Ngẩng đầu lên, thêm chút nữa, thế! Sau đó quay sang trái, thế, tốt lắm! Xoay nữa đi, tiếp tục, tiếp tục nào, tốt lắm! Được rồi đấy!

Cổ cậu ta bị xoắn vặn như một sợi thừng, thế mà cậu ta vẫn gượng gượng tươi cười hỏi tôi:

- Mercy ơi, là góc độ này ấy hả? Tôi có cần giữ mãi tư thế này không?

Tôi trầm ngâm một lát, bảo:

- Shepherd à, cậu có biết vẻ đẹp của cậu trong truyền thuyết người ta gọi là gì không? Chính là: Xấu 360 độ đấy!

Đó chính là Shepherd, gã đầu gấu với trái tim pha lê mong manh. Cậu ta mang trong mình hai thân phận: Nhà võ thuật và tên Pê-đê. Cậu ta tự đặt cho mình cái tên tiếng Anh là Hebe. Đúng là đờ Pê-đê. Có lần chúng tôi cãi lộn. Cậu ta bảo:

- Nếu không nể cậu là phụ nữ, tôi đã cho cậu một bạt tai rồi.

Tôi vặc lại:

- Đờ đàn bà.

Cậu ta giận run người:

- Cậu thử nhắc lại một lần nữa xem!

Tôi bảo:

- Đờ đàn bà, đờ mong manh dễ vỡ.

Khóe môi cậu ta run run, hai mắt đỏ hoe, cậu ta bảo:

- Đừng ép tôi.

Tôi bảo:

- Đờ Pê-đê.

Cậu ta ngần ngừ, hỏi:

- Pê-đê là gì?

Tôi đáp:

- Đầu là mong manh, dễ vỡ cả.

Cậu ta gào lên thảm thiết, nước mắt túa ra như mưa, chạy trốn trong nỗi tấm tức khôn cùng. Tôi quay sang nhìn Collie. Collie vẫn ngậm đĩa bay, ngẩng ngẩng một chỗ, không dám nhúc nhích, hai mắt chớp chớp.

Tôi hỏi:

- Tôi có đáng nể không?

Collie gật đầu như bả củi. Tôi bảo:

- Thế thì cậu đi tìm Shepherd giúp tôi, cảnh cáo cậu ta không được cướp bánh quy của bọn nhóc Poodle.

Collie gật đầu răm rắp.

Tôi bảo:

- Còn nữa...

Collie giơ chân lên ra hiệu sẽ không ghi nhớ thêm đi ầu gì nữa.

Tôi ngáp ngừng một lát, bảo:

- Còn nữa, xin lỗi cậu ấy giùm tôi.

Bây giờ tôi sẽ kể về thân thế hiên hách của nhà võ thuật. Câu chuyện bắt đầu từ một dịp tình cờ.

Cách vài bữa tiều khu tôi ở lại tổ chức các hoạt động quảng cáo. Sáng sớm người ta đã bày bán la liệt đồ gia dụng. Tôi thấy ngán ngẫm, trong khi Shepherd tỏ ra cực kỳ thích thú, cậu ta liền kéo tôi đi xem. Shepherd nghênh ngang đi giữa đám đông các ông các bà, miệng huyên thuyên không ngớt:

- Nhìn cái chân bàn làm từ gỗ lim này đi, láng bóng và rất thơm nhé! Còn đây là ghế gấp làm từ gỗ cao su, cứng lắm, lại giòn nữa. Gỗ thông không ra gì đâu, vân gỗ rõ mồn một như thế nhưng mà đáng thôi r ấi.

Tôi hiếu kỳ, hỏi:

- Đây, sao cậu biết những thứ này?

Shepherd đắc ý đáp:

- Thấy tôi tài không? Vì ba tôi thích c ầm mấy thứ này để chiến đấu với tôi.

Ba của Shepherd để râu quai nón, rất ít khi ra khỏi nhà. Mỗi lần gặp tôi

đều thấy chú ấy không xách gà quay thì ôm một đồng băng đĩa.

Tôi bảo:

- Hình như ba cậu không đặt yêu cầu cao lắm đối với cuộc sống.

Shepherd buồn bã nói:

- Vì quá mệt, không muốn ra ngoài dạo chơi nữa.

Tôi hỏi sao lại thế. Cậu ta bảo:

- Lần nào tôi đòi ba đưa đi chơi, ba đều kêu bận lắm.

Tôi bảo:

- Thế là cậu không ngoan rồi. Ba cậu làm việc chăm chỉ thì mới có tiền cho cậu mua gà quay chứ. Cậu phải thông cảm cho ba!

Mắt Shepherd sáng lên, bảo:

- Mercy, cậu nói đúng lắm... Nhưng mà, chờ đã, thế chơi game Đấu địa chủ có được coi là làm việc không?

05

GIẤY GÓI KẸO CỦA DONGBULA

Thời gian sẽ phá hủy hết thảy.

Tôi muốn chúng ta mãi bên lâu.

Dongbula thân mến!

Mặc dù thời tiết ngày một oi bức, nhưng vì cậu là giống chó xù Bichon Frise, nên tớ khuyên cậu đừng cạo lông. Tháng Ba năm nay cậu đã dọn đến sống ở nơi khác. Chúng ta gặp nhau tổng cộng hai mươi lăm lần. Lần đầu tiên, tớ phải nhắc lại với cậu lần thứ hai mươi sáu, rằng tớ là phụ nữ, nên không đời nào có chuyện tớ sẽ kết nghĩa huynh đệ với cậu. Người anh em kết nghĩa của cậu, đại ca Shepherd dạo này vẫn khỏe, đã khóc ít hơn trước nhiều rồi. Lần khóc gần đây nhất là vì hôm đó trời mưa to, cây cổ thụ bên sườn tòa nhà số 6 trút rất nhiều lá. Và bởi vì mơ ước của cậu là học được cách leo cây, nên từ ngày cậu đi, Shepherd thường đứng thần thờ dưới gốc cái cây mà cậu vẫn hay luyện tập. Cậu ta tin rằng cậu nhất định sẽ trở thành chú cún biết leo cây đầu tiên trên thế giới. Những chiếc lá vẫn trút xuống không ngừng, và mỗi lần, Shepherd đều nhặt hết, đem về cất giữ. Nhị ca Collie của cậu không được khỏe cho lắm. Mấy hôm trước, trong lúc đi dạo, cậu ta tình cờ gặp một cặp vợ chồng đang cãi nhau. Người vợ tức giận, ném cái chậu rửa mặt vừa mua đi. Lúc đó, hai mắt Collie lóe sáng, cậu ta lao vút đi bắt lấy cái chậu. Nhưng vì nó quá to, nên Collie đáng thương phải nằm liệt mất mấy ngày. Cậu còn nhớ thẻ ngân hàng của tôi không? Cái thẻ ngân hàng mà có lần đi lang thang cùng nhau, chúng ta nhặt được bên vệ đường ấy.

Các cậu bảo, tôi là phận nữ, phải dành dụm tiền làm của hồi môn sau này

còn lấy ch ồng, và các cậu nhường thẻ cho tôi.

Các cậu còn nói, nếu nhặt được ti ền, sẽ gửi hết vào thẻ ngân hàng của tôi. Sau đó, tôi đi hỏi mục Bully^[4], thì mục bảo vì tên người mở tài khoản không phải tên tôi, nên cho dù có gửi ti ền vào tài khoản tôi cũng không rút được.

Tôi khóc lóc vùi ba giúp tôi đi nói chuyện phải chăng với ngân hàng, để tôi có thể sử dụng được tấm thẻ ấy. Ba cũng chiều theo ý tôi, thế là ba bị người ta mắng đ ồ đ ần độn, thế là ba cũng bật khóc tấ m tức. Vì vậy, cậu đừng gửi ti ền vào tài khoản nhé. Nếu có nhặt được ti ền, cứ giữ lấy mà mua bim bim khoai tây.

Bấy lâu nay tôi vẫn luôn băn khoăn vì sao cậu muốn học leo cây.

Shepherd bảo vì h ồi nhỏ cậu từng đổi một đời chủ. Người chủ trước kia của cậu bảo cậu đừng nhớ đến ông ấy nữa, r ồi ông ấy trốn trên cây, để cậu không thể trông thấy ông ấy được nữa. Shepherd bảo, nếu người chủ cũ của cậu từng trốn trên cái cây đó, thì chắc là những chiếc lá vẫn còn vương hơi thở của ông ấy. Nếu gặp lại cậu, sẽ tặng cho cậu những chiếc lá đó.

Nếu thực sự được gặp lại nhau, chúng tôi sẽ học leo cây cùng cậu!

Thân ái

Chào tạm biệt!

Mercy

Ngày 12 tháng 7 năm 2012

Ngày ấy, tôi còn chưa đầy tuổi. Tôi cào tường, xé ga giường, cắn chần bông, chạy vòng vòng điên cu ồng rượt đuổi cái đuôi của mình. Ba trông thấy tôi là cục tức d ần lên ngực, tuyên bố sẽ dang rộng bốn chân của tôi ra, r ồi buộc tôi vào lớp xe ô tô, sau đó chạy xe một mạch đến Urumqi^[5], vằm nát tôi dưới hơn hai triệu vòng bánh xe.

Một ngày nọ, vì không ki ềm chế nổi, tôi kéo cái chần nhung ra ngoài ban công, cắn nát thành vải vụn.

Lúc ba về nhà, tôi sợ run b ần bật, trộm nghĩ, kiểu này chắc chắn sẽ bị

vằm nát trên đường từ Nam Kinh đến Urumqi rồi đây. Nhưng ba chỉ thờ dài, nằm xuống đóng vụn vải chặn nhưng, và uống rất nhiều rất nhiều rượu.

Ba nói:

- Mercy ơi, ba phải xa con một thời gian.

Tôi bảo:

- Ba ơi, con hứa không cản chặn nữa, ba đừng đi được không?

- Làm gì còn cái nào cho con cản nữa.

- Ba định đi đâu?

- Ba muốn đi xem đường chân trời.

- Ở đó có gì?

Ba trằn trọc một lát, nhắm mắt lại, đáp:

- Ở đó có tất cả những người mà con thương nhớ, mọi người cùng ngồi lại ăn lẩu với nhau. Nếu tới kịp, có thể gọi thêm đôi đĩa cái bát, vừa ăn uống vừa đợi mặt trời mọc.

Tôi bảo:

- Lần sau ba cho con đi chung với nhé, người con thương nhớ có lẽ cũng đang ở đường chân trời. Con muốn cùng ăn lẩu với họ.

-Ừ, lần sau sẽ đưa Mercy đi cùng. Chúng ta sẽ đi bơi ở hồ Lô Cô, nơi thời gian không ngừng chảy trôi. Chúng ta sẽ tản bộ ở Đại Lý khắp nơi muôn hoa khoe sắc. Chúng ta sẽ cùng đón gió ở miên cao Thanh Hải, núi đồi rực đỏ, trùng điệp nhấp nhô. Chúng ta sẽ cùng trượt băng trên dòng Tùng Hoa, trải nghiệm khoảnh khắc hơi thở mỏng manh hóa thành băng tuyết. Chúng ta sẽ cùng nếm món cay ở Thành Đô, nơi người người nhà nhà mê chơi mạt chược. Chúng ta sẽ cùng chiêm bái đền Jokhang ở Lhasa,

nơi khách du lịch ba lô đông như trẩy hội.

Tôi gật đầu thật mạnh:

- Vâng, lần này không được, thì lần sau vậy! Kể từ hôm nay, Mercy sẽ gắng dành dụm thịt viên để đổi vé tàu xe!

Hôm sau, tôi được đưa tới tá túc ở nhà chị giữ chó thuê. Phải hơn hai tháng sau tôi mới gặp lại ba. Nhà chị giữ chó thuê có mười mấy chú cún tạm trú. Chị cho cả bọn ăn uống chơi đùa cùng nhau. Ngoài cổng nhà chị có một chú chó lang thang, chú này thuộc giống chó xù, đầu to mình nhỏ, chị chủ nhà gọi cậu ta là Dongbula.

Lúc mới chạm mặt, cậu ta làm ra vẻ thần bí, nói với tôi:

- Mercy, đến đây, tôi cho cậu xem thứ này hay lắm.

- Thứ gì mà hay lắm?

Tôi đồng đánh chạy đến, Dongbula lén lút như quân ăn trộm, lòi từ trong lùm cỏ ra một miếng giấy bọc màu đỏ.

- Đây là cái gì?

- Suyt. Đây là tài sản duy nhất của tôi, gọi là cỗ máy biến đổi siêu cấp thế giới.

Tôi cầ n lên, nhìn kỹ thì hóa ra là tờ giấy gói kẹo màu đỏ. Dongbula nói:

- Đứng yên!

Sau đó, cậu ta đặt tờ giấy màu đỏ lên mắt tôi, xúc động nói:

- Mercy, mở to mắt chó của cậu ra mà xem, có phải thế giới đã biến đổi hoàn toàn không?

Ôi mề ng ơ i! Quả nhiên, cả thế giới đã biến thành màu đỏ! Bầu trời màu đỏ, lá cây màu đỏ, đường phố cũng màu đỏ, Dongbula cũng biến

thành màu đỏ!

Dongbula kéo tờ giấy xuống, bảo:

- Chỉ cho cậu mượn chơi năm phút thôi. Bây giờ tôi phải đem cất đi. Tôi lấy nó ở nhà tôi rồi đem ra bụi cỏ này giấu được nửa năm rồi đấy. Mỗi ngày tôi chỉ dám lôi ra chơi một phút. Hôm nay cậu đã chơi suốt năm phút, bằng cả tuổi của tôi rồi.

Tôi bảo:

- Dongbula, sao cậu không ở nhà mà sống lang thang bên ngoài thế?

Dongbula ngần ngợ nhìn tờ giấy gói kẹo, đáp:

- Vì ba tôi chê tôi là giống chó không thuần chủng.

Tôi há hốc miệng, không nói được lời nào.

Ngày Tết sắp đến, nhà nhà vui mừng, người người hân hoan. Chẳng cần giấy đỏ, vẫn thấy khắp nơi áo đỏ rực rỡ, mặt hồng rạng rỡ, khăn len, găng tay thắm đỏ.

Địp Tết, Collie và Shepherd cũng bị đưa đến gửi ở nhà chị giữ chó thuê. Shepherd đi tìm Dongbula và bảo:

- Cho tôi xem cỗ máy biến đổi siêu cấp thế giới, được không?

Dongbula lắc đầu.

Shepherd ngẫm ngợi một lát, đề nghị:

- Cậu cho tôi xem một lát, tôi cho cậu thơm tôi một cái.

Dongbula lập tức nhảy về phía sau mấy bước, nhìn Shepherd bằng ánh mắt kinh hãi. Cả tôi và Collie cùng nhảy giật lùi về sau vài bước. Shepherd tức giận, lông lá dựng ngược, quát:

- Có tin tôi cho các cậu tiêu đời bằng mười hai đường bật nhảy không hả?

Dongbula do dự hồi lâu, bảo:

- Cậu phải chờ từ nay về sau không bao giờ được thơm tôi thì tôi mới cho.

Tết Nguyên Tiêu, tôi mệt mỏi nằm gục, chẳng thiết đi đâu làm gì, chẳng thiết ăn uống.

Shepherd nói:

- Có phải cậu ốm rồi không?

Tôi lắc đầu:

- Không thể nào.

Tôi cứ nằm như vậy cho đến tận hoàng hôn, chị chủ nhà đem rác đi đổ, vừa đẩy cửa lập tức kêu lên:

- Dongbula, mày làm sao thế này?

Dongbula nằm bất động ngoài cổng. Chị chủ ôm cậu ta vào nhà, gọi điện thoại. Sau đó, có hai người đàn ông đến, một người đeo găng tay, ôm Dongbula lên, bảo rằng cậu ta bị nhiễm dịch, phải nằm viện.

Chị chủ hỏi:

- Nằm viện mất bao nhiêu tiền?

Người đàn ông đọc ra một con số, chị chủ thở dài. Người đàn ông bảo:

- Con chó xù này là giống chó lai, không phải dòng thuần chủng, đưa nó đi viện mà làm gì.

Chị chủ hỏi:

- Thế thì phải làm sao?

Người đàn ông nói:

- Để tôi xử lý cho.

Chị chủ lại thở dài thườn thượt, quay về phòng, tắm tấp cho lũ chó mới được gửi đến. Người đàn ông khác nói:

- Đi thôi, không thu ần chúng thì kiếm chỗ nào vút đi là xong.

Tôi ch ần chậm đứng lên, nước mắt như mưa, lao như bay ra cổng, gào lên:

- Nếu thế, các người đem vút cả tôi đi, tôi cũng là loài tạp chủng, vút tôi đi này, vút đi!

Một trong số họ túm lấy Dongbula, toàn thân cậu ta mềm nhũn, rũ xuống, nhưng vẫn gắng gượng ngoái lại, thần thờ nhìn tôi.

Miệng cậu ta vẫn ngậm chặt mẩu giấy kẹo màu đỏ. Ánh mắt tựa chai nước ngọt có ga sprite sủi bọt, những bọt nước trong suốt, mong manh dễ vỡ, những bong bóng nước in hình thế giới nô nức vui tươi sau ngày Tết.

Vì biết rằng chẳng thể hữu duyên tương ngộ, chẳng thể gặp lại, chẳng thể quay về Bởi vậy mới sinh lòng quyến luyến.

Tôi ráng sức húc đổ hàng rào, vừa khóc vừa gào:

- Tôi cũng là đ ồ lai tạp đây, đ ồ lai tạp đây, các người đem vút cả tôi đi!

Hai người đàn ông đã đưa Dongbula đi khỏi. Trời sắp tối. Tôi phải đi tìm ba tôi, để mượn ti ền chữa bệnh cho Dongbula. Ba tôi đang ở đường chân trời.

Shepherd ghé sát tai tôi, thì thào:

- Mercy, hãy nhớ, cậu chỉ còn nửa phút nữa thôi. Tôi bàn với Đại vương Poodle rồi. Mười chín chú Poodle sẽ chịu trách nhiệm thu hút sự chú ý của chị chủ, lúc đó, cậu hãy thoát ra ngoài.

Tôi hỏi:

- Thoát kiểu gì?

Đúng lúc ấy, đám Poodle ở gian trong đ̣ờng loạt kêu lên ầm ỹ. Chị chủ bỏ cây lau nhà xuống, chạy vào trong xem xảy ra chuyện gì. Shepherd thình lình hét lên một tiếng, lộn nhào trên không, vừa lộn vừa hô:

- Mười hai đường bật!

Cậu ta lao đánh “rầm” vào hàng rào, bị đẩy bật ngược trở lại. Hẳn là cậu ta muốn thừa dịp đạp đổ hàng rào đây.

Hai mắt đỏ hoe, Shepherd vừa gạt lệ vừa quát Collie:

- Collie, đừng ngậm đĩa bay nữa, nhả ra đi, lại đây hợp sức cùng anh vật đổ hàng rào nào.

Collie nhả đĩa bay ra, đáp:

- Vâng.

Hai chú chó cùng hô vang một tiếng, nhảy bổ vào hàng rào, hàng rào đổ, kéo theo một dãy tủ đồ theo. Shepherd nhìn tôi, đột nhiên hét lên:

- Chạy đi Mercy, đi tìm ba cậu, cứu Dongbula về đây!

Thế là tôi lao đi như bay. Tôi chạy ra đường cao tốc. Shepherd và Collie đứng ở cổng, gọi với theo:

- Mercy, chạy nhanh lên!

Đó là lần đầu tiên tôi nghe thấy tiếng hét của Collie. Cậu ấy đang giục giã tôi:

- Chạy đi, Mercy!

Tôi hướng về phía mặt trời, hướng về phía đường chân trời, lao đi như cơn lốc, nước mắt bị cuồn phong thổi bật ra sau.

Chạy đi, Mercy!

Tôi vượt qua người đi dạo, vượt qua những chiếc xe đạp lộc xộc, vượt qua xe buýt đông đúc chen chúc, vượt qua hàng dài khách chờ xe, vượt

qua hàng cây trụi lá, vượt qua hết thảy mọi hình ảnh nhuộm màu gió sương, đượm vẻ giá lạnh.

Chạy đi Mercy!

Đây không phải thế giới màu hồng! Tôi phải đuổi theo và giành lấy miếng giấy kẹo màu hồng cho Dongbula. Tôi nghe rõ tiếng đập trái tim và hơi thở của mình. Hơi thở tựa sương khói làm nhòa hai mắt. Nhưng, Mercy ơi, mày phải chạy đến chân trời, bằng không Dongbula sẽ chết mất. Chạy đi, Mercy!

Chạy đi, Mercy!

Ông trời ban cho ta thân thể với tứ chi này, để chúng ta có thể đuổi bắt hạnh phúc, ráng lên nào! Ông trời ban cho ta mắt mũi miệng tai, để chúng ta có thể lắng nghe giai điệu ngọt ngào, thưởng thức hương hoa thơm ngát! Ông trời ban cho ta trái tim biết đập nhịp nhàng, để chúng ta cười rộn ràng, khóc thổn thức. Cho đến ngày chúng ta già nua!

Và, chúng ta sẽ đi bơi ở hồ Lô Cô, nơi thời gian không ngừng chảy trôi. Chúng ta sẽ tản bộ ở Đại Lý khắp nơi muôn hoa khoe sắc. Chúng ta sẽ cùng đón gió ở miền cao Thanh Hải, núi đồi rực đỏ, trùng điệp nhấp nhô. Chúng ta sẽ cùng trượt băng trên dòng Tùng Hoa, trải nghiệm khoảnh khắc hơi thở mỏng manh hóa thành băng tuyết. Chúng ta sẽ cùng nếm món cay ở Thành Đô, nơi người người nhà nhà mê chơi mặt chược. Chúng ta sẽ cùng chiêm bái đền Jokhang ở Lhasa, nơi khách du lịch ba lô đông như trẩy hội.

Chạy đi, Mercy!

Tôi chạy mãi chạy mãi cho đến khi mắt mờ chân run. Bên tai tôi vẫn văng vẳng giọng nói của ba:

- Mercy, con hãy nhớ, sống tích cực không phải là sống vô tâm vô tính,

thờ ơ hời hợt, không phải gượng cười giả tạo, đóng kịch hân hoan, không phải gây hại cho người làm lợi cho mình. Sống tích cực là mặc cho nước mắt đầm đìa gương mặt, lòng thiện lương sưởi ấm mọi người, là niềm tin mãnh liệt thúc đẩy ta dấn bước, dấu chỉ mình ta đơn độc trên đường, là dũng khí sẵn sàng bắt đầu lại từ sụp đổ hoang tàn.

Vì vậy, hãy chạy đi, Mercy!

SAU ĐÓ...

Tôi tìm thấy Dongbula bên bờ sông.

Mình đây bùn đất, cậu ấy nằm đó, mắt nhắm chặt, hoàn toàn bất động, miệng vẫn ngậm mẩu giấy gói kẹo màu đỏ.

Tôi muốn lay cậu ấy, nhưng không còn chút sức lực nào. Tôi gượng dậy, bò đến bên Dongbula.

Có lẽ tôi sẽ chết cùng Dongbula.

Tôi ghét dịch bệnh. Tôi ghét nằm viện, ghét tiêm thuốc. Tôi ghét không đứng rơi lệ. Tôi ghét mình mềm yếu, bất lực thế này. Tôi ghét phải nằm một chỗ. Tôi ghét mặt đất lạnh lẽo như băng tuyết này.

Tôi nhớ ba.

Giá như, giá như chúng tôi có thể dừng lại ở khoảng thời gian vừa mới gặp gỡ. Tôi sẽ cùng ba sưởi nắng, cùng nằm bò bên cửa sổ, ngắm người qua người lại dưới phố.

Tôi sẽ không phiền lòng dù ngày nào ba cũng hỏi đi hỏi lại: Cún vàng ời, đặt tên gì cho con bây giờ nhỉ?

Gọi con là Mercy nhé.

Buổi tối trước ngày xa tôi, ba say mềm, nằm bò bên cạnh sofa. Tôi hỏi ba: “Chó lông vàng lợi hại không ba?”

Ba nói: “Vô cùng lợi hại.”

Tôi hỏi: “Lợi hại ở điểm nào?”

Ba tôi ngấm ngợm một lát, đáp: “Lợi hại ở chỗ sức tấn công bằng 0.”

Câu trả lời ấy khiến tôi bị đả kích trầm trọng. Tôi lùi lại mấy bước, cảm thấy như vừa bị sét đánh trúng: Sức tấn công bằng 0, bằng 0, bằng 0, bằng 0,... Chả trách, tất cả các tay bảo vệ tòa nhà mỗi lần gặp tôi đều vui vẻ hơn hở: “Mercy, lại đây, tao bế nào!”

Tôi muốn cắn chết bọn họ, cắn chết bọn họ!

Tôi điên cuồng lao ra khỏi nhà, lượn lờ mãi mới kiếm được một tay bảo vệ, tôi lập tức lao vào cắn!

Hắn nhìn thấy tôi, vui vẻ hơn hở bảo: “Mercy, lại đây, tao bế nào!”

Tôi phanh kít lại như người ta phanh xe, rồi cũng vui vẻ hơn hở, đáp: “Vâng!”

...

Vậy là kế hoạch cắn chết bảo vệ đã thất bại. Tôi khóc trên đường về nhà.

“Ba ơi, con không cắn được ai thì phải làm thế nào bây giờ?”

“Mercy à, thay vì cắn người, con thử ôm hôn họ xem sao.”

“Ba ơi, có phải đây chính là số phận của những kẻ sức tấn công bằng 0?”

“Ừ.”

“Ba đi xa, có phải vì sức tấn công của ba cũng bằng 0?”

Ba không đáp, lăn ra ngủ. Hôm sau, ba ra đi.

Tôi nghĩ mình sắp chết rồi, chẳng thể chạy tới đích, chẳng thể giẫm lên dấu chân ba, chẳng thể bay đến nơi tôi mơ ước.

Ở đó, sức tấn công của mọi người đều bằng 0, ở đó họ siết chặt nhau trong vòng tay ôm.

Ở đó, vào ngày đẹp trời, giữa những lời hỏi han chào mời hân hậu, nồng ấm, tôi sẽ ăn lẩu cùng ba, đọc sách cùng ba và uống một chút rượu.

Tôi nhìn bộ móng bet dính bùn đất của mình, đầu gác lên chân, đó là điều bộ nũng nịu vùi ba xoa đầu.

Collie và Shepherd thở phò phò chạy đến. Shepherd gào thét: “Mercy, sao cậu chết trước cả Dongbula thế này?”

Collie nhả đĩa bay ra, dăm dăm nhìn về phía xa, cất giọng nhỏ nhẹ: “Mercy ời, cậu nhìn bên kia xem, có phải là ba cậu không?”

Tôi vẫy tay, ráng nghe cô, ngược nhìn về phía đó.

Ừ, đó là ngày thứ năm mươi lăm kể từ khi ba bỏ đi.

Dáng điệu ử rữ kia đích thị là ba tôi rồi!

Tôi chưa kịp xác nhận, Shepherd đã cướp lời: “Bộ dạng tang tóc kia chẳng phải chính là ba cậu sao!”

Shepherd nhảy chồm chồm: “Tôi không biết bơi, Collie, cậu biết không? Mau bơi sang bờ bên kia gọi ba Mercy đi!”

Tôi gắng gượng bảo: “Đừng, dưới sông này nhiều bùn lắm, rớt xuống không bò lên được đâu.”

Collie im lặng một lát, ngờ ngẩn đáp: “Thế để tôi nhảy qua.”

Shepherd thất kinh, mặt mày biến sắc, cảm như sắp rơi ra khỏi miệng: “Collie, cậu có biết bay đâu, xa thế kia cậu nhảy kiểu gì?”

Collie lắc đầu: “Tôi chưa bao giờ nhảy xa như thế.”

Shepherd rồi bời, cuống cuống: “Tiêu r ấ!”

Collie lấy chân đẩy chiếc đĩa bay, nói với Shepherd: “Cậu hãy ném chiếc đĩa này, tôi sẽ vờ như mình đang chạy đi bắt đĩa bay, như thế có lẽ tôi sẽ nhảy được xa hơn.”

Shepherd há hốc miệng: “Được không?”

Collie không đáp, chỉ lùi lại mấy bước, hô lớn: “Shepherd, ném đi!”

Shepherd ngoác miệng, ngậm chặt đĩa bay, sau đó, gạn hết sức mình quăng mạnh đĩa bay sang bờ sông bên kia.

Mặt trời sắp gác núi. Đĩa bay vút đi giữa ráng chi ầu vàng ươm rực rỡ.

Collie lao đi như điên dại, giây phút ấy, tôi có thể khẳng định chắc chắn rằng, cậu ta đã phá kỷ lục 50 km/giờ của tôi.

Bởi vì, cậu ấy giống hệt một tia chớp.

Cậu ấy muốn bắt kịp đĩa bay.

Lũ chúng ta giống như những tên ngốc với sức tấn công bằng 0. Cậu ấy hiểu ý nghĩa của những cái ôm, bởi vậy số mệnh của cậu ấy là giữ chặt chiếc đĩa bay, kỷ vật duy nhất mà người đàn ông ấy để lại.

Collie lao đi trong câm lặng, còn Shepherd thì nước mắt giàn giụa, vừa khóc vừa hét: “Nếu có thể, xin cậu hãy bay lên đi, Collie.”

Có người từng ôm tôi vào lòng và bảo: “Mercy ơi, thời gian sẽ phá hủy hết thảy. Nhưng ba muốn chúng ta mãi bên nhau.”

Biển người chìm nổi, cuối cùng vẫn sẽ có người phải ra đi.

Khi đã đánh mất, ta mới biết trân trọng. Thứ ta có thể để mất thường không đáng quý. Hãy bắt đầu ngay bây giờ, nếu không, ta cũng sẽ đánh mất thậm chí cả những người luôn ở bên cạnh ta.

Bởi vậy, xin cậu hãy bay lên đi, Collie!

Và thế là Collie đã bay lên.

Collie đã thật sự bay lên.

Để bắt lấy đĩa bay.

Mặt trời sắp lặn. Collie lao vút đi trong ráng chiều vàng ươm rực rỡ.

Mercy: “Ba ơi, nếu bây giờ con ném tất cả những thứ như: gạt tàn, bát ô tô, lon trà không độ, vung nĩa, ghế quỳ bar, quả chuối, cái gối, tủ nhiều ngăn, máy hút mùi, đậu xanh, cá chim, bộ bài, chảo chống dính, muôi lỗ, iPad, mắc áo, chìa khóa kết bảo hiểm, thẻ từ, máy nghe nhạc, vỉ hấp, bàn trà,... thì Collie nhà hàng xóm sẽ bắt được mấy thứ?”

Ba: “Ha ha.”

H ấ nhỏ, tôi cứ nghĩ tai to thì có thể bay được. Về sau tôi mới biết, chỉ có thể nằm mơ bay về thời thơ bé.

Thế giới của tôi nhỏ bé vô cùng, nên dù có dốc toàn lực, đối với tôi vẫn còn vô số những “phương xa”. Bị cá heo rượt ở đảo Bohol, Philippines, ngồi xe lửa bằng cửa gỗ ở Campuchia, đến thăm vùng đất sắc sỡ nhất thế giới Cinque Terre ở Ý. Những nơi đẹp nhất tôi đều không đến được. Những việc tôi có thể làm rất ít ỏi. Ví như đứng chờ bước chân bạn nơi thềm cửa, đuổi bắt ánh nắng thiêu đốt bạn trên bãi cỏ, lắng nghe tiếng mưa tấp vô cửa kính. Tôi là em cún Mercy lông vàng. Tôi sẽ kể chuyện cho bạn nghe, và bạn nhớ đến thăm tôi nhé.

Có một nàng cỏ dại rất tài tình, cao bằng tôi, vì vậy khi tán gẫu, tôi không cần cúi xuống. Mỗi sáng, cô ấy lại tíu tít gọi tôi:

Cún con ơi, mau lại xem, tôi sắp nở hoa rồi này!

Thiêu quang chín chục đã ngoài sáu mươi, nàng cỏ vẫn lẻ loi một mình với vài phiến lá mong manh. Càng ngày cô ấy càng ít nói, hai chúng tôi cùng nhau ngắm trời mây. Là thế đó, một ngày kia khi bạn đánh mất chính mình, tôi sẽ cố công ghi nhớ giúp bạn, chờ bạn bùng nổ bông hoa tươi thắm nhất.

CÂU CHUYỆN THỨ HAI

BẠN BÈ CỦA MỘT CHÚ CHÓ CẢNH

Tôi sống trong một tiểu khu chan hòa ánh nắng, nhiều cây cao, cỏ rất xanh, người dân từ sáng đến tối chỉ biết cười ngây ngốc.

Tiệm tạp hóa ở đây sẵn sàng bán xúc xích nướng cho cún lông vàng, nhưng không chịu trả lại tiền thừa.

Cuộc sống của cún lông vàng ở đây rất phức tạp, phải dùng mười sáu chữ sau để diễn tả: Chạy đi chạy lại, chạy tới chạy lui, chạy đi chạy lại, chạy tới chạy lui.

Nếu ngày nào đó, trên đường phố, bạn tình cò gặp một anh chàng đẹp trai, tóc dài bay bay, cùng một em cún bộ dạng gian manh xảo quyệt, có lông có tóc nhưng không có óc bước đi nghênh ngang, vênh vang, thì đó đích thị là chúng tôi.

Một hôm, ba tôi bảo:

- Mercy, ba kể con nghe chuyện này nhé!

- Vâng.

- Ngày xưa có một con cún lông vàng rất nghèo, không có thể ngân hàng. Về sau, nó bị con Collie lừa bán lên miền núi.

- Collie mà đòi lừa được con á? Nó chỉ biết gặm đĩa bay, con còn biết gặm “cô em” nữa kìa!

- “Cô em” chỉ chạy được dưới đất, đĩa bay có thể bay trên trời.

Tôi cười khinh khỉnh:

- Thế thì sao! Nếu “cô em” biết bay, con sẽ phóng như bay đuôi theo, nhắm chuẩn thời cơ, cắn trúng váy, rách toạc một cái, thế là hở mông ra, này thì bay này, này thì bay này!

- Nếu “cô em” biết bay, con có đuôi theo đằng gò!

Tôi bỗng thấy lòng buồn ghê gớm. Tôi quyết định thúc đẩy tình bạn khăng khít với Collie để lỡ mai kia “cô em” có bay lên, thì đưa nhảy cao như Collie, có thể sẽ bắt được.

Ba xoa đầu tôi, bảo:

- Mercy à, lớn lên con sẽ trở thành “cô em” tuyệt nhất thế gian!

Tôi hỏi:

- Còn bây giờ thì sao?

Ba đáp:

- Bây giờ con là một cô nhóc đại ngốc.

Tôi chớp chớp mắt, bật khóc thảm thiết, lao vù ra khỏi cửa, trong đầu cuồng đảo ý nghĩ: Thê thảm quá, tôi là đồ đại ngốc!

01

BA HUYNH ĐỆ SAMOYED: ĐỔ MÁU Ở LAS VEGAS

Ba huynh đệ chó Samoyed chơi mạt chược, hễ bắt được quân bài không ưng là chúng bỏ vào miệng cắn và nuốt luôn. Tôi bảo: “Loài chó chúng ta, ăn vài quân bài thì thấm tháp gì!”

Samoyed B lau nước mắt, nói: “Samoyed C muốn ăn “quả” thiên ù, đã nuốt liên tiếp chín mươi bảy quân bài.”

Ba chú chó Samoyed sống ở tòa nhà đối diện, mọi người hay gọi là ba anh em ABC. Công việc hằng ngày của chúng là nghiên cứu trò mạt chược, các game chơi bài poker: Đấu địa chủ, Máy kéo, Ném trứng gà. Bọn chúng thường chơi lớn. ABC từng thắng Shepherd 28 khúc xương. Shepherd bèn phục sẵn bên ngoài, chờ đến nửa đêm mới vượt rào, lén vào định trộm lại mấy khúc xương, nào ngờ giờ đó ABC còn chưa ngủ, vẫn đang miệt mài chơi bài Ba lá. Shepherd ngửa ngề, ng ẫ xuống chơi một lúc, lại thua tiếp 27000 khúc xương nữa. Cậu ta ra v ề trong nước mắt.

Một ngày kia, ba anh em Samoyed bỗng nảy ra ý nghĩ, đáng lẽ bọn chúng phải được phong làm Thần Bài mới phải. Samoyed A bày mấy quân bài mạt chược ra bàn, ngược mặt nhìn trời, dùng móng vuốt xoa bài, hai mắt mở trừng trừng, tinh quang trào lên cu ờn cuộn, nó hô lớn:

- Tam vạn! Lục sách! Tứ văn! Phát tài!

Trúng tuyệt đối!

Samoyed B không chịu thua kém, nó giữ tấm vải phủ bàn, mặt chược tung bay trong không trung. Nó vọt lên cao, đầu lắc lư điên cuồng, chớp mắt một cái, toàn bộ các quân mặt chược bị nó nuốt sạch! Samoyed B chống người làm kiểu xếp hình Tetris của Nga, kiêu hãnh quát:

- Dem xương ra đây!

Samoyed B lắc người một cái, nuốt trôi cả khúc xương vào bụng, sau đó nó ợ ra toàn mùi nhựa non.

Samoyed C là đứa út ít. Nó không biết xoa bài, cũng không biết nuốt mặt chược. Tuyệt kỹ của nó là: khi có người sắp ù, nó sẽ nhảy phốc lên, lăn một vòng trên bàn mặt chược, khiến các quân bài bắn tung tóe khắp nơi. Sau đó nó sẽ òa khóc:

- Mẹ ời, mẹ đâu rồi? Mẹ ời, con yêu mẹ!

Tất cả người chơi đều cảm thấy chạnh lòng, không ai nở mắg nó. Vì thế có thể coi Samoyed C là Thần Bài mặt chược.

Sau khi bàn bạc, ba vị Thần Bài cảm thấy tiểu khu là một vũ đài quá nhỏ bé, không dung chứa nổi hào quang tài năng của chúng. Chúng buộc lòng phải ra đi! Buộc lòng phải rời khỏi đường Long Bàn, hướng về thành phố Nam Kinh, vươn lên tầm vũ trụ! Lập xong kế hoạch, ABC khoác tay nải lên vai, tìm chúng tôi nói lời từ biệt. Samoyed A bảo:

- Mercy này, cậu có biết bốn quân bài trong bộ khung đỏ có bốn mùi khác nhau không?

Tôi lắc đầu. Cậu ta giơ chân lên, vỗ vỗ vào vai tôi:

- Tôi gợi ý cho cậu rồi đấy nhé, thành danh hay không còn tùy thuộc

vào khả năng tu luyện của cậu.

Samoyed B nói với Shepherd:

- Shepherd, tặng cậu cuốn *Kiến trúc học dạ dày* này. Cuốn sách này rất nổi tiếng đó.

Shepherd nhận lấy cuốn sách, bìa sách ghi: *Nhà phát minh: Samoyed B, tác giả: Samoyed B, người nhận giải Nobel tương lai: Samoyed B.*

Samoyed C lộn một vòng đến bên đại tiểu thư Cocker Spaniel, trợn mắt hỏi:

- Nghe đồn cậu rất giỏi làm đom?

Cô nàng Cocker ngượng nghịu gật đầu. Samoyed nhổ nước bọt, lắc lư cái thân hình bé con của mình, bật cười ngông cuồng:

- Ha ha ha, kẻ chiến bại!

Chúng tôi đưa tiền ABC, tất cả cùng hô lớn:

- Kiểm thật nhiều tiền vào nhé!

Bọn chúng tham gia cuộc thi mật chược xuyên quốc gia 2013, được xếp vào nhóm nhĩ đờng và người già.

Người dự thi đông như kiến, nhưng chỉ có ba anh em Samoyed thuộc loài chó.

Ba anh em ABC tự tin có thừa, cho rằng phải thử sức ở nhóm thi dành cho người cao tuổi mới chứng tỏ được khả năng.

Đối thủ của chúng là một bà lão tóc bạc phơ, tay lăm lăm chiếc ghế gập nhỏ, đi khắp nơi tìm kính lão. Samoyed B mừng lắm, quyết định thi uy. Nó hô vang một tiếng, nuốt sạch cả bàn mật chược, nhả ra tứ sách trường thành.

Bà cụ nói:

- Ô, có cả máy rửa bài tự động này!

Khai chiến.

Samoyed A giơ một chân trước lên, quát lớn:

- Gió Đông!

Tiếp theo, nó định hô: Nhất, nhị, tam, tứ, ngũ, lục, thất, bát, cửu, cửu, cửu, Cử liên Bảo đẳng. Bà lão đột ngột cướp lời:

- Phỗng! Đông Nam Tây Bắc đại Tứ hỷ. Cún cưng ngoan nha!

Samoyed A giận lắm:

- Bà không tìm thấy kính lão cơ mà!

Bà lão nói:

- Kính lão thì ích gì! Chơi mạng chược quan trọng là phải biết lắng nghe.

Chơi mạng chược phải biết lắng nghe! Anh em Samoyed như người mất hần. Samoyed C nhảy lên bàn làm loạn:

- Trên đời chỉ có mẹ là tuyệt nhất! Những đứa trẻ thiếu mẹ đáng thương như nhành cỏ dại.^[6]

Bà lão vung gậy:

- Ranh con, chết nè!

Anh em ABC thất bại thảm hại ở nhóm thi người cao tuổi.

Chúng nghĩ, có lẽ cần phải đi từ dễ đến khó, nên quyết định tham gia thi đấu ở nhóm nhi đồng. Đối thủ của chúng là em bé đeo cặp sách hình chú cừu vui vẻ^[7]. Anh em Samoyed tập trung lắng nghe, mong sẽ nghe ra Cử vạn, nôn nóng chờ đợi Địa ừ^[8]. Em bé bắt một quân bài, lật đi lật lại, nhìn trước ngó sau, rồi em lau nước miếng, đoạn bảo:

- Đây là con mấy?

Anh em ABC nhìn chăm chăm quân Cửu vạn trong tay em bé như bị thôi miên.

Samoyed A nói:

- Bé ơi, quân này gọi là Phát tài, là đờbỏ đi, vớt đi thôi cưng!

Em bé nghi hoặc:

- Tôi còn bé, chưa biết nhiều, anh đừng có mà lừa tôi. Hình như nó là quân Cửu vạn?

Samoyed B nói:

- Đâu mà! Em nhìn kỹ đi! Chính là chữ Phát tài đó!

Em bé:

- Có thật là thế? Có thật không phải Cửu vạn, mà là Phát tài?

Thân hình bé con của chú Samoyed C lại bật lên tanh tách. Chú quát tướng:

- Đó chính là quân Phát tài!

Em bé thu tay về, vui mừng khôn xiết:

- Tuyệt vời! Trung Phát bạch, Tam nguyên, ù r ồ!

Ba anh em Samoyed đờng loạt hóa đá. Đờ nhãi ranh gian xảo!

Samoyed B vội chữa:

- Không phải Phát tài, mà là Cửu vạn, Cửu vạn!

Em bé lạnh lùng buông một câu:

- Không kịp chữa nữa đâu!

Samoyed C thấy tình hình gay go, vội nhảy lên bàn gậy rồi:

- Những vì sao trên trời lặng lẽ, những đứa trẻ dưới đất nhớ mẹ.

Em bé nhảy tót lên lưng Samoyed C, quậy tung bùng:

- Đi nào, đi nào, đi nào!

Anh em ABC tiếp tục đại bại ở giải mật chược dành cho nhi đồng.

Ngày chinh chiến đầu tiên, ABC không những thua sạch hành lý, ngay cả lông đuôi cũng phải các cho người ta.

Nửa tháng sau khi trở về, cả ba không chịu ra khỏi nhà. Trên cửa nhà chúng treo đôi câu đối:

Ta giỏi người còn giỏi hơn

Cụ già, em nhỏ, chớ coi thường

NGOẠI TRUYỆN THẬT KHÓ LÝ GIẢI LOGIC CỦA ANH EM SAMOYED

NGUYÊN NHÂN THỨ NHẤT

Trời nắng gay gắt, ba con kéo nhau trú dưới bóng râm cho mát.

Ba anh em Samoyed giở trò thi xem ai đứng dưới trời nắng lâu hơn.

Ba cún lông trắng phơi mình giữa đường phố nắng nóng như đổ lửa, cả bầy chó hóng mát dưới bóng cây, tròn mắt nhìn chúng. Ba anh em Samoyed bắt đầu hoa mắt chóng mặt, lỗ chân lông giãn nở, những cái đuôi rung rung, những cái mũi chuyển sắc đỏ... Bỗng tất cả cùng trở mắt nhìn hào quang rực rỡ vây quanh anh em nhà Samoyed!

Shepherd lao ra hét lên:

Ôi trời! Anh em Samoyed bị thiêu cháy rồi kìa!

NGUYÊN NHÂN THỨ HAI

Ven đường có hàng gà rán, anh em Samoyed rủ nhau ra mót xương gà. Ba bọn chúng nổi trận lôi đình, trở mặt vạch tên mà rằng: “Mấy đứa chúng mày làm tao mất mặt! Không biết xấu hổ à?”

Anh em Samoyed đưa mắt nhìn nhau. Samoyed A hỏi: “Mất mặt?”

Samoyed B khẳng định: “Mất mặt!”

Samoyed C gào lên: “Ba, hai, một!”

Sau đó, bọn chúng cùng hiệp sức nhấc bổng ba chúng lên, khiêng vút đi?

NGUYÊN NHÂN THỨ BA

Anh bảo vệ chơi cờ tướng với ba anh em Samoyed. Ba chú cún lông mượt như nhung chen chúc ở bên này bàn cờ. Anh bảo vệ ngồi ngay ngắn bên kia bàn cờ. Xe, Pháo, Mã của anh em Samoyed đã bị xơi tái, chỉ còn lại quân Tướng. Bọn chúng muốn đi lại bốn mươi bảy nước cờ, anh bảo vệ không chịu, thế là hai bên cãi lộn đến tối mịt. Anh em Samoyed vô cùng tức giận, nuốt sạch các quân cờ của bảo vệ. Trên đường đến bệnh viện, chúng còn cố nài nỉ: “Ván này coi như hòa, được không?”

NGUYÊN NHÂN THỨ TƯ

Ba anh em Samoyed thường bị ba chúng gọi về nhà chơi mạt chược

cùng. Phiền lòng vì ba đứa vô văn hóa, ăn nói cục súc ấy, ba chúng muốn vừa chơi vừa giáo dục chúng. Một hôm, ba chúng tới nhà tôi chơi. Vừa đẩy cửa, Samoyed A liền bảo: “Vừa thấy Tam sách, không vui sao được!”

Samoyed B tiếp lời: “Tình này nếu bền lâu, cần gì Tài phao đầu! Phổng!”

Samoyed C không chịu lép vế: “Ngắm hoa đua nở, ngây ngốc như phổng, chần chập tìm về Ủ rỗi!”

Chủ nhân của chúng tròn mắt kinh ngạc, lăn đùng xuống cầu thang.

NGUYÊN NHÂN THỨ NĂM

Ba tôi nấu nĩa cơm khô, định bụng lên đem ra thùng rác công cộng đổ bỏ. Ngờ đâu đụng phải ba anh em Samoyed tình cờ ngang qua. Samoyed A nghi ngờ, đặt câu hỏi: “Cơm khô thật sao?”

Samoyed B tỏ ra kinh ngạc: “Lão này tài thật đấy, nấu cơm cũng bị khô!”

Samoyed C phản nộ: “Từ nay chơi mặt chược thiếu chân đừng gọi lão.”

Đàm tiếu xong, ba anh em chúng bỏ đi, vừa nghênh ngang vừa hát nghêu ngao: “Nấu cơm khô ắt giờ trò ù khô, ù khô là ù phá bạc đó nghe chưa!”

Ba tôi xách nĩa cơm đứng chôn chân tại chỗ rất lâu, nước mắt rửa mặt.

02

CÔ NÀNG COCKER SPANIEL: MÁ TÔI LÀ QUÝ CÔ XINH ĐẸP

Ngày mưa, đám chó trong tiểu khu rủ nhau mặc quần soóc của chủ nhân ra ngoài lang thang. Shepherd mặc quần soóc đi biển, Collie xỏ quần dài đến đâu gối, đủ mọi màu sắc sặc sỡ, nhìn rất vui mắt. Bỗng ba tôi từ đâu đêm mưa chạy tới, kéo tôi ra một chỗ, nhỏ to: “Từ nay con hãy đánh bạn với Cocker Spaniel!”

“Có để ý thấy cái quần soóc của Cocker không? Có phải trông rất giống một sợi dây quấn quanh đâu nó không? Ba rất hâm mộ chủ nhân của nó!”

Ở tiểu khu của tôi có một dì kia vô cùng xinh đẹp kì diệu. Chúng tôi gọi dì là má Cocker.

Hồi họ mới dọn đến đây, mọi người không ưa gì má Cocker. Có lần ba Shepherd chào má Cocker thế này:

- Chào người đẹp, anh năm nay 31, còn độc thân.

Má Cocker tỏ ra hết sức ngạc nhiên:

- 31 rứa?

Ba Shepherd buồn rầu. Chưa kịp hoàn hồn, má Cocker đã b ồi thêm một câu:

- Mặt như con dế trũi ấy, thảo nào nhìn không ra tuổi tác.

Lại nữa, người ba họ Mộ của anh em Samoyed chuẩn bị đặt một cái tên thật lãng mạn cho cô con gái mới sinh.

Má Cocker nói:

- Cảnh tượng lãng mạn nhất trên đời là đom đóm bay rợp trời thung lũng.

Ba Samoyed tán đồng. Má Cocker lại nói:

- Thế thì đặt tên là Mộ Đom Đóm đi.

Má Cocker lúc nào cũng trang điểm xinh đẹp như hoa như ngọc. Cocker cũng thường xuyên được má trang điểm cho xinh đẹp như hoa như ngọc. Và thế là hàng xóm bắt đầu dị nghị: Cô ta ngày ngày cưỡi ô tô, túi xách cao cấp, váy ngắn ra đường, không vợ bé người ta thì cũng phường nhân tình nhân ái! Đúng lúc mọi người đang bàn tán rôm rả, má Cocker từ đâu bước lại, ghé đầu tham dự:

- Tôi chọn làm nhân tình nhân ái! Như thế tức là một người dám theo đuổi đời sống tinh thần, tình cảm hơn là vật chất.

Má Cocker không phải vợ bé, cũng không phải nhân tình của ai hết. Quan hệ của dì ấy với hàng xóm trở nên nặng nề hơn là bởi dì cũng nuôi chó.

Một kẻ đáng ghét như thế mà cũng nuôi thú cưng? Điêu này thật không thể tin nổi. Điêu này chứng tỏ cô ấy cũng có ưu điểm đấy chứ! Sau đó, mọi người nhận thấy rằng, cái con người đáng ghét ấy ngày nào cũng dắt chó đi dạo đúng giờ, tiêm phòng cho chó đúng quy định, cho chó ăn thực

phẩm có nguồn gốc từ thiên nhiên ít hóa chất, lúc dắt chó đi dạo còn cần thận buộc dây vào cổ nó, còn tỏ ra rất thân thiện với những chú cún khác. Thế là, mọi người cảm thấy ưu điểm của má Cocker rất lớn.

Tuy vậy, họ vẫn còn lẩn cẩn, không biết có nên chào hỏi dì ấy không. Bởi vì có lần má Collie gạn hết dũng khí nói với má Cocker:

- Quần áo chị mặc đẹp quá!

Má Cocker đáp lại:

- Mua trực tuyến không có đâu.

Má Collie nước mắt giàn giụa vì lúc đó cô ấy đang mặc bộ quần áo đặt mua trên trang Taobao^[9].

Ba Samoyed cũng gạn hết dũng khí nói với má Cocker:

- Thực ra, cô chỉ cần xúc một chút nước hoa thôi đã rất hấp dẫn rồi.

Má Cocker đáp lại:

- Nước hoa cũng như tóc trên đầu ấy, tóc phải dày, nước hoa phải nồng nàn mới được.

Ba Samoyed đầu trọc nước mắt như mưa.

Cuối cùng đến lượt ba tôi xuất chiêu. Ba đến trước mặt má Cocker, định bụng sẽ ngâm thơ Tagore tặng người đẹp. Ai ngờ chưa được chữ nào đã bị má Cocker chặn đứng:

- Lượn đi cho nước nó trong!

Ba tôi chết đứng tại chỗ, khóc ướt cả quần. Mọi người lại bắt đầu dị nghị, đánh đá ác khẩu như thế, có khi cháu đời thứ 784 của Tàn Thủy Hoàng cũng nên.

Ba tôi là chuyên gia về tình yêu, ba bảo:

- Chắc cô ấy đã trải qua một sự đả kích to lớn nào đó, mới tôi luyện

nên khả năng “miệng lưỡi lẩn át qu`ân hùng” như thế.

Và thế là các chủ nhân tập hợp lũ cún cưng lại, lừa chúng tôi đi hỏi Cocker. Rủi thay, tính cách Cocker giống hệt má cô ấy. Vậy nên, đám chó ở tiểu khu mất một thời gian dài ăn uống thất thường, ngày ngày đói lẹ.

Đáng khen ở chỗ, loài chó mặt dày hơn loài người. Hôm nay bạn không thèm để mắt đến tôi, tôi vẫn quan tâm đến bạn. Ngày mai bạn rửa tôi, tôi vẫn khen bạn nức nở. Ngày kia bạn cắn tôi, tôi vẫn liếm lông lấy lòng bạn. Cho đến ngày kia, bạn sẽ nói với tôi:

- Lợi hại thật đấy! Cậu là Thượng đế à?

Cocker lén lút kết thân với mọi người trước má cô ấy. Một hôm, cô ấy đến nhà tôi ăn rình thịt viên, ba tôi bảo:

- Mỗi một sự thật về má cháu, ta thưởng một miếng thịt viên!

Cocker li`ền khai báo:

- Quần áo má cháu mặc trên người đầu mua ở chợ bán buôn ngoại thành. Má cháu chỉ xúc nước hoa những lúc không kịp tắm. Di động của má cháu chỉ có phần mềm photoshop, chụp một tấm hình phải chỉnh sửa năm mươi lần mới xong.

Cocker nói rất nhiều, ăn no vỗ bụng.

Hôm sau, má Collie hỏi má Cocker:

- Mua bao nhiêu chiếc thì chợ ngoại thành tính là mua buôn?

Ba Shepherd hỏi:

- Hôm nay lại đi làm muộn, có phải chưa kịp tắm?

Ba tôi đi theo dì ấy, chỉ cười:

- Ha ha ha ha...

Sau đó, má Cocker trở thành bạn thân của chúng tôi.

03

MỤ BULLY: TA BIẾT XEM BÓI

Ngày tết Trùng Dương (mùng 9 tháng 9 âm lịch), theo phong tục, người ta thường “đăng cao” để tỏ lòng kính trọng người già. Ở tiểu khu này, người già nhất là mụ Bully^[10]. Vì thế, vào ngày 9 tháng 9, cả đám bọn tôi hân hoan, náo nức, đông thanh hô vang “dô ta dô ta” khiêng mụ Bully lên sân thượng tòa nhà cao nhất. Mụ Bully vui mừng đến nổi mặt mày tái dại.

Tiểu khu của chúng tôi có rất nhiều nhân vật “chó” đáng nể, mụ Bully là một ví dụ điển hình, mụ biết xem bói. Hễ ai đó đau bụng là lại chạy đến kêu với mụ:

- Mụ Bully ơi, xem cho tôi một quẻ!

Mỗi khi xem bói, mụ Bully đầu tung ra thức ăn khô dành cho chó cảnh, lúc thì của hãng Royal Canin, khi thì Pro Lan, gặp may còn có thể được ăn cả Legend Sandy.

Hai giờ là giờ trà chiều mỗi ngày của mụ Bully, chúng tôi thường được ăn ké lúc thì hạt dưa, khi thì củ lạc, lúc là kẹo sữa.

Một lần, tôi nghe anh em nhà Samoyed đờng thanh gọi mụ Bully:

- Mụ ơi, xem bói cho chúng tôi!

Sau đó, chúng nó bị đưa đi viện. Lúc ấy mẹ Bully đang bận chơi bi.

Ba tôi thường than vắn thở dài, giờ đến cả chó cũng trở nên mê tín rồ! Một hôm, Cocker rủ tôi đến chỗ mẹ Bully xem bói. Chúng tôi phủ phục trên hàng rào. Cocker hỏi:

- Mẹ ơi, trời nóng quá, khi nào mới dịu xuống đây?

Mẹ Bully tung đũa ra đất, quan sát một lúc, bảo:

- Đây là quả khảm (tượng trưng cho nước), sao Thủy quay ngược, ngày mai trời chuyển mát.

Cocker vui mừng hớn hở. Mẹ Bully lạnh lùng bảo:

- Theo quả tượng này thì mát mẻ chưa hẳn là đi ềm lạnh.

Nói xong mẹ lẩn ra ngủ, chẳng thèm để ý đến chúng tôi. Hôm sau, Cocker bị chủ nhân cạo lông... Hôm sau nữa, đám chó trong tiểu khu đồng loạt tha thịt viên ra quảng trường. Thời tiết vô cùng oi bức, mẹ Bully quyết định làm pháp sự cầu mưa. Chúng tôi giao thịt viên cho mẹ, mẹ chén sạch. Tất cả cùng nín thở chờ đợi. Mẹ lẩm rẩm niệm chú, toàn thân rung lên bần bật, bỗng mắt mẹ trợn ngược, rồ mẹ lẩn ra, ngất xỉu.

Poodle lo lắng hỏi:

- Có phải bị nhập rồ không? Là chó mực của Nhị lang thần - Khiếu Thiên Khuyến hay chó Snoopy nhập vào mẹ?

Cocker thấy mẹ vẫn không thôi co giật, thì hét lên và lao tới:

- Giải cứu mau! Mẹ ấy ăn quá no!

Trước kia, công lực của mẹ Bully vô cùng thâm hậu. Để có thể bốc quả, có lần mẹ từng xoi tái năm hộp thịt hộp. Sau đó quả bốc được phán rằng, đại nạn sắp giáng xuống đầu mẹ. Quả nhiên, mẹ phải đi viện vì ăn quá nhiều.

Tuy vậy, mục vẫn lên kế hoạch bế quan vào mùa đông, nhằm thay đổi cách thức tu luyện. Lúc đầu, mục có cầ học nơi đám mèo hoang. Bởi vì pháp thuật của mèo hoang phức tạp hơn loài chó rất nhiều. Thế mạnh cơ bản của loài mèo khiến mục Bully vô cùng ngưỡng mộ, bọn chúng đều có chín mạng. Pháp sư Mèo Hoang vút một cái đã leo tót lên cây, đủ thấy khả năng khinh công của gã lợi hại nhường nào.

Mục Bully “thộn” ra h ồi lâu, đoạn bảo:

- Bố khỉ!

Trước đợt không khí lạnh tràn về, mục Bully đã kịp viếng thăm gã Mèo Hoang sống ở nhà gửi xe của tiểu khu. Không ai biết gã bao nhiêu tuổi, chỉ biết rằng, khi bọn tôi dọn đến đây, gã đã xưng hùng xưng bá ở nhà gửi xe rất lâu rồi.

Mục Bully hỏi Mèo Hoang:

- Mặc dù chó cảnh và chủ nhân bấy lâu nay luôn tương thân tương ái, nhưng không tránh khỏi những hiểu lầm đáng tiếc. Có phép thuật nào khiến chủ nhân hiểu chó cảnh không thích mặc áo lông vũ?

Gã Mèo Hoang lăm bằm một h ồi, đoạn quay ra hỏi mục Bully:

- Mục có biết vì sao loài mèo thích rướn cổ lên để con người gãi cằm cho không? Có một bí mật thiên cổ ẩn chứa trong đó. Khi nào cằm của loài mèo được gãi đủ mười triệu lần, chúng sẽ biến thành mèo tinh, mãi mãi không bao giờ phải rời xa chủ nhân của chúng. Nhưng mười triệu lần là một con số khổng lồ, dù chủ nhân có chăm chỉ gãi thế nào, thì vẫn còn cách rất xa số lần cần thiết kia. Loài chó các vị may mắn, hạnh phúc hơn chúng tôi nhiều.

Gã Mèo Hoang thở dài, chui tọt vào hộp động cơ ô tô, không thèm lộ

ra. Đó là một mùa đông vô cùng khắc nghiệt. Ngay cả với kẻ có pháp lực cao cường như gã Mèo Hoang, thời tiết này cũng là một thử thách rất lớn. Mụ Bully ngần tồ te, lời tư vấn của mèo kia quá phức tạp, mụ nghe mà chẳng hiểu gì.

Kể từ bữa đó, mụ Bully quyết định đóng cửa, nằm bò bên cạnh đôi dép lê của chủ nhân, tĩnh tâm suy ngẫm.

Chúng tôi cho rằng vì mụ Bully đã có tuổi, không tránh khỏi ngày càng trở nên hâm hấp và mê tín. Phép thuật có gì là ghê gớm và xa vời đâu! Ví như đám cún cưng bọn tôi, chỉ cần chủ nhân hô một tiếng là lập tức xuất hiện, cho dù lúc đó chúng tôi đang chui rúc ở bất cứ xó xỉnh nào đi nữa. Hay như, bất kể chủ nhân ở cách chúng tôi bao xa, chúng tôi vẫn có thể đánh hơi và chạy đi tìm.

Đó không phải vì chúng tôi gặp nhiều nên cảm thấy chuyện này rất bình thường.

Thực ra, con người cũng có phép thuật, tin tức vẫn đưa suốt đấy thôi. Mới đây, truyền thông đưa tin một người mẹ yếu đuối đã lấy thân mình che chắn cho con nhỏ. Người mẹ bị một tảng đá mấy trăm cân đè lên người suốt bốn giờ đồng hồ. Theo khoa học, điều này là không thể. Vậy chẳng phải người mẹ ấy có phép thuật hay sao?

Còn nữa, ba Shepherd, một gã chẳng đáng tin cậy, ấy vậy mà có lần hẹn bạn gái gặp nhau lúc 9 giờ tối, 7 giờ 30 phút sáng chú ấy đã tỉnh giấc, chẳng cần nhờ đến chuông báo thức.

Hay như có người tìm đủ mọi cách vẫn không thể giảm cân, nhưng chỉ sau vài ngày thất tình đã hoàn toàn lột xác. Hay như chị lao công nọ, chỉ dựa vào đôi tay có thể kiếm đủ tiền mua một căn hộ hai phòng ngủ ở trung tâm thành phố.

Nếu không nhờ phép thuật, những việc trên đây sao có thể xảy ra? Tôi hỏi ba:

- Ba có phép thuật gì?

Ba đáp:

- Dù sống trong căn hộ tồi tàn, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại là lập tức thấy mình như đang ngủ giữa cỏ hoa. Non xanh nước biếc, khung trời màu lam tựa mây mềm sương mỏng, nhẹ nhẹ đậu xuống, phủ lên thân ta. Nam thanh nữ tú qua lại dập dìu như trẩy hội, niềm vui ngập tràn. Bọn ta ngời bên nhau, hát cho nhau nghe những khúc ca tuyệt diệu, sau đó lại đứng lên, phủi sạch bụi cỏ, tiếp tục lên đường.

Tôi bảo:

- Thế mà gọi là phép thuật! Gọi là chém gió thì có.

Ba bảo:

- Vậy theo con, thứ gì mới là phép thuật?

Thành phố này tắc đường mỗi ngày. Những quán ăn, nhà hàng nổi tiếng luôn luôn phải xếp hàng chờ đến lượt. Bầu trời lúc nào cũng treo lơ lửng một gương mặt với nụ cười lấp lánh trong ký ức. Hoa thơm luôn khoe sắc ở những nơi ta không bao giờ nhìn thấy. Thời gian luôn chảy trôi không ngừng nghỉ.

Nhưng, những người yêu nhau luôn tìm thấy nhau. Nếu không có phép thuật, làm sao họ có thể gạt bỏ mọi áp lực và ưu phiền sang bên, để nắm lấy tay nhau?

Nếu chủ nhân không biết áo lông vũ đáng ghét thế nào, nếu tình nhân buộc phải chia tay, nếu người thân trở mặt thành thù, thì đó không phải vì họ không có phép thuật, mà là sức mạnh tạo ra phép thuật của họ chưa đủ

lớn.

Lời nói của gã Mèo Hoang tuy nhuộm màu huyền bí, nhưng kỳ thực rất đơn giản. Chỉ cần sức mạnh tình yêu đủ lớn, mèo lười sẽ biến thành mèo tinh. Và người ta nói với nhau hay sống với nhau đều trở nên đơn giản rất nhiều.

Tôi quyết định đến giục già mù Bully, rằng, mù ời, trời trở lạnh rồi, ra ngoài vận động xương cốt đi thôi!

Ơ, sao có tám hộp thịt trống thế này? Bớ người ta! Mù Bully tiêu rồi!

04

CHỘT MẮT: SIÊU TRUYỀN KỲ VỀ ĐẠI HIỆP DU ĐĂNG

Luôn có những người bạn mà khi họ ở bên ta, ta chẳng buồn để tâm, nhưng khi họ ra đi, ta mới nhận ra sự tồn tại của họ.

Một chú chó Chột Mắt lang thang bỗng nhiên xuất hiện ở tiểu khu của tôi, độc chiếm bụi cây suốt một tuần liền. Cả bọn nhất trí cử Shepherd ra thách đấu với gã. Tôi hỏi xin ba tôi chai rượu, đưa cho Shepherd làm vài ngụm. Mắt nó vẫn đỏ, hùng hực khí thế xông ra trận liền.

Từ xa trông lại, chúng tôi thấy gã chó lang thang rút ra một quân bài, quật mạnh xuống đất. Shepherd sững sờ, sau đó thì òa khóc chạy về. Tôi vội hỏi: “Sao thế? Sao thế? Sao lại để thua?” Shepherd đau đớn đáp:

- Gã đòi chơi ba cây, nhưng tôi có biết làm phép cộng đâu. Đờ khốn!

Shepherd đòi quyết đấu với Chột Mắt. Để cho công bằng, chúng tôi quyết định chữa mắt cho gã. Mụ Bully chỉ đạo toàn bộ đám chó ở tiểu khu về nhà tìm sọt để đi khắp nơi kiếm thảo dược.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Chột Mắt thấy quanh mình là đồng cỏ to uyển, cao hơn một mét. Sợ Chột Mắt ăn cỏ sinh bệnh, mụ Bully quyết định lấy thân thử thuốc. Mụ thử cả ngày trời, và kết quả là đám nhà báo phải đến đưa mụ đi. Bọn họ xúc động kêu trời:

- Ngày tận thế sắp đến rồi! Nếu không thì hà cớ gì một con chó ăn liền một lúc gần chục cân cỏ.

Mụ Bully cũng muốn quyết đấu với Chột Mắt.

Mụ hăng lắm, ra liền tù tù bốn nghìn lần cái lá, lại dốc sức đan móng vuốt để tạo hình cái kéo! Mụ duỗi dài chân trước, run rẩy, gân xanh nổi đầy mặt! Mắt trừng như muốn nổ tung! Móng vuốt của mụ có dấu hiệu rạn nứt nhẹ. Hơn một trăm chú cún có mặt ở hiện trường im phăng phắc! Anh em Samoyed mắt ngấn nước. Shepherd che miệng khóc. Đám Poodle nức nở!

Tôi nghe rõ tiếng lòng cả bọn đang gào thét cu ồng nộ:

- Cái kéo, cái kéo, cái kéo!

Một tiếng sau, mụ Bully say nắng. Tôi không bao giờ quên ngày hôm đó. Tôi không bao giờ quên cặp mắt đỏ ngầu của hai người bạn chỉ vì thi đấu oằn tù tù, nhưng từ sáng chí tối, chúng chỉ ra độc có cái lá.

Và còn nữa, vì lúc nào Cocker cũng chê bai Shepherd là đồ đàn bà trước mặt cả bọn, khiến Shepherd tức giận, đi tìm Cocker đòi đối chất. Móng trước của Shepherd gầy như cào vào mặt Cocker:

- Tôi đây khời ngô anh tuấn thế này, đàn bà ở chỗ nào hả? Đàn bà... chỗ nào... hả?

Cocker lạnh lùng gạt móng vuốt của Shepherd sang bên, bảo:

- Phiền anh thu ngón tay búp măng của anh lại!

Shepherd ngẩn ngơ nhìn ngón tay búp măng của mình, gào lên thảm thiết, nước mắt như mưa, chạy biến. Mụ Bully đứng bên thất thểu như kẻ mất hồn:

- Cuối cùng ở tiểu khu này cũng có một gã chó ra được cái kéo...

Một hôm, xong việc sớm, Chột Mắt ngâm điếu thuốc, dện mông lên cành cây, ng ồi kể chuyện cũ, vây quanh gã là cả một đàn chó. Chột Mắt

bảo từ nhỏ hắn đã phiêu bạt khắp nơi, kinh qua mọi nỗi, rốt cuộc đã học được cách giành lấy tự do, trở thành một chàng chó độc lập!

Shepherd lấy làm ngưỡng mộ:

- Cậu nhận tôi làm đồ đệ đi, tôi cũng muốn học cách tự do!

Chột Mắt nhả một vòng khói, bảo:

- Được thôi, giao ba mươi viên thịt thay cho tiền học phí ra đây!

Shepherd nổi giận, giậm chân, lật bàn, quát:

- Tôi mà có ba mươi viên thịt thì còn cần quái gì tự do!

Kể về người xấu, Chột Mắt bảo, bà thím bán thịt ở chợ hễ trông thấy gã là cần dao đuổi giết. Ông Vương bảo vệ ở công tiểu khu lên bỏ thuốc chuột vào thịt viên, dụ nó đến ăn. Nguy hiểm nhất là một lần nọ, lúc nó đang vực đầu uống nước ở đài phun nước, thì một cư dân của tiểu khu bỗng đâu xuất hiện, giở dây điện vào trong nước.

- Khi ấy, mồm tôi tê dần, lúc tỉnh lại, cái đuôi vẫn dựng ngược.

Nghe gã kể vậy, cả bọn vô cùng kinh ngạc. Tuy chúng tôi đều biết, các bà thím và đám trẻ con là những đối tượng cần phải tránh xa, nhưng chúng tôi không ngờ những người luôn giữ vẻ mặt hiền từ, nhân hậu như ông Vương bảo vệ và bà thím bán thịt ngoài chợ lại có mặt trái thâm hiểm như vậy.

Chột Mắt chỉnh lại cái nón tre, khinh khỉnh nhìn bọn tôi, nói:

- Liệu mà giữ lấy thân, tốt nhất đừng rời khỏi ba má các cậu, kẻ xấu luôn rình rập quanh ta đó.

Poodle, Cocker, Samoyed và tôi, thậm chí cả Shepherd đều cho rằng Chột Mắt đã nghiêm trọng hóa vấn đề. Vì cuộc sống của chúng tôi rất đủ đầy, sung sướng: buổi sáng có thịt viên chén, buổi trưa có dưa hấu tráng

miệng, buổi chiều đi dạo bãi cỏ. Chủ nhân của chúng tôi dù khó khăn đối kém đến mức phải ăn mì tôm qua ngày, cũng sẵn sàng chi tiền đưa chúng tôi đi tắm dịch vụ. Hàng xóm của chúng tôi mỗi lần gặp đều thân thiện vuốt ve xoa đầu. Người tốt trong mắt chúng tôi trở thành kẻ xấu trong mắt Chột Mắt. Còn những người chúng tôi cho là kẻ xấu, Chột Mắt chưa hẳn tán đồng.

Báo chí và truyền hình thường đưa tin, có những người vì hoàn cảnh gia đình hay do áp lực cuộc sống mà phương hại đến đồng loại. Nhưng chỉ cần bọn họ không đánh đập loài chó lang thang, Chột Mắt đâu tỏ ra thấu hiểu và cảm thông cho những người đó.

Gã nói với bọn tôi:

- Khi các cậu đói đến mức không đứng nổi, các cậu ăn trộm miếng gà rán thì có là gì. Nếu bị người ta cần chửi, cần gây đập cho túi bụi, thân là một con chó có khí tiết, lẽ nào không nên quay lại cắn trả? Ăn trộm, lừa đảo, bạo lực, những hành vi ấy chẳng qua chỉ là cách để tiếp tục tồn tại. Những người mà tôi vi và báo chí lên án là kẻ xấu ấy, cũng chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi.

Tôi kể lại với ba lời của Chột Mắt. Ba đang xem chương trình về một vụ án thảm khốc, biết bao người đã bị ngọn lửa vô tình tiễn lên Thiên Đàng, vẻ mặt ba rất nghiêm trọng. Ba nói với tôi:

- Chột Mắt nói vậy bởi nó không được giáo dục.

Ba nói:

- Chột Mắt chưa bao giờ được sống cùng nhà với con người, nên nó không hiểu loài người là thế nào? Ba của Shepherd sau khi thất tình thì buồn khổ, giận dữ đến nỗi đập tay đến chảy máu. Chú ấy thà đày đoạ bản thân, nhất quyết không đi hỏi tội người phụ nữ bạc tình, phản bội kia. Má

của Collie sau ngày thất nghiệp, đã miệt mài nhận việc phát tờ rơi quảng cáo suốt mấy tháng, mà không một lần gọi điện chửi bới người đồng nghiệp xấu tính, gây chuyện thị phi sau lưng mình. Ba của Samoyed bày bán hàng rong trên vỉa hè, hề thấy “cán bộ” là chạy, cho dù chú ấy đánh nhau rất cừ và từng giành vị trí quán quân khu phố. Con người sẵn sàng chấp nhận để bản thân chịu tổn thương, mà quyết không gây tổn thương cho người khác. Ba của Shepherd, má của Collie, ba của Samoyed,... và còn rất nhiều rất nhiều người khác nữa, họ mới là lý do để mặt trời rực rỡ và cỏ xanh lá thắm tồn tại trên cõi đời này. Còn những kẻ ức hiếp loài chó lang thang, bắt nạt đồng loại, sẵn sàng hại người để lợi cho mình, thậm chí có khi chỉ để thỏa mãn chút khoái cảm của bản thân, bọn họ còn không bằng thằng Chột Mắt thiếu giáo dục kia.

Tôi hỏi ba:

- Nhưng nếu không phản kháng, chẳng phải là rất yếu hèn hay sao?

Ba thở dài, bảo:

- Con hãy đi và nói với Chột Mắt, như thế không gọi là yếu hèn, mà là lương thiện. Yếu hèn là không đủ năng lực để phản kháng, còn lương thiện là có đủ khả năng chống lại, nhưng ta vẫn chọn cách không gây hại cho người khác. Lương thiện cao thượng, vĩ đại hơn rất nhiều.

Tôi truyền đạt lại lời ba tôi cho Chột Mắt, không biết gã có hiểu hay không, tôi chỉ nghe gã “hừ” một tiếng, rồi vẩy đuôi chui tọt vào bụi cây. Thực ra tôi biết, Chột Mắt chưa bao giờ cần ai. Lúc liếm láp vết thương của mình, gã biết rằng, ngoài những kẻ chửi mắng, đánh đập gã, vẫn còn những người cho gã ăn, và ôm gã vào lòng. Thực ra, gã cũng biết, lương thiện mới là con người đích thực.

Từ hôm ấy, Chột Mắt ra đi không lời từ biệt. Ngày mùa hè, mặt trời

gay gắt đến chói mắt, cây lá dường như sáng bừng lên, đường phố nóng như phải bỏng, mọi người đều ngủ gà ngủ gật. Nhưng tôi cứ mãi đi đi lại lại dưới lùm cây, cố làm ra vẻ dừng dừng, mắt thì vẫn cúi tìm mãi miết. Dưới đất chỉ còn lại chiếc áo phong màu xanh, rách tơi tả, được dùng làm ổ nằm. Chiếc áo rúm ró, cô độc dưới gốc cây. Chúng tôi đã quay lại nhiều lần, nhưng Chột Mắt không bao giờ xuất hiện.

Luôn có những người bạn mà khi họ ở bên ta, ta chẳng buồn để tâm, nhưng khi họ ra đi, ta mới nhận ra sự tồn tại của họ.

05

TRÁI BÓNG: CHÚNG TA CHẴNG THỂ QUAY TRỞ LẠI

Vừa đi, tôi vừa ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, lòng thầm nghĩ: Lăn đâu đến với nhau, rồi chúng ta bên nhau, những tưởng chuyện đó hết sức đơn giản, nào ngờ lại khó khăn như thế này. Chẳng lẽ có rất nhiều người đang trốn sau đám mây, lặng lẽ ngắm nhìn người mà ta yêu thương?

Lúc đi dạo, tôi thấy cả đám túm năm tụm ba hò hét ầm ĩ, thì cũng tò mò chạy ra xem, trời ơi, Chột Mắt đã trở về

Shepherd mắt đỏ hoe, hỏi:

- Chột Mắt, cậu bỏ đi đâu vậy?

Chột Mắt lảng lảng tránh sang bên, một Trái Bóng nhỏ xuất hiện. Shepherd la lớn:

- Chó chó chó chó con!

Chột Mắt không kể rõ lai lịch chú cún con, chỉ bảo đã đặt tên cho nó là Trái Bóng. Chờ mọi người tản mác hết, ba tôi mới ngã xuống, hỏi Chột Mắt:

- Cậu nuôi nó không? Chi bằng để tôi.

Chột Mắt cúi đầu, đáp:

- Khó nuôi cũng không sao, chỉ cần được ở bên nhau là đủ.

Trái Bóng có bộ lông rất dày dặn, cặp mắt tròn to. Lần đầu tiên thấy nó, tôi giật mình lo lắng, nó bé xíu lại tròn xoe như thế, liệu có sảy chân mà rơi xuống cống không? Chả trách Chột Mắt đặt tên cho nó là Trái Bóng.

Chúng tôi vây quanh Trái Bóng, nhưng không ai dám chạm vào nó. Tôi mạnh dạn cạo khế một cái, nó ngã bở chừng. Mụ Bully nói:

- Cứ kệ nó tự đi! Trẻ con phải học cách tự lực cánh sinh!

Trái Bóng đi một mét mất năm phút, ngã mười lần. Nó thích khóc lắm, và khóc rất dai. Những giọt nước long lanh trào ra từ cặp mắt tròn to. Tôi có cảm giác, mỗi lúc rơi một giọt nước mắt, cơ thể nó lại xẹp lại một tẹo. Tôi rất sợ, nó cứ khóc hoài khóc mãi như thế, toàn thân sẽ mòn đi mất.

Chột Mắt bới trong đồng rác ra rất nhiều thứ, và dạy cho Trái Bóng cách phân biệt thứ gì ăn được thứ gì không. Trái Bóng kêu ư ử mấy tiếng, sau đó chọn ra một đôi tất và bắt đầu gặm. Chột Mắt tức giận, nhảy chơi chơi, định cho nó một bạt tai. Shepherd đỏ mắt sừng sộ, giữ Chột Mắt lại, quát:

- Không được động vào Trái Bóng, nếu cậu dám đánh nó, tôi tôi tôi sẽ quyết đấu với cậu!

Cả bọn cùng xúm lại, ngăn không cho Chột Mắt đến gần Trái Bóng. Chột Mắt tức giận hét lên một tiếng, rồi bỏ đi. Trái Bóng khóc lóc thảm thiết, chúng tôi nhìn nhau bất lực.

Tôi bảo:

- Kể chuyện cho nó nghe đi, nó sẽ vừa nghe vừa ngủ.

Cả bọn nhất trí. Nhưng ai là người nhận trách nhiệm kể chuyện bây

giờ? Chúng tôi cùng hướng ánh nhìn về phía Shepherd. Cậu ta sợ hãi lùi lại, bảo:

- Để tôi thử xem sao.

Chúng tôi nằm bò trên cỏ, xếp thành vòng tròn, ở giữa là Trái Bóng và Shepherd. Shepherd ấp a ấp úng bắt đầu câu chuyện đêm khuya của mình.

Và đây là câu chuyện trước giờ đi ngủ của Shepherd.

Ngày xưa có bốn chú chó Shepherd, lần lượt được đặt tên là: Shepherd A, Shepherd B, Shepherd C và Shepherd D. Chúng sống với một cậu bé từ nhỏ. Họ chơi cùng nhau rất vui vẻ.

Shepherd D bé nhất nhà, nên ăn gì uống gì họ đều nhường phần cho nó.

Buổi sáng, cậu bé đưa bốn chú chó ra quảng trường đi dạo. Cậu nói với chúng, ngày sau cậu sẽ trở thành một vị vua vĩ đại, và sẽ thống trị vương quốc của riêng mình.

Buổi tối, họ ngủ cùng nhau, và tất cả đều mơ thấy mình trở thành vị vua vĩ đại, thống trị vương quốc của riêng mình. Shepherd A nói:

- Vương quốc của tôi sẽ rộng nhất, chí ít phải có một phòng khách ba phòng ngủ, riêng nhà bếp phải có hai cái.

Shepherd B nói:

- Vương quốc của tôi còn to hơn, rộng lớn như quảng trường chúng ta vẫn hay đi dạo, đủ chỗ cho hàng nghìn chú Shepherd xếp hàng. Tôi ra lệnh quay sang trái, thì cả nghìn con nhất loạt phải quay sang trái.

Shepherd C nói:

- Vương quốc của tôi ở trên đám mây kia, nếu sau này chúng ta bị chia cắt, từ trên mây cao tôi vẫn có thể nhìn thấy các cậu.

Shepherd D nói:

- Tôi nhỏ bé, yếu ớt nhất, có lẽ ngày sau không có được vương quốc của riêng mình, các anh mỗi người hãy chia cho tôi một ít.

Họ xoa đầu Shepherd D và bảo:

- Ủ, sau này mỗi chúng tôi sẽ chia một phần vương quốc của mình cho cậu. Như thế, vương quốc của cậu sẽ rộng lớn nhất hội.

Một hôm, Shepherd A đột nhiên biến mất làm mọi người lo lắng không yên, hò nhau tìm kiếm khắp nơi. Sau đó, cậu bé ng ồi xuống, hai mắt long lanh, nói với chúng:

- Đừng lo lắng, Shepherd A đã đến vương quốc của cậu ấy.

Shepherd B hỏi:

- Ở đó có ba phòng ngủ một phòng khách không?

Cậu bé đáp:

- Có. Hoàng đế và Hoàng hậu ở đó đều rất tốt bụng, họ nuôi dưỡng Shepherd A cho đến ngày cậu ta trưởng thành sẽ trao lại toàn bộ vương quốc gồm một phòng khách ba phòng ngủ cho cậu ta.

Cả bọn hoan hô ầm ĩ, cảm thấy vô cùng hạnh diện, tự hào. Khi ấy, Shepherd D đã khóc, nó nghĩ, mai này lớn lên, nhất định phải học tập Shepherd A, không để các anh xấu mặt vì mình.

Vài ngày sau, Shepherd B cũng không thấy đâu. Cả bọn lo lắng không yên, hò nhau tìm kiếm khắp nơi. Sau đó, cậu bé ng ồi xuống, hai mắt long lanh, nói với chúng:

- Đừng lo lắng, Shepherd B đến vương quốc của cậu ấy rồi.

Shepherd C hỏi:

- Ở đó có một nghìn con Shepherd không?

Cậu bé đáp:

- Có, Shepherd lưng đen, lưng đỏ, lưng xanh, lưng vàng, lưng tím đủ cả, màu gì cũng có.

Shepherd C mắt chữ A miệng chữ O:

- “Khủng” vậy ư?

Cậu bé đáp:

- Ừ. Bọn chúng cùng nhau chạy nhảy, nô đùa, biến thành bảy sắc cầu vồng.

Cả bọn lại hoan hô ầm ĩ. Vậy là chỉ còn Shepherd C và D.

Vài ngày sau nữa, Shepherd C và D bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chúng nằm vật vã trong ổ, không cựa nổi mình.

Cậu bé dẫn theo một người phụ nữ trung niên đi vào. Người phụ nữ cau mày nói:

- Gay go rồi đây, hai con trước đưa đi chậm quá, lây bệnh sang hai con này rồi.

Mắt long lanh, cậu bé hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Người phụ nữ trung niên kiểm tra Shepherd C và D, sau đó nhắc Shepherd D lên, bảo:

- Cô phải đưa con này đi. Cô để lại ít thuốc, cháu cho con còn lại uống thử xem sao.

Đôi mắt long lanh của cậu bé bỗng nhỏ xuống những giọt long lanh, rớt lên người Shepherd D. Shepherd D gắng gượng ngẩng đầu, liêm láp bàn tay cậu bé.

Mãi về sau, Shepherd D mới biết giọt long lanh ấy người ta gọi là

nước mắt. Shepherd D gượng cười, hỏi cậu bé:

- Shepherd C cũng đến vương quốc của anh ấy rồi phải không?

Cậu bé đáp:

- Ừ.

Shepherd D lại hỏi:

- Nơi đó ở trên mây cao phải không?

Cậu bé sững lại một lát, đáp:

- Ừ.

Shepherd D lại hỏi:

- Ở trên đó, anh ấy có thể nhìn thấy chúng ta phải không?

Cậu bé đáp:

- Ừ.

Shepherd D thở phào nhẹ nhõm:

- Thế thì tôi yên tâm rồi.

Cậu bé ngã xuống, vùi đầu vào gối, bờ vai rung rung. Shepherd D muốn bò đến bên chân cậu, nhưng gượng thế nào cũng không đủ sức. Nó nghĩ bụng: không sao, mai này Shepherd A, B, C sẽ chia phần vương quốc của họ cho nó, và chúng sẽ lại được vui chơi cùng nhau.

Cocker chép chép miệng, hỏi Shepherd:

- Sau đó thì sao?

Shepherd đáp:

- Sau đó, tôi ăn như rồng cuốn, uống như rồng leo, chăm chỉ truyền nước, uống thuốc. Vài ngày sau, tôi đứng lên được, và bỗng nhiên thấy mình đã trưởng thành.

Tôi ngạc nhiên, nói:

- Thì ra cậu chính là Shepherd D.

Shepherd bảo:

- Tôi vốn là Shepherd D mà.

Tôi bảo:

- Sao tôi không biết chuyện đó?

Shepherd đáp:

- Vì các cậu có bao giờ hỏi tôi đâu.

Tôi gãi đầu, nói:

- Thế Shepherd A, B, C đâu rồi?

- Cậu bé nói, họ đến vương quốc của Shepherd C cả rồi, ở trên mây ấy.

Cả bọn cùng ngẩng lên nhìn mây trên trời. Đúng lúc đó, cửa sổ tầng cao bật mở, một khuôn mặt to bè, râu ria xồm xoàm thò ra, gào gọi:

- Shepherd D, về ăn cơm!

Bọn tôi kinh ngạc:

- Thế mà gọi là cậu bé à?

Shepherd D đáp:

- Cậu bé thì cũng phải lớn lên chứ!

Cocker nói:

- Suyt! Trái Bóng ngủ rồi.

Chúng tôi lẳng lặng giải tán. Ba đến tìm tôi, tôi phải về nhà rồi. Trước khi đi, tôi không quên thò cổ ra sau gốc cây, làm mặt quỷ trên Chột Mắt. Tôi biết, nó vẫn trốn sau gốc cây ấy. Nó thấy tôi thì quay mặt đi chỗ khác,

bên mắt duy nhất của nó lấp lánh giọt gì long lanh như thủy tinh.

- Ba ơi, con lên đám mây kia xem nó thế nào, được không?

- Xem gì mà xem, cao như thế, lên sao được!

- Ba ơi, trên đó có mấy cậu Shepherd đang nhìn xuống chúng ta đấy.

Mặt mày biến sắc, ba tôi vội rảo bước thật nhanh. Tôi hỏi:

- Sao thế ba?

Ba bảo:

- Đi mau, bị Shepherd nhìn thấy sẽ biến thành Shepherd đấy.

Vừa đi, tôi vừa ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, lòng thầm nghĩ: Lần đầu đến với nhau, rồi chúng ta bên nhau, những tưởng chuyện đó hết sức đơn giản, nào ngờ lại khó khăn nhường vậy. Hẳn là có rất nhiều người đang trốn sau đám mây, lặng lẽ ngắm nhìn người mà ta yêu thương?

VỀ SAU...

Hôm sau đến lượt Collie kể chuyện cho Trái Bóng nghe.

Collie ngẩn tò te một lúc, há miệng định nói thì đĩa bay rớt xuống. Cậu ấy vội cúi xuống, ngậm đĩa bay. Sau đó lại há miệng định nói, đĩa bay lại rớt xuống. Cậu ấy vội cúi xuống, ngậm đĩa bay, ...

Những động tác tương tự lặp đi lặp lại nhịp nhàng trong vòng năm phút. Năm phút sau, bọn tôi nhất loạt ngủ say.

Tiếp theo, đến lượt anh em Samoyed A, B, C kể chuyện.

Samoyed A suy nghĩ một lát, kể: “Ngày xưa ngày xưa, có một quân bài

Thất vạn bị đánh ra không thương tiếc.”

Samoyed B tiếp lời: “Nhà kế tiếp bốc được Vạn tử.”

Samoyed C tiếp tục: “Và thế là ù!”

Bọn tôi gườm gườm nhìn anh em chúng.

Samoyed A ngấm ngời một lát, kể lại: “Ngày xưa ngày xưa, có một quân bài Cửu sách bị đánh ra không thương tiếc.”

Samoyed B tiếp lời: “Nhà kế tiếp bốc được Sách tử.”

Samoyed C tiếp tục: “Và thế là ù!”

Chúng tôi cố nhìn mà không được. Móng vuốt chân trước của Shepherd chà vào nhau, phát ra âm thanh khô khốc, ròn rợn.

Samoyed A e dè kể lại: “Ngày xưa ngày xưa có một quân Ngũ văn bị đánh ra không thương tiếc.”

Samoyed B e dè tiếp lời: “Lần này nhà kế tiếp bốc được Đại Tứ hỉ.”

Samoyed C kết luận chắc như đinh đóng cột: “Và thế là ù!”

Samoyed A hét lên một tiếng, lao vào Samoyed C, vật nhau điên cuồng: “Đồ chết bầm! Lại ù láo!”

Tiếp theo, đến lượt mục Bully kể truyện.

Mục bảo: “Tôi kể về nguyên lý xem bói cho các cậu nghe nhé!”

Mục vốc một vốc thức ăn cho chó, tung lên trời, thức ăn rơi đầy mặt đất. Mục chưa kịp quan sát hình tướng mà các hạt thức ăn tạo thành trên mặt đất thì chỉ trong chớp mắt, với mấy cú lăn tròn xoẹt xoẹt xoẹt sang Đông sang Tây qua trái qua phải, nhanh đến mức khiến cả đám chúng tôi hoa mắt chóng mày của Trái Bóng, nửa giây sau, trên mặt đất không còn dấu vết của bất cứ hạt thức ăn nào.

Chúng tôi bàng hoàng, sửng sò. Gân xanh trên cổ mục Bully nổi cộm,

giật giật. Mụ xúc động nói: “Sao bảo Trái Bóng đi rất chậm kia mà!”

Tôi nghiêm nghị bảo: “Nó lẩn chứ có đi đâu.”

Tiếp theo, đến lượt Cocker kể chuyện.

Từ ngày Cocker đem bán toàn bộ số nội y nhãn hiệu Triumph của mẹ cô ấy cho ba tôi, cô ấy trở nên giàu có vô cùng. Nghe nói, gần đây cô ấy mua rất nhiều sách.

Cocker hăng giọng, nói với Trái Bóng: “Để dì kể em nghe câu chuyện này nhé. Chuyện có tên là Thế Quân, chúng ta không thể như xưa được nữa”. Trong lòng chúng tôi đều dâng lên một dự cảm bất an khó giải thích.

Cocker bắt đầu bằng giọng kể u buồn: “Mạn Trinh khẽ gọi: Thế Quân! Giọng nàng run run. Thế Quân không đáp, chàng chờ nàng nói tiếp, bởi cổ họng chàng đang nghẹn đắng. Một lúc sau, Mạn Trinh mới tiếp tục: “Thế Quân, chúng ta không thể như xưa được nữa.” Dẫu biết đó là sự thật, nhưng không hiểu sao, chàng vẫn cảm thấy chấn động mạnh khi nghe câu nói ấy. Nàng ngả đầu vào vai chàng. Chàng vòng tay ôm nàng. Nàng khẽ nhích ra, để được nhìn chàng kỹ hơn. Khi đã thỏa, nàng đặt một nụ hôn lên má chàng, lên vùng da ấm áp bên dưới vành tai chàng. Nàng ngắm chàng rất lâu, rồi hỏi: Thế Quân, anh hạnh phúc chứ?...”^[11]

Kể đến đây, Cocker bỗng nghẹn lại. Và rồi dự cảm không lành của chúng tôi đã được chứng nghiệm.

Shepherd bật khóc nức nở, rồi nó gào lên thảm thiết: “Vì sao, vì sao chúng ta không thể như xưa được nữa? Oĩ hạnh phúc, hỡi hạnh phúc, rốt cuộc mi là gì? Mạn Trinh ơi hỡi Mạn Trinh! Chúng ta có thể mà!”

Chúng tôi dành ra bốn tiếng đồng hồ khuyên giải, động viên mới giúp Shepherd bình tĩnh trở lại.

Và thế là mất toi buổi sáng, đến cơm trưa cũng không kịp ăn.

06

NHỮNG CÂU CHUYỆN LẬT VẬT VỀ ĐÁM CHÓ PHẠM ĂN TỤC UỐNG

Tôi hít hà hình bóng em còn vương lại.

*Và cúi đầu, ghé môi hôn lên từng tấc đất
em qua...*

1

Shepherd ngậm thịt viên trong miệng, phi như bay! Mông cậu ta gần như sắp bốc khói! Anh em Samoyed rượt đuổi phía sau, mắt như bốc hỏa. Tôi hét lớn:

- Ngậm thịt viên khó chạy nhanh lắm! Để tôi giúp cậu!

Shepherd cảm động quăng thịt viên cho tôi, sau đó dụ anh em Samoyed đâm xuyên lung tung qua hướng khác. Năm phút sau, Shepherd thở hắt ra, lén đến chỗ tôi, hỏi:

- Cảm ơn cậu, Mercy. Thịt viên mà tôi phải liều mạng mới kiếm được đâu rồi?

Tôi trợn mắt, giậm chân:

- Thịt viên á? Thịt viên gì? Tôi vừa cứu mạng cậu, vậy mà cậu vẫn còn mặt mũi đòi tôi trả lại thịt viên?!

2

Shepherd ngang qua cửa nhà tôi, cao hứng ngửa mặt lên trời ngắm trăng, ngâm vịnh:

- Tôi hít hà hình bóng em còn vương lại. Và cúi đầu, ghé môi hôn lên từng tấc đất em qua...

Ba tôi giật mình kinh hãi, hét lên:

- Ôi trời ơi, Mercy, đến đây mà xem!

Tôi ngẩng nhìn, lạnh lùng bảo:

- Vì ba nó đang gặm gà rán đi đằng trước đó!

3

Buổi trưa, nhìn đồng bát đĩa chất ngất, ba lăn đùng ra nhà, gào thét:

- Tôi không muốn rửa bát, không muốn rửa bát!

Đúng lúc ấy Shepherd xuất hiện, hùng dũng lăn xả vào liếm sạch từng cái bát. Ba ngẩn tò te, lại lăn đùng ra đất, gào lên:

- Giờ thì không rửa không xong, không rửa không xong rồi!

4

Chị trông giữ chó thuê cho tôi viên thịt bự tướng. Đặt vào khay thức ăn trông nó mới không lờ làm sao! Tôi bảo:

- Mà tên gì?

Nó đáp:

- Này cún, ăn nói cho lịch sự một chút, ta đây là Đại sư Nửa Cân, việc của ta là hoằng dương Phật pháp. Mau kêu đưa bạn ngọc xít nhất của ngươi tới đây!

Tôi lập tức đi gọi Shepherd. Shepherd trò chuyện một lúc với Đại sư và ra về trong niềm hoan hỉ.

Tôi vào và phát hiện Đại sư đã bị bé đi!

- Đại sư Nửa Cân, ngài sao vậy?

- Đừng gọi ta là Đại sư Nửa Cân nữa. Bạn của ngươi đúng là hạng phàm ăn tục uống. Bây giờ ta chỉ còn là Đại sư hai lạng!

5

Shepherd lượm được cái túi đựng toàn những thứ màu đỏ. Chúng tôi đến hỏi mục Bully. Mục tung hạt thức ăn lên trời, và bảo:

- Quả Ly tượng trưng cho lửa, thứ này ăn được, tên nó là...

Hai mắt Shepherd lóe sáng, nó nuốt một phát hết hơn hai mươi cái! Sau đó toàn thân nó bất động, mắt xung huyết, miệng giật giật, mặt đỏ dần từ dưới lên trên. Chúng tôi khiếp đảm nhìn nó thành linh há miệng, phun ra một miệng lửa. Mục Bully nói nốt câu:

- ... Tên là ớt.

6

Shepherd có lòng muốn chia bánh Trung thu cho đám nhóc Poodle ở

tiểu khu. Nhưng vì tướng mạo hung hãn, xấu xí, đám Poodle vừa trông thấy nó đã chạy tán loạn. Gió thu hiu hắt, Shepherd ngậm bánh Trung thu đứng thờ thần ngoài bờ sông. Chúng tôi mũi lòng, muốn đến an ủi nó. Anh em Samoyed vỗ vai Shepherd, nói:

- Tuy bộ lông của chúng tôi màu trắng, nhưng nội tâm chúng tôi đen tối không khác gì cậu.

Shepherd càng khóc tợn hơn. Mụ Bully vỗ vai nó, bảo:

- Tuy cậu ít tuổi hơn tôi, nhưng trông cậu già hơn tôi nhiều.

Shepherd hét lên một tiếng, định nhảy xuống sông. Nhưng tôi kịp ngăn nó lại:

- Tuy cậu là chó đực, nhưng cậu còn đàn bà hơn cả tôi...

Tôi không giữ được nó. Shepherd lao đầu xuống sông... Việc gì phải khổ thế!

7

Trời trở lạnh, vậy mà Shepherd vẫn tiếp tục rụng lông. Tôi bảo:

- Nếu cứ thế này, cậu sẽ bị lạnh đấy.

Shepherd đùa:

- Ha ha ha, không rụng bớt lông đi thì “hot” lắm, mà “hot dog” người ta dùng để ăn đấy!

Tôi lạnh lùng bảo:

- Ha ha, đồ đần, Cold Dog^[12] cũng dùng để ăn đấy!

8

Shepherd hăm hở đến tìm tôi, nó nâng niu quả trứng gà trên tay. Nó bảo tôi:

- Mercy ơi, chúng ta sắp giàu to rồi! Cậu nhìn này, trứng nở ra gà, gà lại đẻ trứng, trứng lại nở ra gà, gà lại đẻ trứng,... cứ thế không bao giờ ngừng nghỉ. Rất nhanh thôi, chúng ta sẽ có một sản nghiệp lớn!

Tôi ngoạm quả trứng, ăn ngon lành. Nước mắt như mưa, Shepherd giậm chân gào lên:

- Mercy, cậu làm trò gì vậy? Sao cậu hủy hoại sản nghiệp của chúng ta?!

Tôi bảo:

- Sản nghiệp cái con khỉ, trứng nở ra gà, gà đẻ ra trứng cái con khỉ. Đây là trứng luộc ông ạ...

9

Đám chó cảnh ở tiểu khu tụ tập tán hươu tán vượn. Shepherd lớn tiếng:

- Có lần tôi đã gạn hết sức bình sinh thực hiện hàng loạt các động tác: lộn trên không, lăn dưới đất, chống tay xoay người kiểu power move B-Boy trong Hip-hop mười mấy vòng liền!

Bọn tôi đưa nào đưa nấy mặt mày biến sắc. Hai mắt Cocker lấp lánh hình trái tim. Cô ấy hỏi:

- Shepherd, cậu đã làm thế nào?

Shepherd im lặng hồi lâu mới đáp:

- À thì, lần đó tôi ăn trộm gà quay... ba tôi mới đá hỗ trợ, giúp tôi hoàn thành chuỗi động tác đẹp mắt ấy...

10

Collie thất thủ đến chỗ tôi như kẻ mất hồn, vừa đi vừa lảo bẫm:

- Đĩa bay của tôi, đĩa bay của tôi...

Tôi thấy thế, không đành lòng, quát:

- Xùy, miệng không ngậm đĩa nhưng trong lòng có đĩa là được!

Collie như bị sét đánh trúng, thỉnh linh giác ngộ. Lúc này, tôi mới chợt nhớ có thứ gì vừa rơi từ miệng tôi ra, vội gào lên:

- Thịt viên của tôi, thịt viên của tôi...

Collie đứng bên an ủi:

- Miệng không còn thịt viên nhưng trong lòng có thịt viên là được!...

- Đồ chết bầm! Thịt viên trong lòng có giúp tôi no bụng được không?!

Ba ơi, con sẽ cố gắng tiết kiệm để ba có tiền “đi cô em”. Nếu nhà mình không còn xu để mua thịt viên, con sẽ học cách ăn rau đại viên^[13]. Nếu ngay cả rau đại viên cũng không có mà ăn, con sẵn lòng lên cày vượt mãi nghề kiếm sống. Nhưng ba phải hứa đưa con đi sà, vì con chưa được đến đó bao giờ. Con sẽ gắng sống thật lâu, để chúng ta được ở bên nhau thật lâu thật lâu. Vâng, chính là thế đó.

Sớm tinh mơ, thế giới được bao phủ bởi một màu xanh thăm thẳm, tựa như viên kẹo bạc hà. Những chú cún dậy sớm, hẳn đầu giống con, đầu mơ thấy một chiếc xe hơi lao đi vùn vụt, không cách nào đuổi kịp. Ba từng ng ẩ nhìn con rất lâu, và nói: “Đừng đuổi theo nữa Mercy, con không đuổi kịp đâu, trừ phi con đạt tốc độ 50km/giờ.”

Kể từ đó, ngày nào con cũng luyện đua tốc độ. Có hôm con đã đạt 50km/giờ. Nhưng con không còn muốn đuổi theo chiếc xe kia nữa. Vì chúng ta đầu đã có viên kẹo bạc hà thuộc về mình.

Tôi ráng chạy thật nhanh, chỉ vì muốn mang gió theo bên mình. Những chiếc lá trên cành sẽ bắt lấy gió, những con sóng dưới sông cũng bắt lấy gió, ánh nắng phản chiếu từ mặt đường nhựa bắt lấy gió, bóng trăng cũng bắt lấy gió. Tất cả cùng lẳng lặng truyền tay nhau, cơn gió lướt qua vạt áo bạn. Nếu còn kịp, hẳn gió sẽ nhấn nhủ với bạn tên gọi của tôi.

CÂU CHUYỆN THỨ BA LÀM BẠN CỦA TÔI NHÉ!

Tôi tên Mercy. Sở dĩ tôi chăm chỉ viết bài kể chuyện là vì tôi muốn, khi bạn gặp một chú chó, bạn sẽ nhớ đến tôi. Vì bạn nhớ đến tôi, nên bạn nghĩ chú cún mới quen kia chắc sẽ là một người bạn tốt, và bạn sẽ mỉm cười xoa đầu nó. Tôi mong những con chữ này được chuyển tay nhau tới mọi góc ngách.

Tôi muốn bạn biết, lúc nào tôi cũng yêu mến bạn. Dù bạn là nam hay nữ, dù bạn yêu hay ghét tôi, tôi vẫn yêu mến bạn.

Ba tôi thường ngậm thuốc lá khi viết bài. Còn tôi, tôi thường quấn một chiếc tất trên đầu lúc viết truyện.

Bàn phím của mọi người cùng vang lên âm thanh lạch cạch lạch cạch vui tai. Người ta luôn phải trả giá để được làm điều mình thích. Chỉ cần được viết, ba chẳng màng đến sức khỏe, còn tôi thì bất chấp hình ảnh.

Ngày trước, tên tôi là Messi, vì ba tôi mê nhất cầu thủ bóng đá này.

Rồi một hôm, ba say khướt khướt, cứ gọi “Mơ Xu, Mơ Xu”

Thế là, từ dạo đó, tên tôi biến thành Mercy (đọc chệch thành Mơ Xu).

Ba bảo nếu tôi không cố gắng luyện viết, thì Mơ Xu cũng chỉ là Mơ Hảo, chỉ bằng đổi tên thành Mơ Hảo.

Tôi bật khóc tức tưởi, gạt nước mắt, tiếp tục lăn xả vào viết lách. Đến nay, tên tôi vẫn được giữ nguyên là Mơ Xu (Mercy), chưa bị đổi thành Mơ hảo.

Bởi vì, tôi vẫn nhớ như in lời ba dạy. Ba bảo, Mercy à, nếu con không ngừng nỗ lực trong việc viết lách, thì dần dần, trong tiềm thức của mọi người, loài chó sẽ trở thành bạn thân của họ. Nếu tình cờ bắt gặp một chú chó lang thang, họ sẽ cảm thấy chú chó này thật giống Mercy, một người bạn họ từng quen biết. Họ sẽ ném cho chú chó một cái bánh mì, một chai nước. Biết đâu, nhờ vậy mà những chú chó lang thang sẽ may mắn sống sót.

Tôi là Mercy, một em cún lông vàng chăm chỉ viết lách.

01

GỬI BẠN ĐỌC THÂN MẾN CỦA TÔI

Mercy sẽ luôn bên bạn, gửi tặng bạn câu chuyện từ những miền xa, nơi bạn không thể đến, và tiếp thêm sức mạnh cho bạn.

Shaun_Quella: Mercy ơi, tôi cũng có một em cún lông vàng, được gần năm tuổi. Đó là một cô nàng lanh lợi, hoạt bát, đáng yêu. Nhưng bây giờ tôi không thể gần gũi với cô bé. Cô bé đành phải chơi ngoài vườn một mình, không được vào nhà. Bởi vì tôi mắc bệnh ung thư, sau khi đi điều trị truyền hóa chất, các tế bào máu trong tủy xương bị chèn ép, sơ đồ cấu tạo máu không tốt, tôi chỉ có thể ngắm cô bé qua cửa kính. Theo cậu, cô bé có giận tôi không? Dù gì tôi cũng là người nuôi nấng cô bé từ nhỏ đến lớn. Tháng 6 năm 2008, cô bé về với tôi khi vừa đầy tháng tuổi. Lúc đó tôi vừa thi xong đại học, nên có rất nhiều thời gian chăm sóc cho cô bé... Theo cậu, liệu cô bé có hoài nghi, vì sao tôi không chịu thân mật với cô bé nữa không?...

Shaun_Quella: Tôi nhập viện từ tháng 9 cho đến nay. Nhiều lúc tôi hay nghĩ vẫn vợ, nếu tôi ra đi, người thân của tôi sẽ ra sao, cún cưng của tôi sẽ thế nào...

Shaun_Quella: Tôi rụng sạch tóc rồi. Lần trước ra viện về nhà, tôi đứng trong phòng, cô bé ngồi ngoài cửa kính, ngó tôi. Tôi cười mũ, để lộ cái đầu nhẵn bóng, cô bé không buồn vẫy đuôi...

Shaun_Quella: Mercy, cậu biết không, tôi hiểu thế giới này vốn là như vậy, chẳng có gì thay đổi nếu bạn ra đi.

Shaun_Quella: Nhưng tôi vẫn thấy sợ hãi và lo lắng sự ra đi của tôi sẽ khiến họ đau lòng.

Shaun_Quella: Bệnh tình của tôi khá nghiêm trọng, vì thế hóa chất trụyền vào cơ thể tôi ngày một nhiều hơn. Đầu tôi trọc lóc, móng tay đen sì, độc tính xâm nhập vào tim rất rõ ràng. Mỗi đợt hóa trị, tôi đều đau đớn vô cùng. nhưng khi đăng dòng trạng thái lên mạng Weibo (chú thích: Tên một trang mạng xã hội rất phổ biến ở Trung Quốc.), tôi chỉ viết qua loa đã nôn ra thứ gì, và không kể gì thêm... Mẹ chăm tôi ở viện. Lúc cơn đau bộc phát, tôi không dám kêu rên, vì biết nếu tôi ngất xỉu hay nôn ọe dữ dội, mẹ sẽ lo lắng chết mất. Tôi biết mẹ vẫn hay khóc vụng.

Shaun_Quella: Vì thế tôi phải cố gắng hơn. Tôi luôn tỏ ra lạc quan, kiên cường trước mặt mọi người... Tôi không có gì phải nuối tiếc, tôi chỉ thương người thân và em cún của tôi...

Shaun_Quella: Đợt hóa trị trước, lúc đau quá, tôi đã nghĩ, giá như cứ thế ra đi thì tốt biết mấy...

Shaun_Quella: Tôi vừa ăn chút cháo.

Shaun_Quella: Hôm nay đau quá, tôi đã rên lên...

Shaun_Quella: Sau đó, vì không chịu nổi, tôi túm chặt tay mẹ, mẹ khóc rất thương tâm...

Shaun_Quella: Hôm nay, tôi đã tỏ ra rất kém cỏi trước mặt mọi người...

Shaun_Quella thân mến!

Tôi tên Mercy. Tôi không phải truyện cổ tích, mà là thế giới tươi đẹp trong lòng bạn. Tôi có rất nhiều bạn bè, họ đều là thú cưng sống ở tiểu khu này.

Lúc đầu, tôi cho rằng tôi rất hiểu họ, nhưng sau tôi nhận thấy, trong trái tim họ cất giấu rất nhiều bí mật. Và đó chính là lý do họ chạy nhảy, vui đùa, tươi cười hay khóc thương.

Tôi là một em cún lông vàng, còn bạn là một con người. Cả hai ta đều là những cô gái xinh đẹp.

Tôi hỏi ba:

- Ba ơi, có phải ngày sau con sẽ rất cừ không?

Ba đáp:

- Ừ, con sẽ trở thành cô nàng xinh đẹp nhất.

Tôi như mở cò trong bụng, lại hỏi:

- Còn bây giờ thì sao?

Ba đáp:

- Bây giờ, con là cô nhóc đại ngốc.

Tôi bần thần ng ẫ sụp xuống, bật khóc thảm thiết, sau đó tôi lao ra ngoài. Trời ơi là trời, tôi là một cô nhóc đại ngốc ư??

Để tôi tiết lộ một bí mật lớn lao của tôi cho bạn nghe. H ẫ bé, tôi từng bị nhiễm dịch, phải nằm trườn nước trên sofa.

Việc duy nhất tôi có thể làm là: ra sức ăn. Bác sĩ nói, ăn được tức là có thể sống tiếp.

Tôi không biết ông ấy nói đúng hay không, tôi sẽ làm bất cứ việc gì có thể. Thế là tôi ăn lấy ăn để, nôn thốc nôn tháo. Tôi có cảm giác mình đang chơi một trò chơi. Tôi nuốt sự sống vào bụng, r ẫ lại nôn ra. Mạch máu trong cơ thể căng tràn, r ẫ lại xẹp lép, r ẫ lại căng, r ẫ lại xẹp. Tôi muốn mình trở thành cô nàng xinh đẹp nhất trước lúc GAME OVER.

Ba vội vã trở về từ nơi xa xôi. Ba ng ẫ xuống cạnh tôi. Ngoài việc ráng ăn thật nhi ầu, tôi còn làm được một việc khác, đó là cọ cọ đầu mình vào đầu gối của ba. Thật ấm áp.

Khoảng thời gian đó mới vui làm sao! Sau này, khi đã trưởng thành, ba con tôi chưa khi nào được bên nhau cả ngày như vậy.

Tôi muốn ở bên ba mãi mãi, vì vậy tôi mới gắng sống tiếp.

Tôi muốn sống lâu hơn nữa, để ba được thấy tôi trở thành cô nàng xinh đẹp nhất.

Bạn Shaun_Quella thân mến, khi ấy tôi sẽ đến thăm bạn.

Để tôi kể bạn nghe thêm một bí mật khác nữa, đó là bí mật của Shepherd. Mấy hôm trước, ba của Shepherd đi mua nhẫn tặng bạn gái. Họ lượn mấy vòng

ở tiệm trang sức, cuối cùng quyết định mua nhẫn pha lê.

Hồi thơ lai láng, Shepherd hỏi:

- Ba ơi, đồ trang sức bằng vàng thì có vẻ thực dụng, bằng kim cương thì phụ nữ ai cũng mê, bằng ngọc thì không sợ mất giá. Nhưng ba lại chọn pha lê trong suốt, lấp lánh, có phải vì ba muốn thể hiện tình yêu trong sáng, thuần khiết của mình với cô ấy?

Ba Shepherd giậm chân:

- Thuần khiết cái con khỉ, mày không thấy cả cửa hàng có mỗi nhẫn pha lê là giá chưa đến 100 đồng à?

Shepherd không thể tin nổi:

- Ba ký bo thế. Lúc ra khỏi nhà, con thấy ba mang theo 150 đồng cơ mà!

Ba Shepherd lườm nó:

- Mang dư ra để còn mua thức ăn cho mày đấy!

Lúc nó về tôi thấy mắt nó đỏ hoe, nó hỏi xin tôi một sợi dây. Tôi hỏi nó dùng để làm gì, nó bảo để nó đeo vào cổ.

Tôi bảo:

- Cậu uy phong lắm liệt như thế, đeo dây vào cổ làm quái gì?

- Mặc kệ tôi.

Sau đó, tôi đưa nó vòng cổ hạt cườm. Nó xâu nhẫn pha lê vào chiếc vòng rồi đeo vào cổ. Đám chó tiểu khu bàn tán xôn xao, châm chọc Shepherd là đồ đàn bà. Biệt danh “đàn bà” của Shepherd cũng từ đó mà ra. Chỉ mình tôi biết vì sao nó lại đeo vòng xâu nhẫn ấy.

Ba Shepherd đã tặng chiếc nhẫn pha lê cho cô gái ở cửa hàng đồ ăn vặt Shaxian^[14]. Nhưng sau đó, Shepherd thấy nó rơi bên cạnh thùng rác ở bến xe buýt công cộng.

Chiếc nhẫn pha lê mà bạn dốc cạn hầu bao để mua tặng, lại chỉ là thứ rác rưởi trong mắt người khác. Nhưng trên đời luôn có một người, mà dù bạn chẳng giúp ích được gì, người ấy vẫn luôn thương quý, cưng nựng bạn như bảo bối.

Shaun_Quella ơi, bạn phải tiếp tục sống, bởi vì đối với một vài người, mỗi ngày trong cuộc đời của bạn đều là món quà vô giá.

Mercy sẽ luôn bên bạn, gửi tặng bạn câu chuyện từ những miền xa, nơi bạn không thể đến, và tiếp thêm sức mạnh cho bạn.

Một ngày nào đó, bạn sẽ đến được những nơi chốn ấy: gió vuốt ve gương mặt bạn, núi tuyết trắng xóa và mặt hồ lấp lánh. Bạn sẽ nghe thấy cả thế giới hát tình ca tặng bạn.

Chào thân ái!

Cún lông vàng Mercy

02

SỰ TỰ TU DƯỠNG CỦA MỘT BIÊN KỊCH

Tôi hỏi ba cách đăng bài dài lên mạng Weibo. Ba bảo, đập mạnh hai chân trước rồi hô: Dài ra! Thế là được.

Vất vả lắm mới viết xong hơn 10.000 chữ, tôi hăm hở làm theo lời ba, đập mạnh hai chân trước rồi hô lớn: Dài ra! Nhưng tất cả con chữ đều biến mất! Sao lại thế, sao lại thế, sao lại thế... Ba cười nghiêng ngả. Tôi định lủi ra góc nhà khóc vụng, thì nghe tiếng ba gào lên thảm thiết: “Sao màn hình máy tính vỡ tan tành thế này?!”

Shepherd muốn sử dụng mạng xã hội Weibo, tôi bảo cậu ấy:

- Chỉ cần biết gõ chữ là được. Để tôi dạy cậu.

Tôi mất hai tiếng mới “màn” xong hai chữ “cố gắng” bằng móng vuốt. Shepherd quan sát tôi gõ suốt thời gian ấy. Nó im lặng một lúc rồi bảo:

- Dùng mạng xã hội là thế này ăy hả? Anh không thèm!

Nhiều người hỏi tôi:

- Mercy à, ngày nào cậu cũng gõ bàn phím như thế hả?

Nếu không, buổi trưa tôi bỏ bữa để làm gì? Bốn giờ sáng thức giấc, tôi

gõ cả ngày hôm qua cho đến hết buổi sáng hôm nay mới xong tiêu đề bài viết! Bàn phím toàn những lông là lông!

- Mercy à, con gần hai tuổi rồi rồi, đã nghĩ đến việc tự lực cánh sinh chưa?

- Ba à, con chỉ là một em cún, nếu phải tự lực cánh sinh, con sẽ sớm chết đói thôi!

- Ha ha, quả nhiên là một em cún kém cỏi, yếu đuối, bất tài vô dụng.

- ... Ba cứ chờ đấy mà xem.

Tôi nghiên răng nghiên lợi, lập tức lao đến chỗ máy tính, bắt tay vào sự nghiệp biên kịch của mình. Đạo đó *Hiên Viên kiếm* nổi như cồn, nên tôi quyết định khởi đầu bằng việc viết kịch bản phim võ hiệp.

Bản thảo số 1, kịch bản phim võ hiệp của Mercy.

Ngày xưa có một chú bé bị tên Ma Đầu giết sạch cả nhà. Ma Đầu quyết không buông tha chú bé, hấn đòn ép, tiếp tục đòn ép, lại tiếp tục đòn ép chú bé đến bờ vực. Chú bé thà chết không chịu khuất phục, đã tung mình nhảy xuống vách núi. Cành cây um tùm, rậm rạp đã giữ chú bé lại. Sau đó, chú tìm thấy một hang động và thầm nghĩ vậy là ta có cơ hội trả thù rồi! Nước mắt như mưa, chú bé chạy vào hang động, cuối cùng tìm được bảo vật. Bảo vật ấy là: một... nghìn... viên... thối... bầm!

Bản thảo số 2, kịch bản phim võ hiệp của Mercy.

Ngày xưa có một chú bé bị tên Ma Đầu giết sạch cả nhà. Chú bé nhẫn nhục chịu đựng, cuối cùng cũng học được bí kíp võ công, trở thành anh hùng đệ nhất võ lâm! Chú lùng sục tìm kiếm kẻ thù của mình khắp mọi nơi.

Trải qua bao ngày tháng vất vả, cuối cùng chú cũng đến được trước mặt Ma Đầu! Ma Đầu đội mũ lười trai và bịt mắt, không ai biết bộ mặt thật của hắn. Khi hắn bỏ mũ lười trai và tháo bịt mắt, thanh kiếm trong tay chú bé rớt xuống đất, kêu leng keng. Chú bé khóc như mưa! Thì ra tên Ma Đầu chính là Collie chuyên ngậm đĩa bay lúc trưởng thành!

Mặt ba tái đại khi đọc xong kịch bản. Thôi được, đành viết lại vậy!

Bản thảo số 3, kịch bản phim võ hiệp của Mercy.

Ngày xưa có một chú bé bị tên Ma Đầu giết sạch cả nhà. Chú bé khổ sở trốn trong nhà vệ sinh, Ma Đầu không tóm được chú. Chú bé quyết định theo thầy học nghệ, để ngày sau có thể tiêu diệt cả nhà Ma Đầu. Nhưng chưa tìm được sư phụ, chú bé đã không may bỏ mạng vào năm 7 tuổi. Nguyên nhân là vì hồi nhỏ chú bé chưa được tiêm phòng bệnh dịch của loài chó.

Ba đọc xong kịch bản, xúc động lùi lại mấy bước, hai chân mềm nhũn, ngã vật ra đất. Thôi được rồi, *Chân Hoàn truyện* cũng rất nổi, tôi sẽ viết kịch bản về cuộc chiến chốn thâm cung.

Bản thảo số 1, kịch bản cung đấu của Mercy.

Ngày xưa có một thiếu nữ được tuyển chọn đưa vào cung. Nàng vốn hiền lành, lương thiện, thường bị đám phi tần trong cung ức hiếp. Nàng cắn răng nhẫn nhịn, chờ đợi ngày sinh hạ hoàng tử, và trở thành phi tần được sủng ái nhất! Cuối cùng, nàng đã mang thai. Sau khi bắt mạch, ngự y bẩm báo, nàng sẽ sinh đôi. Nàng vui mừng rơi lệ. Nào ngờ, mẹ Hoàng hậu độc ác cho người chôn một con chuột chết trong cung điện của nàng.

Ngày lâm bồn, nàng đau đớn thừa sống thiếu chết, cuối cùng sinh hạ... hai... túi... xúc... xích!

Ba đọc xong kịch bản, khóe mắt vằn tia máu. Thôi được rồi, viết lại thì viết lại!

Bản thảo số 2, kịch bản cung đấu của Mercy.

Ngày xưa có một thiếu nữ được tuyển chọn đưa vào cung. Nàng vốn hiền lành, lương thiện, thường bị đám phi tần trong cung ức hiếp. Đặc biệt là mụ ma ma một bên mắt đen, một bên mắt trắng. Mụ nhốt nàng trong căn buồng chật chội, tối thui, và đâm kim vào người nàng hết lần này đến lần khác. Một ngày kia, mụ lại đẩy nàng vào căn phòng chật chội, tối thui. Nàng khóc lóc đòi ra, mụ già mắt đen mắt trắng đứng chặn ngoài cửa. Nàng gạn hết sức bình sinh, ném một quả bóng ra ngoài, mụ già phấn khởi reo lên, hớn hờ lao đi bắt bóng. Thiếu nữ thừa dịp bỏ trốn trót lọt!

Ba không chịu đọc. Tôi nhảy l`ng lên, gào thét:

- Ba ơi, đọc đi mà, đọc đi mà!

- Mercy à, kiến thức của con còn hạn hẹp, nông cạn lắm. Ngày mai ba sẽ đưa con đi du lịch.

- Muốn trở thành một nhà biên kịch, trước hết phải làm một nhà du lịch, phải không ba?

- Ừ. Thăm thú nhiều nơi, gặp gỡ nhiều người, con sẽ biết kịch bản cuộc đời đã được Thượng đế viết ra như thế nào.

- Vâng.

Thế là tôi rời khỏi bàn máy vi tính, đi uống sữa, rồi lăn vào góc tường

ngủ khi. Trước lúc tôi thiếp đi, ba xoa đầu tôi và bảo:

- Mercy à, thế giới của con thật giản đơn.

Tôi bảo:

- Nếu con đi du lịch nhiều nơi, gặp gỡ nhiều người, có phải thế giới của con sẽ trở nên phức tạp hơn?

Ba trầm ngâm hồi lâu, đáp:

- Khi suy nghĩ trở nên phức tạp, con sẽ nhận ra, thế giới này kỳ thực rất đơn giản.

Tôi không hiểu. Đi ngủ thôi. Chẳng có việc gì giản đơn hơn việc ngủ. Này nhé, 3, 2, 1, khò...

03

THĂM GỌI CẢ NGÀN LẦN

Bươm bươm bay lượn rợp trời, dù bạn không thấy chúng, nhưng chắc chắn chúng sẽ tìm được bạn. Trước khi tìm thấy bạn, bươm bươm sẽ bay mãi khắp trời. Vì vậy, dù đã mệt mỏi, chúng ta hãy tiếp tục kiếm tìm. Bởi vì, dù đã kiệt sức, bươm bươm vẫn không ngừng vỗ cánh.

Ba đưa tôi đi du lịch. Hành trình của chúng tôi bắt đầu từ việc đi bộ một cây số, lê lê mãi cuối cùng cũng đến được ga tàu điện ngầm. Chúng tôi gặp một chàng trai mặc áo sơ mi, ng ỡ khoanh chân dưới đất, vừa chơi guitar vừa hát. Biết bao thiếu nữ vây quanh chàng trai, mỗi lúc một đông, vòng trong vòng ngoài, xì xào to nhỏ, í a í ô.

Ba nhìn cảnh tượng đó mà mắt muốn l ỡ con ngươi. Tôi hỏi ba:

- Anh ta hát có hay không ba?

Ba ngửa mặt cười lớn:

- Nhóc con gở mũi chưa sạch, cũng chỉ đến thế thôi!

Tôi bảo:

- Ba hát đi, cho bọn họ trắng mắt ra!

Ba ngáp ngừng một lát, r ỡ cất cao tiếng hát:

- Em là bướm bướm nhỏ của anh, anh là gã bụi đời của em. Vì em, anh đã thôi lãng du, phiêu bạt.. ?^[15]

Chàng trai chơi guitar ngừng lại, trở ba tôi mà rằng:

- Các cô đuổi hẩn đi, bằng không tôi không hát nữa.

Đám con gái hùng hổ xông tới, đuổi chúng tôi đi. Lệ tuôn hai hàng vì bị dồn đuổi, ba hét lên:

- Các người sẽ phải hối hận! Mợ béo này, sao mợ cắn tôi? Ôi mẹ ơi, có kẻ kéo rách quần tôi rồi! Đừng đẩy nữa, đừng đẩy nữa, tôi đi là được chứ gì!

Ba đứng từ xa nói vọng lại:

- Đời này kiếp này, tôi sẽ không bao giờ gặp lại các người! Nếu còn gặp mấy người, tôi thề sẽ đi bằng bốn chân!

Nhưng chỉ năm phút sau, chúng tôi lại chạm mặt họ. Vì tôi là giống chó, không được ngửi tàu điện ngầm, chúng tôi đành quay về đường cũ. Ba buộc phải giữ lời hứa, vừa khóc nức vừa bò qua đường.

Kể từ bữa đó, chúng tôi đi bộ thường xuyên hơn. Non xanh, nước biếc sau lưng chúng tôi, xe cộ lần lượt lướt qua chúng tôi. Một thì dừng lại nghỉ, và ngắm nhìn thỏa thích muốn hoa đua nở.

Chúng tôi cứ đi miết. Tôi nói:

- Ba ơi, móng vuốt của con sắp mòn cả rồi.

Ba lạnh lùng bảo:

- Mercy à, dép của ba tuột từ lâu lắm rồi.

Chúng tôi lại đi miết. Trời đổ mưa. Ba dừng lại, ngó mình, bảo:

- Mercy ơi, trông ba như chó dầm mưa ấy.

Tôi ngó lại mình, nói:

- Ba ơi, con thì đích thị là một chú cún dầm mưa.

Đúng lúc ấy, một đống xu lẩn qua chỗ chúng tôi, rồi lẩn đi mất. Tôi lập tức lẩn theo nó, đến tận thùng rác ở góc phố. Bỗng một bóng đen khổng lồ sừng sững xuất hiện phía sau thùng rác. Tôi giật mình kinh hãi, vội nấp sau lưng ba.

Đó là một bà chó lông vàng, già đau già đốn. Bà trề môi cười, hỏi:

- Nhóc con, sợ rồi hả? Thấy ta nguy hiểm không?

Tôi gật đầu, bảo:

- Khá là nguy hiểm. Bà tên gì?

Bà lông vàng rụt cổ thu mình vào sau thùng rác, vẫy tôi lại. Ba gật đầu cho phép, tôi rón rén đến gần và thì thào:

- Trường Giang ơi, Trường Giang, tôi là Hoàng Hà!

Bà già bảo:

- Ta tên Bì Lợn.

Tôi chẹp chẹp liếc nhìn mấy cái:

- Bì lợn ngon lắm đây!

Bà Bì Lợn bảo:

- Đừng nhìn, nhìn kìa!

Tôi ngơ vức nhìn trái nhìn phải, phát hiện một con bướm bướm đang bay lượn rập rờn, mỗi lúc một sà xuống thấp hơn, và rồi nó đậu lại trên đầu bà Bì Lợn. Bà đặc ý bảo:

- Đẹp không?

Tôi hào hứng đáp:

- Bà làm thế nào vậy?

Bà Bì Lợn cười khinh khỉnh, đáp:

- Vì ngày nào ta cũng th ăm gọi bướm bướm một nghìn l ần.

Tôi há hốc miệng:

- Gọi th ăm cũng được à?

Bà gật đầu. Bướm bướm vỗ cánh bay đi, tôi thấy lòng mình trống trải lạ kỳ.

- Bà ở đây làm gì thế?

Bà Bì Lợn tr ần ngâm một lát, đáp:

- Ở đây chờ chết chứ làm gì.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt. Ba chạy vào cửa hàng tạp hóa mua ô che mưa cho chúng tôi. Nước mưa nhỏ xuống tán ô kêu tí tách, rất vui tai.

Không biết có phải vì ướt mưa, bướm bướm kia không bay lên được nữa. Dòng người vẫn qua lại như mắc cửi bên cạnh chúng tôi. Bác gái xách làn rau, cô bé đạp xe đạp, chú kia đội ca táp lên đầu, chị lao công trú mưa dưới mái hiên. Và còn một gia đình ba người đang d ăm mưa hỏi thăm từng cửa tiệm trên phố, có trông thấy bà Bì Lợn không.

Đội họ đi xa, bà Bì Lợn mới kh ẽ nói:

- Ta quen họ.

Tôi chớp chớp mắt, hỏi:

- Vậy sao bà không chịu gặp họ?

Bà Bì Lợn bảo:

- Ngày trước ta cũng có một cái tên rất hay.

- Ô, thật không?

Bà lắc đầu:

- Nhưng thôi, chuyện đã lâu lắm rồi. Hồi đó ta được má nhận nuôi. Rồi má kết hôn và sinh em bé. Em bé lớn nhanh như thổi. Em bé của má rất thích ăn món mì bì lợn, nhưng chỉ ăn mì, không bao giờ động vào bì lợn, em bé gặt toàn bộ bì lợn cho ta. Vì thế cả nhà mới gọi ta là Bì Lợn.

Tôi bảo:

- Bà quý em bé ấy không?

- Má yêu ta bao nhiêu, ta yêu em bé của má bấy nhiêu. Chúng ta là người một nhà. Cún có biết người một nhà sợ hãi nhất đi đâu gì không? Đi đâu ấy là, em bé vừa thành người lớn thì ta đã già.

Bà cúi đầu, nước mưa xối xuống gáy bà, theo những sợi lông trượt xuống mặt, trôi vào mũi bà, rồi mới rớt tí tách xuống đất. Tôi nhảy chồm chồm, hét lên:

- Bà ơi, bà chưa chết đây chứ!

Bà Bì Lợn thu mình lại, tôi có cảm giác cơ thể bà càng lúc càng nhỏ đi.

Bà thì thào:

- Ta còn chưa biết tên của cún.

- Cháu tên Mercy.

Bà gượng cười, bảo:

- Hay lắm. Tên ta hồi trẻ cũng hay như thế. Mercy à, cháu biết không, loài chó chúng ta có linh cảm rất nhạy bén về thời điểm chúng ta sẽ chết. Vì thế, ta phải trốn thật kỹ, để họ không tìm thấy. Họ sẽ cho rằng ta đã bỏ đi, chứ không phải đã chết. Họ sẽ cho rằng, ta đang sống vui vẻ ở một nơi nào đó.

Tôi ngẩng lên nhìn bà, bà quay mặt đi, nước mưa trôi xuống cằm bà, rồi rớt xuống đất tí tách.

Bà Bì Lợn nói:

- Mercy biết không, đôi lúc ta cảm thấy đi đâu này thật kỳ diệu. Người trong một nhà luôn tìm mọi cách để người thân của mình được sống vui vẻ, thoải mái, hạnh phúc. Nếu cháu vui vẻ, hạnh phúc, người thân của cháu cũng sẽ thấy vui vẻ, hạnh phúc. Mercy, cháu có thấy bướm bướm kéo đến rất đông không?

Mưa đã tạnh, dây điện chằng chịt trong không gian, ánh nắng lách mình qua tầng mây, chiếu rọi muôn nơi. Nhưng không có chú bướm nào cả.

Bà Bì Lợn nói:

- Nhiều quá, đủ mọi màu sắc. Mercy, ta nói cháu nghe, chỉ cần cháu thầnn gọi bướm bướm một nghìn lần mỗi ngày, cháu sẽ được thấy vô vàn con bướm nhảy múa trước mặt.

Bỗng có một cô dừng lại cạnh ba, chào hỏi:

- Chào anh.

Ba đáp lại:

- Chào chị.

Cô kia bảo:

- Tôi tên Hồ Điệp^[16].

Ba thoáng sững sờ. Người phụ nữ bỗng trào nước mắt. Cô chầm chậm ng ồi xuống, dịu dàng nói với bà Bì Lợn:

- Hoa H ồng ơi, má đây con.

Bà Bì Lợn không h ềnnói dối, tên của bà h ời trẻ thật đẹp: Hoa H ồng.

- Hoa H ồng không gạt tôi, ngày nào bà cũng thầnn gọi H ồ Điệp một nghìn lần.

Bà Bì Lợn lão đảo đứng lên, mới đi được một bước, người phụ nữ đã

ôm chặt bà vào lòng.

Người phụ nữ thì thầm:

- Hoa Hồng ơi, để má ôm con nào, đừng sợ!

Bà Bì Lợn thoáng rùng mình, rồi bà nằm im bất động, hai mắt khép chặt. Cảnh tượng ấy gợi nhớ cảnh một cô bé ôm một chú cún. Vì năm xưa Hồ Điệp đã ẵm Hoa Hồng về nhà, thế nên bây giờ người phụ nữ sẽ đưa bà Bì Lợn đi.

- Ba ơi, ba sẽ có em bé chứ?

- Ừ.

- Nếu vậy, ba đừng cho em ăn “đầu sư tử”^[17], để khi về già, con sẽ đổi tên thành Đầu Sư Tử.

- Ha ha.

- Nếu em bé của ba không ăn thịt viên, cũng không ăn xương sườn, lại cũng không ăn thịt lợn... thì nguy. Lúc đó, tên của con sẽ rất dài, dài như tên loài chó Parkistan.

- Con biết hôm nay là ngày gì không?

- Mừng 7 tháng 7 Âm lịch.

- Vậy thì đừng nhọc công nghĩ ngợi nhiều, ngày này chỉ được phép một người một chó đi chơi với nhau thôi, lấy đầu ra tình nhân mà có em bé!

Tôi ngược nhìn bầu trời, hình như trên trời có rất nhiều rất nhiều bướm bướm. Có lẽ bởi trong lòng chúng ta đều thầm gọi “Hồ Điệp” mỗi ngày, nên bướm bướm mới bay rợp trời như thế. Dù bạn không thấy chúng, nhưng chắc chắn chúng sẽ tìm được bạn. Trước khi tìm thấy bạn, bướm bướm sẽ bay mãi khắp trời. Vì vậy, dù đã mệt mỏi, chúng ta hãy

tiếp tục kiếm tìm. Bởi vì, dù đã kiệt sức, bướm bướm vẫn không ngừng vỗ cánh.

Bởi vì chúng ta và chúng là người một nhà. Người một nhà luôn tìm mọi cách để người thân của mình được sống vui vẻ, hạnh phúc. Nếu chúng ta vui vẻ, hạnh phúc, người thân của chúng ta cũng sẽ thấy vui vẻ, hạnh phúc.

04

TÌNH YÊU TRONG GÓC KHUẤT

*Thứ tôi thương yêu, em chẳng hề yêu
thương, chỉ bằng ta đừng yêu nhau.*

1

Hôm đó trời mưa rất to.

Hành lý của ba bữa bộn khắp nhà suốt mấy ngày, ba chẳng buồn thu dọn. Ba biếng nhác nằm bò trên sofa xem ti vi. Vừa xem vừa ngâm nga:

Một mảnh trăng trong chìm đáy biển

Tơ đông da diết nỗi hoa niên

Chim én nhớ lâu Vương Tạ cũ

Tình ta sao đã thẹn ước nguyên.^[18]

Ba gọi tôi lại, nghiêm túc bảo:

- Mercy à, chúng ta trò chuyện thẳng thắn với nhau nhé!

Tôi nhả cục xương, nhảy chân sáo chạy lại, hỏi:

- Sao cơ ba?

Ba bảo:

- Trước mặt người khác con gọi ba là gì?

- Con gọi là “ba”.

- Còn sau lưng?

- Gọi “lão già”.

- Còn gì nữa?

- Khùng tóc dài.

- Còn gì nữa?

- Gã béo.

- Còn gì nữa?

- Đồ khỉ.

Ba ngẩn người. Tôi cũng ngơ ngẩn nhìn cục xương của mình.

Bỗng ba nổi trận lôi đình, gầm lên:

- Sao mới tí tuổi đầu mà đã ma lạnh, xảo quyệt vậy hả? Ba có đối xử tệ bạc với mày bao giờ đâu! Lúc mày đánh nhau với anh em Samoyed, ba còn lén giẫm vào chân đối thủ, giúp mày chiến thắng. Hôm ấy, chủ nhân của mấy thằng ABC đã trợn mắt lườm ba mày đấy!

Tôi vừa khóc vừa gào:

- Ba không biết xấu hổ hay sao mà còn nói! Nếu trận đó ba không nhúng tay vào, thì con đã có thể thắng một cách quang minh chính đại. Ba làm như nhục cuộc chiến của loài chó bọn con!

Ba càng gào lớn hơn:

- Đồ sói mặt trắng, biến đi cho khuất mắt tao!

Tôi kêu khóc thảm thiết, chẳng buồn tha cục xương, lao thẳng ra ban công. Ngoài trời mưa đông ầm ào. Tôi muốn nhảy ra vườn, rồi vượt qua bờ rào.

Nhưng vừa ra đến cửa ban công, thì:

- Ăn trưa thôi, Mercy.

- Con muốn ăn sườn quay ba ạ!

2

Một hôm, gặp buổi trời mưa to, chúng tôi vừa ra khỏi siêu thị, bu ãn
bực trú mưa dưới mái hiên. Ba đang lẩn tẩn không biết có nên quay lại siêu
thị mua ô không. Đúng lúc ấy, một cặp tình nhân dắt theo một chú cún lông
vàng, che chung ô, từ phía đối diện, qua đường sang bên này.

Anh con trai nói:

- Ôi trời, chơi xong mặt chườc vội về để quên túi xách ở nhà cậu ấy
r ấ.

Chị con gái bảo:

- Em quay lại cùng anh.

- Không cần đâu, em với Hoan Hoan cứ đứng đây chờ anh.

Chị con gái đón lấy sợi dây buộc cổ cún lông vàng, ng ẫ xuống, nói
với Hoan Hoan:

- Hoan Hoan ơi, em nói với ba cẩn thận kẻo trời mưa đường trơn, ba
đừng đi nhanh quá.

Hoan Hoan vẫy đuôi, chị con gái cọ má mình vào má chú cún, âu yếm
một lát, lại bảo:

- Hoan Hoan ngoan quá, má cưng em nhiều lắm!

Anh con trai c ần ô, xông ra giữa trời mưa. Anh ta vừa đi khỏi, Hoan

Hoan rũ bộ lông sũng nước, làm nước bắn tung tóe vào người cô gái. Cô gái tung cước, đập Hoan Hoan ra khỏi mái hiên. Chửi khê:

- Con chó chết bằm, cút đi!

Hoan Hoan rên lên khe khẽ, không dám vào mái hiên trú mưa, đành nằm bò ngoài đường. Cô gái chẳng buồn nhìn đến nó, tiếp tục lau bầu:

- Đúng là vô công r ồi nghề, không đừng nuôi chó làm gì kia chứ! Bực cả mình!

Tôi và ba cùng lùi lại mấy bước, đưa mắt nhìn nhau, cảnh tượng ấy khiến chúng tôi vô cùng kinh hoàng. Cơn mưa rào vẫn xối nước x ầm xập lên người Hoan Hoan, nhưng nó chẳng buồn động cựa, chỉ cụp tai, cụp mắt, cúi đầu nằm bò trên bậc ngăn cách giữa lòng đường và hè phố. Tôi nói với ba:

- Con ra trò chuyện với bạn ấy.

Ba bảo:

- Ủ, ba cũng đang định đi mua ô.

Dầm mình trong mưa, tôi có cảm giác cơ thể tăng thêm mấy cân. Lông lá ướt sũng, dính nham nháp.

Tôi bắt chuyện:

- Tôi tên Mercy, Hoan Hoan ơi bạn bao nhiêu tuổi r ồi?

Hoan Hoan khê đáp:

- Tôi chín tuổi r ồi.

Tôi thất kinh:

- Chín tuổi? Vậy chẳng phải bạn sắp chết r ồi ư? Tôi mới có một tuổi rưỡi thôi.

Hoan Hoan khê nói:

- Tôi cũng từng trải qua thời kỳ một tuổi rưỡi.

Tôi kéo cậu ta vào, nhưng cậu ta lắc đầu:

- Không sao, khi nào ba tôi quay lại, cô ấy sẽ không như thế nữa.

Tôi tức điên:

- Cậu đã chín tuổi, nếu để bị cảm lạnh, chưa biết chừng sẽ chết thật đó!

Hoan Hoan bảo:

- Chết là gì?

Tôi hơi bất ngờ. Tôi bảo:

- Chết, tức là...

Một mảnh trăng trong chìm đáy biển

Tơ đông da diết nỗi hoa niên

Chim én nhớ lâu Vương Tạ cũ

Tình ta sao đã thẹn ước nguyên.

Hoan Hoan lấy làm khó hiểu, cậu ta lắc đầu:

- Cậu nói gì thế, Mercy?

Sau đó, hai chúng tôi cùng nằm bò trên bậc phân cách, ai chờ ba người ấy. Về sau, tôi còn gặp lại Hoan Hoan thêm vài lần nữa.

3

Một ngày mưa nọ, ba con tôi ngồi nhờ xe một người bạn của ba về đến cổng tiểu khu thì thấy một chú chó lông vàng bị cột dây ở cổng vào.

Ba xuống xe, đội mưa chạy ra hỏi bảo vệ.

Lúc ba quay lại, tôi hỏi ba đã xảy ra chuyện gì, ba bảo:

- Chú cún lông vàng này đi lạc, được cư dân của tiểu khu tìm thấy trong rừng trúc, mới vừa đưa về, buộc ở đây, chờ người nhà đến nhận. Không sao đâu, anh bảo vệ nói sẽ trông chừng cẩn thận.

Trời ngớt mưa, ba con tôi ra ngoài đi dạo, đến cổng, vẫn thấy chú cún lông vàng ở đó. Tôi chạy như bay và gọi lớn:

- Hoan Hoan ơi, cậu chưa chết à? Tôi là Mercy đây!

Đang nằm bò ra đất buồn thiu buồn thiu, Hoan Hoan nhảy lên reo vui:

- Mercy, tôi chưa chết, tôi được mười tuổi rồi!

Tôi kéo ba nhằng nhằng, nài ba đi siêu thị mua thật nhiều xúc xích cho Hoan Hoan. Lúc ba ôm túi xúc xích to tướng về đến nơi thì tôi đang tròn mắt há miệng chứng kiến cuộc chiến tranh kịch liệt. Anh con trai ôm Hoan Hoan vào lòng, gương mặt giàn giụa nước mắt, nhìn chăm chăm cô gái đứng đối diện. Cô này cũng đang tức giận phừng phừng.

Ba tôi thở dài bảo:

- Thứ tôi thương yêu, em chẳng hề yêu thương, chỉ bằng ta đừng yêu nhau.

4

Lần cuối cùng tôi gặp Hoan Hoan là vào đầu tháng Sáu. Nắng vàng rực rỡ, khắp quảng trường tràn ngập tiếng reo vui hân hoan của đám chó cảnh đang chạy nhảy, nô đùa. Ba nằm dài trên ghế băng, vừa hút thuốc vừa đọc sách. Tôi ngồi bên cạnh, xem Collie rượt đĩa bay, Shepherd đuổi theo anh

em Samoyed, và cả đàn Poodle thong dong đi dạo. Bỗng tôi nghe bên tai vắng vắng tiếng gọi:

- Mercy!

Tôi đưa mắt nhìn:

- O'kìa, Hoan Hoan!

Hoan Hoan tiến về phía tôi, từng bước, thật chậm thật chậm.

- Mercy ơi, tôi sắp chết thật rồi.

- Hả?

- Tôi đã nằm lì suốt mấy ngày ở nhà, ba bảo bữa nay thời tiết đẹp, nên đưa tôi ra ngoài đi dạo. Tôi không biết phải nói sao. Hoan Hoan cúi đầu, lấy hơi.

- Thực ra, tôi không đi nổi, nhưng tôi muốn ở bên ba tôi thêm phút nào hay phút ấy. Mercy, cậu mấy tuổi rồi?

Tôi đáp ứng:

- Hai... hai tuổi rồi...

Hoan Hoan ngược nhìn bầu trời, tứ chi run rẩy, loạng choạng:

- Tôi đến nhà ba tôi lúc vừa tròn hai tuổi. Năm đó, tôi nghĩ mãi mà không hiểu tại sao người chủ cũ của tôi không cần tôi nữa. Nhưng rồi lại nghĩ, ba tốt với tôi như vậy, tôi chẳng nên bận tâm chuyện kia làm gì, cứ ngoan ngoãn ở bên ba là hơn. Có đi đâu, trước mắt tôi cứ luôn thấp thoáng một hình ảnh.

Tôi len lén ngoảnh lại nhìn, ba vẫn nằm dài trên ghế băng, cuốn sách đồ xuống mặt, ba đã ngủ say.

Hoan Hoan bảo:

- Ba tôi xin nghỉ việc mấy hôm nay. Ba chuyển ở của tôi đến cạnh

giường ba, còn mua thịt cho tôi ăn nữa. Nhưng tôi không ăn nổi. Tôi muốn ra ngoài đi dạo, để xem có thể gặp và nói lời tạm biệt với cậu hay không. Vì e rằng, sau này không thể gặp nhau được nữa.

Tôi rơm rớm nước mắt. Hoan Hoan nói tiếp:

- Tôi đoán, chết tức là trốn vào một góc khuất. Tôi có thể nhìn thấy ba, nhưng ba không thấy được tôi. Càng nghĩ càng thấy đau lòng.

Tôi lau vụng nước mắt. Hoan Hoan bảo:

- Tôi về đây. Kể từ ngày cô ấy đến sống ở nhà tôi, tôi chỉ có mình cậu là bạn ở tiểu khu này. Tôi nghĩ bụng, hôm nay ráng đi hết một vòng, gặp được cậu là tốt, không gặp được cũng đành thôi. Tôi về đây, Mercy. Tôi không biết mình còn nằm ườn dưới chân ba được bao lâu nữa. Mỗi lúc nằm dài dưới chân ba như thế, tôi lại có cảm giác được trở về năm hai tuổi, khi tôi vừa được ba đón về nhà.

Tôi không cần được nước mắt. Hoan Hoan gượng đứng lên, nói:

- Khi đó, tôi thề hạ quyết tâm sẽ bảo vệ ba, nhưng từ bấy đến nay vẫn luôn là ba bảo vệ tôi. Tôi chết đi, cô ấy sẽ ở bên chăm sóc cho ba. Tạm biệt Mercy.

Tôi ghen ngào nói:

- Tạm biệt Hoan Hoan.

Đi được mấy bước, Hoan Hoan bỗng dừng lại. Ba cậu ấy vội cúi xuống bồng cậu ấy lên. Hoan Hoan rất nặng, ba cậu ấy vừa bồng vừa thở dốc.

Ba tôi như làm xiếc, lật mình một cái, bật dậy, hỏi tôi như người mộng du:

- Trước mặt người khác, con gọi ba là gì?

- Con gọi là “ba”.
- Còn sau lưng?
- Gọi “lão già”.
- Còn gì nữa?
- Khùng tóc dài.
- Còn gì nữa?
- Gã béo.
- Còn gì nữa?
- Đồ khỉ.

NGOẠI TRUYỆN

TOÀN BỘ GHI CHÉP VỀ NGÀY MỪNG 7 THÁNG 7 ÂM LỊCH CỦA MERCY

1

Buổi sáng thức giấc, tôi lượn ra ngoài chơi thì đã thấy ba nằm bò trên bãi cỏ, lên lớp cho đám chó ở tiểu khu.

Ba bảo: “Mấy đứa hãy nhìn Shepherd mà học tập, sống trên đời phải biết ghét cay ghét đắng cái ác, đừng hể thấy người là vấy đuôi, gặp kẻ ác phải lao vào mà cắn.”

Ba vừa dứt lời, đám chó lập tức nhảy bổ vào ba, con thì cắn ống quần, con thì cắn mũi, con thì gặm má.

Ba đứng phắt dậy, vẫn không thoát, mấy nhóc Poodle vẫn đeo bám dai dẳng trên người ba.

2

Buổi trưa, ba nhìn tôi, bảo: “Làm chó sượng hơn làm người nhều. Hôm nay mừng 7 tháng 7, giá như ba với con đổi chỗ cho nhau được thì tốt quá.”

Tôi vô cùng cảm động và thương ba, bèn lập tức trao đổi đĩa thức ăn dành cho chó trước mặt tôi và bát thịt kho tàu trước mặt ba, rồi vui vẻ đánh chén.

3

Tiểu khu kê bên có một gã Alaska rất đáng ghét. Gã này thường lượn lờ ở tiểu khu của chúng tôi, lúc nào cũng trưng ra bản mặt lạnh lùng, khiến các nàng chó ở tiểu khu của tôi thất điên bát đảo vì gã.

Tôi vừa thấy gã chạy ra quảng trường, vây quanh gã là một đám “fan” nữ hùng hậu.

Tôi không nhịn được, quát lớn: “Alaska, đồ đồ ông tính luyện ái!”

Cả đám sững sờ, kinh ngạc. Nhưng người kinh ngạc nhất chính là tôi, vì tôi thấy Alaska bỗng dưng đỏ mặt.

4

Buổi chiều, ba ngồi thẫn thờ trước bàn vi tính, thở vắn than dài không có “cô em” để hẹn hò.

Tôi đi dạo loanh quanh một mình, chợt thấy “cô em” tươi xinh xuất hiện gần siêu thị.

Tôi lập tức vừa lẩn vừa chạy về nhà thông báo cho ba.

Ba lập tức vừa lẩn vừa chạy ra siêu thị.

“Cô em” sắp đi khỏi, tôi lao tới, chặn đường.

Ba chần chừ bước tới dưới ánh nhìn chăm chú của “cô em”. Đến nơi, ba lạnh lùng bảo: “Người anh em, cho chằm nhờ điều thuốc!”

5

Hoàng hôn buông xuống, ba lại được dịp lên lớp, dạy dỗ tôi: đừng có mà ngỗ xem ti vi nhiều như thế. Suốt ngày lười biếng, chẳng chịu vận động, chẳng thêm làm việc, cứ ngỗ mãi thế rồi có ngày mắc chứng tê liệt thần kinh ở trẻ em. Người mắc chứng này, hai chân sẽ mềm nhũn, không đứng lên được. Ba vừa rao giảng vừa nhắc mông đứng dậy, định rời khỏi bàn làm việc, nào ngờ hai chân mềm nhũn, không đứng lên nổi, cả người cả ghê lộn tùng phèo.

6

Trong đêm, chúng tôi chạy như bay, mãi miết, không ngừng nghỉ, vượt qua người đi xe đạp, vượt qua người chạy xe điện, vượt qua xe buýt, vượt qua từng cặp đôi yêu nhau. Ấy vậy mà trăng kia vẫn luôn ở phía trước.

“Mercy, có gì phải đuổi theo trăng?”

“Vì ba bảo rằng, tất cả “cô em” độc thân đều sống trên cung trăng. Con mà đuổi kịp trăng, con sẽ lấy đầu hích cho nó mấy cái, để các “cô em” sống trong đó rơi hết xuống đây cho ba.”

“... Mercy ơi, khi nào mặt trăng thu nhỏ lại, không còn chỗ dung thân, tự khắc các “cô em” sẽ xuống đây thôi.”

“Vậy thì phải chờ lâu lắm. Ba ơi, hay là ba làm cung tên cho con, để con bắn rơi “cô em” cho ba.”

“... Mercy ơi, bắn trúng mặt súng vù thì làm sao biết “cô em” trông thế nào.”

“Vậy phải làm sao?”

“Chờ ba tỉnh rượu sẽ lái phi thuyền, chở con lên mặt trăng đón “cô em”.”

“Thật không ba?”

“Thật.”

Buổi tối, tôi mơ thấy mình cưỡi cung tên lao vút lên mặt trăng. Mặt trăng rất đông “cô em”. Cô thì cắn hạt dưa, cô thì đắp mặt nạ, cô thì xem tivi, cô thì nghịch vi tính, cô thì ng ồi thần thờ, cô thì mất ngủ, cô thì trùm chăn khóc tu tu, cô thì c ầm máy tính bảng cười ngây ngốc. Sau đó, chuông điện thoại của các cô ãng loạt reo vang.

“A lô, mẹ à, con vẫn ổn.”

Ba bảo, ai cũng từng nói dối một cách trắng trợn như thế: “A lô, mẹ à, con vẫn ổn.”

Thôi vậy, ai cũng có nỗi khổ tâm riêng, tôi tha cho các cô đấy.

Tuy sống trên mặt trăng rất lạnh, lại không có ai thấu hiểu tâm tư, nhưng rốt cuộc vẫn sẽ có người cưỡi phi thuyền lên đón các cô.

Nếu đến ngày Thất tịch sang năm các cô vẫn còn trên đó, chắc Mercy phải dùng cung tên bắn rơi các cô xuống thôi.

05

CHÚNG TA ĐỀU CHÌM ĐẮM TRONG “PLAY LIST”, BẠN SẼ DỪNG LẠI Ở CA KHÚC NÀO?

*Hoa úa tàn, để em được thấy tuyết hát ca.
Tuyết ngừng rơi, để em được ngắm băng
trong suốt. Băng tan chảy, để em được
thấy mây mỉm cười. Mỗi cảnh sắc mỹ lệ
đều là lời thì thầm dịu dàng của thế giới
với em, rằng xin chớ lo, đâu có thể nào,
em vẫn luôn nằm trong vòng tay yêu
thương của thế giới.*

1

Ba tôi thường nói, im lặng là vàng. Chúng tôi cùng chơi trò mỗi lần chỉ được nói ra một chữ. Trò chơi này lần nào cũng kết thúc bằng một cuộc ẩu đả.

Ví như tôi chơi với ba tôi.

Tôi nói:

- Đây.

Ba sẽ bảo:

- Sao?

Tôi:

- Toẹt!

Ba:

- Xời!

Sau đó, chúng tôi đánh lộn.

Ví như tôi chơi với Shepherd.

Tôi nói:

- Đây.

Shepherd:

- Ha.

Tôi:

- Cút.

Shepherd:

- Múc!

Sau đó là cuộc vật lộn.

Tình trạng đó kéo dài mãi cho tới khi Trái Bóng xuất hiện. Trái Bóng bé xiu, lông mượt như nhung, bước đi mà như lặn trên đường, vì gần như không ai thấy chân nó đâu. Tôi có ý nghĩ là nếu nó giơ chân lên vồ đâu, thì toàn thân nó sẽ bẹp dí dẹt.

Tôi và Trái Bóng chơi trò này.

Tôi:

- Tạch.

Trái Bóng:

- Cộc.

Tôi:

- Hà?

Trái Bóng:

- Cộc.

Sau đó, tôi mới biết, thì ra Trái Bóng chỉ biết nói độc một tiếng: Cộc.

2

Chột Mắt là một gã chó lang thang rất đáng nể. Nghe đồn nó biết cả món Dịch Cân Kinh, vốn là võ công tuyệt học của Thiếu Lâm. nhưng dù đáng nể như thế, nhưng vì là chó lang thang, nó vẫn phải kiếm sống bằng nghề lượm vỏ chai nước lọc bán lấy tiền.

Chúng tôi hiếm khi gặp được Chột Mắt, vì sớm tinh mơ nó đã biến mất, nghe đâu nó đi nhặt rác khắp các tiểu khu. Trái Bóng bị thả chơi một mình trên bãi cỏ. Trái Bóng ngẩng nhìn trời xanh mây trắng, chăm chỉ học hành. Hai cha con nó đều là phường mù chữ.

Tôi hỏi Trái Bóng:

- Con trai của bà dì thì gọi thế nào?

Nó đáp:

- Cộc.

Tôi hỏi tiếp:

- Cháu gái của ông cậu thì gọi thế nào?

Nó đáp:

- Cộc.

Tôi đành hỏi nó:

- Em gái của ba gọi là gì?

Nó đáp:

- Cộ (cô).

Đó là đáp án đúng duy nhất mà nó có thể bật ra.

3

Tòa nhà số 9 ở phía đối diện có cô gái kia. Hôm nào cô ấy cũng đi làm về muộn và mỗi lần ngang qua bãi cỏ, cô đều ôm Trái Bóng vào lòng, cho nó ăn chút gì đó. Rồi, một người một chó cùng ng ồi chơi trên ghế băng, ng ửa cổ ngắm trời trong trăng sáng, khe khẽ ngân nga khúc ca dao.

Tôi nằm nhòai người ra cửa sổ, nhìn họ. v ầng trăng v ằng vặc khảm giữa màn đêm, tựa như cái bánh trôi rớt xuống mặt nước. Sóng nước b ềnh b ềnh, bóng trăng dập dờn, cho ta cảm giác nó đã ở đó và sẽ ở đó đến muôn đời, nhưng rất có thể chỉ một giây sau nó lập tức biến mất.

Tôi không nghe rõ họ hát câu gì, nhưng tôi đoán từ đầu chí cuối chắc chắn Trái Bóng chỉ ngâm được đúng một tiếng “cộc”. Gió nổi, một phiến lá khô trên thảm cỏ theo gió cuốn vào nhà tôi. Tôi nhặt phiến lá và thấy trên lá ghi dòng chữ: Tiệm kim khí ông Vương!

Bọn táng tận lương tâm! Ghi cả thông tin quảng cáo lên lá khô!

4

Một hôm, tôi tung tăng ngang qua chỗ Trái Bóng, thấy nó đang ng ồi

ngay ngắn, môi mấp máy, hát lên một cách khó nhọc:

- Ta mong gió lộng biển khơi, sóng vờn mơn man ngợp trời, tựa bàn tay dịu êm của người...^[19]

Tôi giật mình kinh ngạc, ngã “phịch” một cái xuống đất:

- Trái Bóng, em biết nói r ồi à?

Trái Bóng gật đầu, ra sức đáp lại:

- Vâng ạ.

Tôi hỏi:

- Vậy em có biết mấy câu đầu là gì không?

Trái Bóng lắc đầu:

- Không biết, chị của em chưa dạy em.

Tôi hào hứng ng ồi xuống, quyết tâm dạy nó cả bài:

- Xập xình, xập xình, xập xình, xập xình. Anh mang theo mùi nước hoa lạ về nhà, đáng lẽ em không nên nhận ra, vẻ quyến rũ của người ta, em ngậm ngùi bỏ qua, chiều chẵn bu ồm bả^[20]. Ta mong gió lộng biển khơi, sóng vờn mơn man ngợp trời, tựa bàn tay dịu êm của người...

5

Buổi trưa, tôi tha viên thịt bự tướng, thả trước mặt Trái Bóng. Nó kinh ngạc lắm:

- Chị Mercy, thứ gì đây?

Tôi bảo:

- Thịt viên đấy.

Nó trợn mắt:

- To vậy à?

Tôi nhìn lại, quả nhiên rất bự, bằng cả cái đầu Trái Bóng. Tôi bảo:

- Ăn đi.

Trái Bóng hớn hờ:

- Vâng ạ.

Sau đó, nó lăn thịt viên đi mất. Tôi nghĩ bụng, ha ha ha, viên thịt khổng lồ ấy đủ cho nó “chiến” vài ngày.

Buổi chiều, tôi tung tăng chạy qua chỗ Trái Bóng, chợt nghe tiếng nó rụt rè gọi:

- Chị Mercy ơi.

Tôi nhảy phóc một cái quay lại:

- Ai thế? FBI à?

Trái Bóng chui ra, bảo:

- Em muốn giới thiệu với chị một người bạn của em.

Tôi cảnh giác:

- Ai thế?

Đúng lúc đó, một viên thịt từ phía sau Trái Bóng lộ đầu ra. Viên thịt ôm chặt chân sau của Trái Bóng, lí nhí nói:

- Chào chị, em là Nước Sốt.

Tôi như bị sét đánh trúng! Thịt viên sống dậy ư? Trời đất ơi!

Tôi run rẩy:

- Chào... em... Nước... Sốt....

(Thực ra, lúc đó tôi suýt tè dầm).

Trái Bóng bảo:

- Nước Sốt nói với em, cậu ấy còn có thể lớn thêm nữa. Khi nào cậu ấy trưởng thành, cậu ấy sẽ giúp em được no bụng, và còn có thể giúp cho rất nhiều chú cún lang thang không phải đói bụng nữa.

Tôi run run:

- Như thế không khoa học lắm...

Nước Sốt kiên định:

- Em đã giao hẹn với Trái Bóng, em vẫn đang tuổi ăn tuổi lớn. Ngày sau, em sẽ trở thành viên thịt lớn nhất thế giới. Đến lúc đó, em sẽ mổ bụng tự vẫn, Trái Bóng sẽ đặt em vào chiếc túi ni lông thân thiện với môi trường, vác trên lưng, đem đi phân phát cho tất cả các chú cún lang thang cơ nhỡ.

Tôi sững sờ nhìn hai đứa, một cún con một viên thịt, vẻ mặt của chúng hết sức nghiêm túc.

Bỗng đâu vang lên một trận cười tàn khốc của Shepherd. Nó chạy đến như bay, ngoạm một miếng hết sạch viên thịt! Nước Sốt gào lên thảm thiết:

- Cứu tôi với!

Shepherd nôn vọt Nước Sốt ra, tròn mắt nhìn nó, nghi hoặc hỏi:

- Là người nói đấy à?

Nước Sốt gật đầu. Shepherd trợn mắt, lăn đùng ra đất, ngất xỉu. Nước Sốt hỏi:

- Anh ấy sao thế?

Tôi bảo:

- Không sao, lát nữa khỏe ngay ấy mà.

Khoảng mười giây sau, Shepherd vùng dậy, hỏi:

- Anh có được ăn em không?

Tất cả chúng tôi đều lắc đầu. Shepherd như bị sét đánh trúng, nó ng ẫ phịch xuống, nhìn Nước Sốt chăm chăm, hai mắt vẫn đỏ, r ẫ nó bật khóc thảm thiết.

Nó khóc như mưa như gió, khiến khán thính giả không khỏi xót xa, ngay cả Nước Sốt cũng bị cảm động mà òa theo.

Thấy nước mắt của Nước Sốt tuôn rơi xối xả, Shepherd im bật, thoáng ngần ng ơ, sau đó nó vội vàng thè lưỡi liếm nước mắt trên mặt Nước Sốt, r ẫ lẩm bẩm:

Không được ăn thịt thì liếm chút Nước Sốt cũng tốt.

6

Nước Sốt đến tìm tôi, rụt rè hỏi:

- Chị Mercy ơi, chị dạy em viết chữ được không?

Tôi thoáng rùng mình, đau khổ nói:

- Chị Mercy chỉ biết vẽ chữ thôi.

Nước Sốt băn khoăn:

- Vẽ chữ là gì hả chị?

Tôi bu ồm b ồm móng vuốt lên, giải thích:

- Em nhìn này, ngón tay của chúng ta không tách rời ra được, làm sao mà gõ chữ, chỉ có thể vẽ chữ thôi. B ồm bộp, b ồm bộp mãi mới được một chữ, chữ G thì vẽ thành chữ H, vẽ chữ u thành chữ Y78UI. Thế thì viết

chữ thế quái nào được...

Mặc cho tôi muôn phần buồn đau, Nước Sốt vẫn hăm hở lôi từ bụi cỏ ra mấy tờ giấy rách và chiếc bút chì. Rồi nó bảo:

- Chị Mercy ơi, em tìm thấy chúng trong đồng rác đấy.

Tôi giờ móng vuốt lên, kinh ngạc hỏi:

- Để làm gì?

Nó nhìn tôi, nghiêm nghị bảo:

- Chị ơi, em không muốn vẽ chữ, em muốn học viết chữ cơ. Chị nhìn này, em có tay.

Dứt lời, nó liền giơ tay lên.

- Đồ chập mạch! Đấy mà là tay à?

Bỗng dưng muốn khóc quá!

7

Chớp mắt đã cuối thu. Mùa đông mang theo bộ mặt trắng toát hùng hổ kéo đến. Trái Bóng đắp lên mình lớp “chăn” lá vàng, cuộn tròn trong bụi cỏ. Đã lâu chúng tôi không gặp cô gái hay ca hát ấy nữa.

Mãi cho đến một đêm đông tuyết rơi, cô gái kéo va li, chuẩn bị rời khỏi tiểu khu. Lúc ngang qua bụi cỏ, cô ngẩng xuống, nói với Trái Bóng:

- Chị phải đi rồi, có muốn đi cùng chị không?

Trái Bóng lắc đầu.

- Em đang đợi tiếng chuông xe đạp.

Cô gái hỏi:

- Vì sao em muốn đợi tiếng chuông xe đạp?

Trái Bóng trầm ngâm một lát, đáp:

- Vì lúc đi khỏi nhà, em chỉ nhớ ở đó có tiếng chuông xe đạp.

Cô gái ôm Trái Bóng vào lòng, họ cùng ngồi trên ghế băng. Cô gái nói:

- Tuyết đang rơi đấy, em còn bé, chắc không biết tuyết rơi là gì.

Trái Bóng đáp:

- Vâng, em chỉ thấy lạnh.

Cô gái bảo:

- Hơi lạnh chút thôi, không sao cả. Thế giới này rất dịu dàng. Em biết không, thế giới dịu dàng như vậy đó. Hoa úa tàn, để em được thấy tuyết hát ca. Tuyết ngừng rơi, để em được ngắm băng trong suốt. Băng tan chảy, để em được thấy mây mỉm cười. Mỗi cảnh sắc mỹ lệ đều là lời thì thầm dịu dàng của thế giới với em, rằng xin chớ lo, dầu có thế nào, em vẫn luôn nằm trong vòng tay yêu thương của thế giới.

Em hãy lắng nghe, thế giới đang hát đó.

Cô gái nhắc bổng Trái Bóng lên, hoa tuyết bay lượn rợp trời, thế giới dường như đang nằm mộng, một màn đêm thăm sâu xuất hiện trong giấc mộng. Thế giới ôm trọn ký ức của bạn, để rồi biến thành biển cả mênh mông.

Người mà bạn thương nhớ đang nung nấu một nơi nào đó trong đêm sâu, đang nín chân một chốn nào đó giữa biển rộng, đang nép mình một góc nào đó giữa mênh mông vô tận.

Vì vậy, chỉ cần bạn cất lời giữa đêm tuyết bay rợp trời, rằng: Tôi nhớ bạn. Bạn không biết người ấy đang ở đâu, nên bạn sẽ hát cho màn đêm tịch mịch, sẽ hát cho biển cả mênh mông nghe.

Trái Bóng hỏi:

- Chị ơi, có gì trong màn đêm, trong đại dương của chị?

Nước mắt cô gái tuôn rơi xuống gương mặt Trái Bóng.

Cô gái đáp:

- Chị có cả một thế giới rất mực dịu dàng, đẹp đẽ. Trong thế giới của chị, hoa thơm ngào ngạt, cỏ non mơn mớn, bầu trời xanh trong bát ngát. Nhưng vẫn thiếu một thứ. Chỉ khi nào tìm được thứ khuyết thiếu đó, thế giới của chị mới hoàn chỉnh.

Trái Bóng hỏi:

- Đó là thứ gì vậy chị?

Cô gái không đáp, chỉ lặng nhìn Trái Bóng chăm chú, và hỏi:

- Còn em, trong màn đêm của em, trong biển cả của em có thứ gì?

Trái Bóng đáp:

- Có má. Có gia đình. Có tiếng chuông xe đạp lanh canh.

Họ ng ã bên nhau lặng lẽ trên ghế băng, hoa tuyết rơi đầy vai họ. Trong một đêm tịch lặng như thế cô gái và Trái Bóng đã cùng nhau ngân nga câu hát:

Cứ đến cứ đi, cứ thành thoi, năm qua năm lại những gọi mời, lòng vẫn một niềm, thương nhớ bời bời. Ta mong gió lộng biển khơi, sóng vờn mơn man ngợp trời, tựa bàn tay dịu êm của người...

Tôi hỏi ba:

- Ba ơi, vì sao cô gái và Trái Bóng chỉ hát một bài duy nhất?

Ba đáp:

- Cuộc đời mỗi người giống danh mục các ca khúc phát đi phát lại, mỗi đoạn đời, ta chỉ có thể nghe đi nghe lại một bài hát. Ta không thể bấm dừng, bài hát ấy cũng không thể tự động ngừng lại. Khi chuyển sang ca khúc khác, cũng có nghĩa cuộc đời ta đã chuyển sang một giai đoạn mới.

Tôi hỏi:

- Sau đó thì sao?

Ba bảo:

- Sau đó lại bắt đầu một playlist mới.

9

Hôm sau, tôi dậy rất sớm, quyết định ra ngoài tản bộ. Tôi thấy Shepherd trên sân thượng tòa nhà, nó đang rướn cổ lên trời.

Tôi tò mò lắm, hì hục leo lên, thì thấy Nước Sốt đang tọa lạc trên đầu Shepherd, còn cậu ta đang gắng sức nghehen cổ thật cao, chừng như muốn dùng đầu đâm toạc bầu trời.

Nước Sốt đứng trên đầu Shepherd, nghiêng tai lắng nghe, mắt nhắm lại. Nó nói khẽ:

- Cố lên, cố lên, em có linh cảm sắp nghe thấy rồi.

Shepherd run run bảo:

- Anh không cần cự nự nữa!

Một lúc sau, Nước Sốt nhảy xuống, reo lên:

- Em nghe thấy r ồi!

Shepherd loạng choạng, chao đảo, mặt mày tái mét, lấm bầm:

- Không ổn r ồi, anh phải về đi ngủ đây.

Nước Sốt bảo:

- Anh không định cắn em một miếng à?

Shepherd mỗi mệ, khóc ròng:

- Anh sắp gãy cổ r ồi đây! Mặc kệ, anh phải về đi ngủ thôi!

Shepherd lảo đảo bỏ về, tôi thấy nó vừa đi vừa vấp ngã mười mấy lần. Nước Sốt nói với tôi, nó nghe ngóng tiếng chuông xe đạp. Nó và Shepherd đã thỏa thuận với nhau, Shepherd kiệu nó lên, để nó nghe được xa hơn, bù lại, nó sẽ cho Shepherd cắn một miếng. Kết quả, Shepherd đã đứng bất động hơn bốn giờ đồng hồ.

Từ xa, chúng tôi thấy rõ Shepherd lại ngã bổ nhào lần nữa, và vật vã mãi nó mới đứng lên được.

10

Trái Bóng và Nước Sốt gõ cửa nhà tôi. Trái Bóng khiêng sau lưng một cái túi đựng giấy báo cũ và bút chì. Chúng bảo với tôi, một cách nghiêm túc rằng muốn đi tìm nơi phát ra tiếng chuông xe đạp. Tôi nhét vào túi của chúng một ít lương thực, và bảo:

- Không tìm được thì nhớ quay về.

Chúng đi r ồi, tôi đứng mãi ở cửa, không c ần được nước mắt.

Nhiều ngày sau, trong lúc đang lang thang ngoài đường, tôi chợt nghe thấy tiếng hô hoán yếu ớt phát ra từ chỗ bậc phân cách giữa lòng đường và vỉa hè:

- Xông lên! Xông lên!

Tôi cúi xuống thì thấy một đàn kiến đang lao đi như bay, vừa lao đi vừa hét:

- Xông lên! Chén đê, cướp đê! Sấm Vương^[21] đã tới, lương thực đã đến!

Tôi tung tăng chạy theo đàn kiến hết một đoạn đường thì đá phải một viên thịt đã ôi thiu.

Tôi quan sát kỹ lưỡng và ngờ ngợ viên thịt này sao trông quen quá. Nhưng nó đã chết và hơn nữa, nó nhỏ xíu. Có lẽ vì tôi nhìn nó quá chăm chú nên có cảm giác nó đang mỉm cười với tôi, rồi nó chậm chậm, từ từ ngã xuống, bung ra thành một đồng thịt vụn.

Tôi ngẩng lên thì thấy trước mặt là một cửa tiệm nhỏ, cũ kỹ, tấm biển đề Tiệm cơ khí ông Vương. Có lẽ cửa tiệm này đã đóng cửa nhiều năm, một chiếc chuông xe đạp han gỉ, vứt lay lắt ở góc nhà.

Trái tim tôi bỗng nhiên quặn thắt, nước mắt giàn giụa.

Sau đó, tôi nhìn thấy chiếc túi ấy. Tôi mở túi, lôi ra đồng giấy báo cũ nát, mép giấy có rất nhiều con chữ xiêu vẹo ghi bằng bút chì.

Trên trang báo có tựa bài viết Chiêu thức mới của kẻ thứ ba có mấy hàng chữ: “Sự thực là tôi đã không nghe thấy tiếng chuông xe đạp, nhưng tôi đã học và viết được chữ. Ngày trước, Trái Bóng lấy gạch khắc chữ lên phiến lá, tôi đọc mà không hiểu gì. Tôi hỏi thì Trái Bóng bảo không biết, vì cậu ấy cũng mù chữ. Cậu ấy chỉ nhớ h ồ ỉ nhỏ bị người ta tóm được, ném xuống sông, may có Chột Mắt cứu sống. Cậu ấy bị bắt lúc đang chơi quanh quần bên má. Cậu ấy chỉ kịp nhớ nhà mình có một tấm biển đề Tiệm cơ khí ông Vương. Ngày nào cậu ấy cũng viết đi viết lại dòng chữ đó hàng nghìn lần, vì sợ sẽ quên đi mất.

Giờ thì tôi đã biết, đó là dòng chữ Tiệm cơ khí ông Vương. Đừng sợ, Trái Bóng, tôi sẽ đưa cậu đi.”

Trên trang *Khỏi bụi dày đặc cấp độ PM ở Bắc Kinh* có mấy dòng: “Thật sự rất gian nan. Nhưng cuối cùng chúng tôi cũng đến được Tiệm cơ khí ông Vương. Trái Bóng không chịu đi khỏi đó, cậu ấy nằng nặc đòi ở lại chờ má.”

Trên trang *Phụ nữ trung niên cãi nhau suốt năm phút với gái trẻ về việc nhường chỗ ngồi* có mấy dòng: “Chúng tôi chờ suốt mấy ngày, không có gì bỏ bụng, Trái Bóng nằm vật ra đất, bất động. Tôi bảo: Trái Bóng, cậu ăn tôi đi. Cậu ấy bảo: Không được, cậu còn phải trưởng thành. Tôi khóc, bảo: Trái Bóng ơi, tôi thấy mình không lớn được nữa, mà trái lại, đang ngày một bé đi. Cậu nhìn tôi mà xem, không còn là Đ ầu sư tử nữa, mà đã thành trứng cá r ấ. Trái Bóng bảo: Thế giới này rất dịu dàng, dù cậu có trở nên nhỏ bé đi nữa, chắc chắn vẫn còn đi ầu tốt lành đang chờ đợi cậu.”

Trên trang *Triệu Bản Sơn từ già gặp nhau cuối năm, cư dân mạng ra sức nín kéo* có mấy dòng chữ: “Trái Bóng ngất xỉu, tôi ng ẫ bên miệng cậu ấy, nín thở. Tôi chỉ cần nín thở vài phút là sẽ chết. Nếu vậy, lúc tỉnh

lại, Trái Bóng sẽ phát hiện, miếng ăn đã được dâng lên tận miệng. Tôi chỉ là một viên thịt bình thường. Tạm biệt, Trái Bóng. Cảm ơn cậu. Khi tôi còn là một viên thịt có sự sống, cậu đã giúp tôi hiểu, thế giới này thật dịu dàng. Tạm biệt cậu!”

13

Tôi lật tung đồng rác ở xó nhà để tìm Trái Bóng. Nó đang cuộn mình trong đó. Tôi gọi nó, nó vẫn im lìm, không cựa quậy. Trời bắt đầu đổ tuyết. Nhưng nơi này ồn ào quá, tiếng người đi đường cãi lộn, tiếng còi xe inh ỏi, còn có cả tiếng trẻ con trượt chân, khóc ré lên.

Một bà thím ngang qua, làu bàu một câu: Mùa thu một con chó ốm chết, giờ mùa đông lại một con nữa chết rét ở đây. Cái chỗ này bị ma ám hay sao!

Chuông xe đạp gỏi sét bị người ta đá ra xa, vang lên tiếng kêu lạnh canh, lạnh canh.

Tôi ghé tai vào miệng Trái Bóng, dường như tôi nghe thấy nó đang hát:

Cứ đến cứ đi, cứ thành thoi, năm qua năm lại những gọi mời, lòng vẫn một niềm, thương nhớ bời bời. Ta mong gió lộng biển khơi, sóng vờn mơn man ngợp trời, tựa bàn tay dịu êm của người...

Chúng ta đều đang chìm trong playlist, bạn sẽ dừng lại ở ca khúc nào?

Mercy: “Chị là một nàng cún lông vàng không kiêng khem, thích tự do, muốn ngủ là ngủ, dậy giấc là thức, tay đấm Shepherd, chân đá Collie. Lúc chạy đùa thì hùng dũng, hăm hở, khi nằm ngủ thì ngoan ngoãn, đáng yêu. Tiền nhiều thì chén thịt viên, túi quần thì găm nùi nhà. Khi náo nhiệt, tôi là vật cứng, khi cô tịch, tôi là người thân. Bạn bảo tôi nhảy, tôi sẽ nhảy cao trên một mét. Bạn muốn tôi ăn, tôi sẽ ăn nhiều hơn một cân. Bạn đi cùng tôi một chặng đường, tôi tặng cho bạn cả cuộc đời.”

Ba Mercy: “Yêu yêu.”

Hôm nay bị ốm, tôi không muốn ra ngoài dạo chơi nữa.

Tôi bảo: “Ba ơi, mình xem phim đi.”

Ba chẳng thèm quan tâm: “Xem làm quái gì! Ba chỉ cần nhìn tên phim là đoán ra số phận của từng nhân vật.”

Tôi nghi ngờ: “Số phận của từng - nhân- vật?”

Ba gật đầu.

Thế là tôi tìm vài đĩa DVD và đề nghị: “Nào, bắt đầu đi ba.”

Ba liếc nhìn, đó là hai đĩa phim *72 vị khách thuê trọ* và *101 con chó đốm*.

Ba nói cái thế giới mà người ta cứ muốn chia sẻ mọi thứ lên mạng xã hội này hết thuốc chữa rồi. Hai con người ở cách xa bảy núi chín sông, chỉ cần một nút “share” là có thể biết rõ đến từng chi tiết “công cuộc” đại tiêu tiện của nhau. Nếu bạn đăng hình một chiếc Birkin giả, rất có thể uy tín nửa đời còn lại của bạn sẽ bị hủy hoại. Nhu cầu phơi bày tất tần tật mọi thứ của đời sống cá nhân ra chốn công cộng, khiến con người thời nay càng ngày càng trở nên nhàm chán.

Những giọt mưa tí tách rót xuống thân tôi mát lạnh. Tôi đứng bơ vơ nơi góc đường. Tôi vốn chỉ là một em cún lang thang cơ nhỡ, lúc đó tôi chưa có ba, chưa có Collie, chưa có Shepherd, chưa có Cocker, chưa có mẹ Bully. Tôi tự dệt giấc mơ cho mình. Tôi trốn vào góc khuất và khóc, khóc mãi cho đến khi tỉnh mộng! Ba đang xem ti vi. Tôi tung tăng chạy lại: “Ba ơi, ôm con một cái nào, ôm con một cái nào, con muốn ngủ dưới chân ba.”

Bạn ơi, có ai nói chúc ngủ ngon với bạn chưa?

Hãy để Mercy nói với bạn nhé, ngủ ngon!

CÂU CHUYỆN THỨ TƯ

CHÚNG TA PHẢI YÊU THƯƠNG NHAU

*Lúc bạn đau khổ, hãy cho phép tôi được cuộn tròn dưới chân bạn.
Những sợi lông trên đầu tôi mềm mại lắm, bạn chạm tay vào sẽ thấy ấm áp.*

*Lúc bạn vui vẻ, hãy cho phép tôi tung tăng bên bạn.
Đó là phương cách biểu đạt niềm hạnh phúc duy nhất của tôi.*

Bạn hãy đặt tên cho tôi, hãy dạy tôi học bài, hãy cho tôi một tổ ấm để ngủ.

*Lúc bạn đau khổ, hãy cho phép tôi được cuộn tròn dưới chân bạn.
Những sợi lông trên đầu tôi mềm mại lắm, bạn chạm tay vào sẽ thấy ấm áp.*

*Lúc bạn vui vẻ, hãy cho phép tôi tung tăng bên bạn.
Đó là phương cách biểu đạt niềm hạnh phúc duy nhất của tôi.*

Xin hãy cho phép tôi được sống, tuy quãng thời gian không dài, chỉ mười năm tuổi đời. Trong khoảng mười năm ấy, bạn dành chín phần mười thời gian chăm chỉ lao động, qua lại với bạn bè, và thăm thú những nơi có cảnh sắc tươi đẹp. Tôi chỉ được thấy bóng dáng của bạn trong một phần mười thời gian còn lại. Vì vậy, đôi với tôi, quãng thời gian đó vô cùng quan trọng, quan trọng hơn cả quả bóng cao su làm bạn với tôi từ bé đến lớn, quan trọng hơn cả bát nước uống của tôi, quan trọng hơn mọi thứ đồ ăn ngon nhất trần đời gộp lại.

Tôi có thể giới nhỏ bé của riêng mình, từ phòng ngủ đến phòng khách, từ nhà bếp đến cửa chính, và bãi cỏ xanh thu vàng của tiểu khu. Công việc của tôi cũng rất bận bịu, nào là nằm phục ngoài cửa, lắng nghe tiếng bước chân bạn đi làm về. Nào là cuộn mình trong ổ, ngấm ngời những lời bạn nói với tôi hồi sáng. Tôi không đòi hỏi thù lao, vì vậy xin đừng chê trách tôi không làm tốt công việc của mình. Tôi nguyện dùng cả cuộc đời để cải thiện. Ngày sau, bạn sẽ kết hôn, sẽ sinh em bé, và có vô vàn việc phải lo toan, trăn trở. Còn tôi, tôi sẽ luôn bên bạn, tôi sẽ chạy nhảy, nô đùa vui vẻ, hoặc sẽ lặng lẽ ngắm nhìn bạn. Tôi sẽ cố gắng hết mình để những người bạn thương yêu cũng yêu thương tôi.

Tôi sẽ rụng lông, dù rằng tôi không hề muốn như vậy. Vì thế, bạn cứ mắng mỏ để tôi khỏi cảm thấy áy náy, bởi vì quả thực tôi sẽ mang lại phiền toái cho bạn. Nhưng bạn làm ơn giờ cao đánh khẽ, chỉ như vậy thôi trái tim tôi đã tan nát rồi.

Tôi tình nguyện làm chiếc đệm gác chân mỗi lúc bạn xem ti vi. Tôi không bắn tẹo nào đâu, tôi hứa đấy, nếu bạn chịu tắm rửa cho tôi.

Tôi không hiểu thế giới này, không nắm rõ mọi quy tắc sống, tôi chỉ biết, tôi yêu bạn. Tôi không tham vọng được giữ một vị trí trong trái tim bạn, tôi chỉ muốn tặng bạn mọi thứ tôi có.

01

SHEPHERD CỨU BA

Ba Shepherd đổ mắt tía tai lý luận với cậu ta: “Không phải ba ép mày ra ban công ngủ đâu, mà vì tiên thuê nhà lại tăng rồi, kế hoạch chuyển nhà thế là đổ bể. Ba không có cách nào chữa ra một chỗ cho mày.”

Shepherd thoáng bần thần, sau đó nó cũng đổ mắt tía tai bật lại: “Ba à, nếu vậy ba hãy bỏ tiên thuê một cái ổ nằm cho chó, con sẽ có cách chữa ra một chỗ cho ba.”

Ngày Quốc tế Lao động mừng 1 tháng 5, ba Shepherd nhận được mấy tấm thiệp mời.

Tiền tiết kiệm chỉ đủ mừng tấm thiệp cưới đầu tiên. Hôn lễ đó vô cùng long trọng và đáng sợ. Trên đầu khách khứa là một màn hình cực lớn, liên tục chạy chữ. Ví như: Quà mừng của Vương Nhị Tiều: 800 đồng, mời vào hàng số hai. Ngô Tam Bát: 4000 đồng, mời vào hàng khách VIP. Quách Phú Cấn: một đôi dép rách, đã đánh gãy hai chân. Ba của Shepherd: 173 đồng, ngồi ngoài cửa.

Ba Shepherd đau buồn tột độ, cầm tay cô dâu chú rể bật khóc thảm thiết, suýt nữa biến đám cưới nhà người ta thành đám tang.

Hôm sau, ba Shepherd quyết định tới ngân hàng vay tiền. Nhân viên quầy giao dịch hỏi:

- Anh ơi, vay 100% là sao?

Ba Shepherd:

- Nghĩa là vay mừng đám cưới.

Nhân viên ngân hàng:

- Xin lỗi, chúng tôi không có dịch vụ này.

Ba Shepherd:

- Không có thì đừng trách ông đây!

Nhân viên ngân hàng:

- Bảo vệ đâu, xử lý gã này đi!

Sau khi bị “xử lý”, ba Shepherd buồn bã về nhà, ngồi thừ một chỗ. Bỗng có người gõ cửa, thì ra là bạn học cùng bàn hồi cấp hai, tên Quên Síp.

Quên Síp nói với ba Shepherd:

- Khó khăn trước mắt chỉ là tạm thời, còn trẻ là còn hy vọng.

Ba Shepherd gật đầu đồng tình:

- Quên Síp à, cậu đúng là người có văn hóa.

Quên Síp:

- Cậu đã bao giờ nghe về “Thiết bị đồng bộ vũ trụ năng lượng vật chất vĩnh hằng làm sạch tự động mở rộng cao cấp giàu ô-xy nhiều i-on âm aquavit” chưa?

Ba Shepherd đáp:

- Từng từ riêng rẽ thì có chút ấn tượng, nối lại với nhau thì không biết.

Qu`ân Síp từ bi nói:

- Không sao, đi học vài buổi là hiểu li`ền.

Shepherd ăn rình ở nhà tôi. Thịt viên ninh lục bọc trong n`ấ. Thịt chín, cậu ta được chia ba viên, nhưng nhất quyết ngậm trong miệng, không chịu ăn, bảo rằng chờ ba v`ề cùng ăn.

Ba tôi bảo:

- Cháu đừng chờ nữa, ba cháu đi bán hàng đa cấp r`ồi.

Shepherd trợn mắt, xúc động hỏi:

- Đi bán hàng đa cấp là đi “cô em” hả bác? Ba cháu mà đòi “gặt” được “cô em” á?

Tôi uống xong sữa bò, hào hứng quay ra giải thích cho cậu ta:

- Bán hàng đa cấp là một hành vi phạm pháp. Nó giống như là cậu bị nhốt trong cũi, chỉ thở thôi cũng có vài người để mắt đến.

Shepherd thất kinh, nói:

- Nếu thế chắc ba tôi sẽ thấy ngại lắm, không thở phì phò được.

Tôi bảo:

- Bây giờ không phải lúc nghĩ v`ề việc thở phì phò. Ba cậu đang ở vào tình thế hết sức nguy hiểm. Chắc chú ấy nhớ cậu ghê lắm.

Shepherd bảo:

- Cậu đừng nói vậy Mercy, dù ba không nhớ tôi, tôi vẫn sẽ đi cứu ba.

Dứt lời, cậu ta lôi từ chiếc gùi đeo trên lưng ra một cái gậy làm bằng nanh sói, ngậm trong miệng, múa may vài đường, r`ồi bảo:

- Mercy, cậu thấy thế nào, xứng đáng cho một “like” không?

Tôi lảng lạng gờ chân trước, làm động tác tán thưởng. Ba tôi d`ần hết

số thịt viên còn lại vào chiếc gùi của Shepherd và bảo:

- Cháu là một chú cún, nếu trên đường không còn đồ ăn, cứ tìm các cô gái mà xin ăn.

Mắt Shepherd đỏ hoe, nó nói:

- Nếu các cô không cho cháu ăn thì làm thế nào?

Ba tôi bảo:

- Các cô gái rất tốt bụng. nếu các cô không cho cháu ăn, cháu thay ta sờ mông các cô là được.

Shepherd trịnh trọng gật đầu, miệng ngậm gậy nanh sói, vai mang gùi, hùng dũng ra đi.

Tôi hỏi ba:

- Nó đi đâu thế ba?

- Có vẻ như đi về phía tỉnh Quảng Tây.

Tôi chén sạch một viên thịt bự tướng. Ăn xong cảm thấy lòng hoang mang. Shepherd có biết bắt tàu hỏa đâu, nó chỉ biết có chạy, cứ chạy miết như thế, không khéo bong móng ra mất.

Quảng Tây có xa không nhỉ? Xa bằng tiểu khu Lai Phụng không? Tôi cứ miên man suy nghĩ rồi thiếp đi lúc nào không hay. Trong mơ, tôi gặp Shepherd, nó mượn Chột Mắt cái nón tre, và đang miệt mài đánh hơi tìm kiếm dấu tích của ba nó.

Nó lùng sục giữa các luồng xe cộ và dòng người trên đường.

Bỗng đâu xuất hiện một bà kia, tay vung đòn gánh, vừa đuổi đánh Shepherd vừa la hét:

- Bà con ơi, yêu quái! Yêu quái!

Không phải chứ, mơ nhàn à? Tình tiết này có trong truyện *Tôn Ngộ*

Không mà! Mơ lại thôi. Shepherd vừa mệt vừa đói, chợt nó nhìn thấy biển báo gắn đèn Led ở phía trước nhấp nháy dòng chữ: “Uống ba bát rượu, đừng mơ qua đèo”.

Shepherd mừng lắm. Nhưng, nó vừa uống hết thì bị hồ v ồ. Không đúng, đây rõ ràng là tình tiết của truyện *Thủy hử*. Mơ lại nào. Vừa gặp được ba, Shepherd quỳ sụp xuống trước mặt Qu ần Sịp, gào khóc:

- Yêu quá, thả ba ta ra!

Không đúng, đây là tình tiết trong truyện tranh *Em bé hồ lô*. Mơ lại lần cuối nào! Shepherd trở về, vẻ mặt ti ều tụy, nó c ần gậy nanh sói đào mộ chôn ba, vừa đào vừa hát:

Hoa bay hoa rụng ngập trời

Hồng phai hương lạt ai người thương hoa?^[22]

Thê thảm đến nỗi tôi bật khóc nước n ớc nở trong mơ, lông ướt d ẫm d ề. Sáng hôm sau, ba bảo tôi:

- Khóc lóc gì chứ! Dù nó đi đến đâu, cũng bị đưa về thôi. Cứ chờ mà xem.

Tôi hỏi:

- Phải chờ bao lâu?

- Ba...

- Ba ngày?

“... Hai, một, kính coong!

Shepherd quả nhiên xuất hiện ngoài cửa, nó về cùng ba nó. Ba nó nói với ba tôi:

- Trương Gia Giai, may mà có cậu!

Ba tôi bảo:

- Có gì đâu, tôi chỉ báo cho anh biết thôi mà!

Ba Shepherd nói:

- Tôi nghĩ kỹ rồi, nếu hai đứa mình cùng hợp sức, đạt cấp Kim cương không có gì là khó.

Ba tôi:

- ...

Tôi thì thảo hỏi Shepherd:

- Cậu tìm được ba bằng cách nào thế?

Shepherd bảo:

- Muốn biết hả?

Tôi gật đầu lia lịa. Shepherd cười khùng khục, bảo:

- Hãy mua một “Thiết bị đồng bộ vũ trụ năng lượng vật chất vĩnh hằng làm sạch tự động mở quặng cao cấp giàu ô-xy nhiều i-on âm aquavit”, tôi sẽ nói cho cậu biết.

02

CUỘC ĐỜI “BẢN COPY” CỦA BA SHEPHERD

Chú thấy đấy, loài chó tui cháu luôn coi chủ nhân là cả mạng sống của mình, trong khi các vị chủ nhân chỉ coi chúng cháu là một phần nhỏ cuộc sống của họ. Vậy mà đôi bên vẫn rất mực thương yêu nhau.

Ba tôi theo nghề bán chữ, nhưng mấy bữa nay ba chẳng buồn mở tài liệu. Điệu này khiến cho tôi vô cùng ảo não. Không viết bài sẽ không có tiền, không có tiền thì tôi không có thịt viên để ăn, thậm chí lương khô cũng chẳng có. Xét về thái độ làm việc, có lẽ tôi còn tích cực hơn ba. Bị tôi nhằng nhẵng chất vấn, rốt cuộc ba cũng chịu nói. Ba bảo ba không dám bật máy và nhìn vào văn bản. Vì nếu lúc này mở ra, góc phải màn hình sẽ xuất hiện ô chữ cảnh báo: Nếu bạn đã lưu văn bản quan trọng, có phải nên xóa những văn bản này đi?

Ba bảo:

- Lưu lại cả thì sợ đầy ổ cứng, xóa đi thì thấy tiếc. Bấn loạn quá!

Tôi tin đó chỉ là cái cớ cho sự lười biếng của ba. Bởi vì nói xong câu đó, ba tiếp tục chén tôm hùm. Đó là bữa tôm hùm cuối cùng của mùa hè này, vì thế ba tôi và ba Shepherd đã tổ chức rất mực long trọng.

Cuộc đời của ba Shepherd giống như những văn bản copy trong máy vi tính mà chúng ta rất ít khi dùng đến. Nếu thắng hoặc chúng ta quên lưu

bản chính mà mở bản copy, chúng ta sẽ thấy phiền não vì cho rằng bản copy là không hoàn chỉnh, không đầy đủ. Một lần ba Shepherd đến quán nhà tôi và tình cờ gặp một cô gái. Cô gái mời cơm một đàn anh, nhưng người đó lấy lý do không còn sớm phải ra về, bỏ cô gái lại một mình với chiếc pizza to uyên.

Ba Shepherd mời cô gái uống rượu anh đào và bảo:

- Chào bản copy! Thực ra, chúng ta nên lẳng lẳng bỏ đi, đối phương không tìm thấy chúng ta chắc chắn sẽ vô cùng hối hận.

Cô gái lắc đầu:

- Không có chuyện đó đâu, làm gì có ai buồn ghi nhớ bản copy.

Từ hôm đó, ba Shepherd chính thức phải lòng cô gái. Họ bắt đầu tình yêu nồng cháy trong quán nhà tôi. Có đi đâu, lúc nào ba Shepherd cũng nơm nớp lo sợ cô gái sẽ “delete” chú ấy.

Chú ấy hỏi ba tôi vào phút “nghỉ giữa hiệp” của bữa nhậu tôm hùm:

- Trên đời có thật sự tồn tại thứ tình cảm anh yêu em và em cũng yêu anh?

Ba tôi bảo:

- Lẽ nào cậu cho rằng trên đời này chỉ toàn tình yêu đơn phương?

Ba Shepherd nói:

- Vậy thì vì sao từ lúc ban mắt vào buổi sáng cho đến lúc đi ngủ, trong đầu tôi toàn là hình ảnh của cô ấy, trong khi cô ấy chẳng thèm gọi cho tôi lấy một cuộc điện thoại?

Ba tôi bảo:

- Đi đâu đó chứng tỏ sự nghiệp của cô ấy thành công hơn cậu.

Ba Shepherd không chịu từ bỏ, tiếp tục truy hỏi:

- Tình cảm không cân xứng chắc chắn sẽ tạo nên bi kịch, phải không?

Ba tôi chẳng buồn tiếp chuyện chú ấy nữa, cắm đầu vào âu dưng tôm hùm. Tôi nhiệt tình xen vào:

- Chú thấy đấy, loài chó tụi cháu coi chủ nhân là cả mạng sống của mình, trong khi các vị chủ nhân chỉ coi chúng cháu là một phần nhỏ cuộc sống của họ. Vậy mà đôi bên vẫn rất mực thương yêu nhau.

Ba Shepherd đau khổ nói:

- Có vẻ như chúng ta không nói về cùng một chủ đề. Chú chỉ e mình sẽ trở thành một bản copy của bản copy, chẳng đáng để mắt đến.

Tôi cũng không vừa, tiếp tục tranh luận:

- Cháu nghĩ như nhau cả thôi. Tình cảm có cân xứng hay không còn phải xem chú so sánh với ai. Yêu một người, chú sẵn sàng trao đi 100% tình cảm của mình. Còn cô ấy, yêu ai cô ấy cũng chỉ có thể trao đi 10% tình cảm, đó đâu là giới hạn tận cùng trong tình yêu của hai người. Chú đem tình yêu của chú so sánh với tình yêu của cô ấy, có vẻ không công bằng cho lắm.

Ba Shepherd gào lên với ba tôi:

- Anh xem, cún cưng nhà anh lạc quan đến mức đáng sợ chưa kìa!

Ba tôi cũng gào lên:

- Không được nói xấu cún cưng nhà tôi! Cậu là đồ lòng dạ hẹp hòi, bi quan tiêu cực!

Ba Shepherd không thể lạc quan, bởi rõ ràng chú ấy là phiên bản chính, nhưng luôn nghĩ rằng mình chỉ là bản copy. Nếu bạn luôn ngóng đợi được chọn mở, đừng quên phải lưu trữ chính mình.

03

MƯỜI LĂM VIỆC NHẤT ĐỊNH PHẢI LÀM VÀO MÙA THU

Ba con tôi ngồi xuống vệ đường, hóng gió đêm. Nhìn theo mắt ba, tôi thấy một người. Không tìm được, tôi mới hỏi ba, vì sao gót giày của cô ấy cao đến thế? Ba bảo, điều đó chứng tỏ chân cô ấy đẹp! Tôi lại hỏi, vì sao váy của cô ấy ngắn đến thế? Ba bảo, như thế mới khoe ra được bộ giò hấp dẫn!

Tôi lại hỏi tiếp, vì sao trông cô ấy cau có khó chịu đến thế? Ba giật mình, kêu khẽ, ôi, chạy mau, bị phát hiện rồi!

Thật kỳ lạ, những năm trước khi tôi ba tuổi, hễ nhiệt độ giảm là y như rằng kéo theo mưa. Mưa tạnh tã như trút nước, lá cây bị mưa xối lộp bộp, rơi xuống, dính chặt mặt đất. Vào năm tôi ba tuổi, rõ ràng mặt trời rực rỡ, trời quang mây tạnh, vậy mà nhiệt độ cứ thế giảm dần giảm dần, thời tiết trở nên rất đổi mát mẻ, dễ chịu.

Vừa lập thu, ba đã tỏ ra hết sức phấn khích. Ba khoác ba lô vui vẻ ra khỏi nhà, lúc về nhà cũng rất phấn khởi. Một ngày ba lặp đi lặp lại mấy chục lần: thời tiết đẹp quá! Thực ra, nếu chính đi đầu hòa thì nhiệt độ cũng thế cả thôi. Có đi đâu, vào mùa này, cửa trước cửa sau cứ việc mở rộng

thoải mái. Nằm bò ra nhà để gió mát thốc vào, thổi ràn rạt bộ lông của tôi, dễ chịu cực kỳ.

Ba Shepherd vừa thất tình, thấy bội phần hâm mộ ba tôi, vì lúc nào ba cũng tươi tỉnh, phấn chấn. Còn chú ấy thì nghĩ mãi không biết hết giờ làm thì nên đi đâu, làm gì. Tôi gợi ý chú ấy đi xem phim, chú ấy bảo chẳng có phim gì hay ho. Vả lại một mình mà đi mua vé cặp thì không kinh tế chút nào. Tôi gợi ý chú ấy đọc tiểu thuyết, chú ấy không nghe mà bật game lên chơi. Chơi cho đến lúc trời tối thì ngáp ngáp dài rồi lăn ra ngủ.

Tôi bảo Shepherd:

- Ba cậu như thế không ổn. Thời tiết đẹp thế này mà giam mình trong nhà thật uổng phí, thật bí ai biết bao!

Shepherd cũng bị liên lụy, mấy ngày liền cậu ta không được ra ngoài chơi. Cậu ta lắc đầu, buồn bã:

- Ngoài ăn cơm, xem phim và đọc sách, hình như con người ta chẳng còn gì để giải trí.

Tôi đành bỏ ra cả buổi sáng để lập danh sách. Ba Shepherd là người vô cùng thích chia sẻ lại những bài viết kiểu như: *Năm mươi địa điểm chúng ta phải đi trong đời, Hai mươi mục tiêu phải hoàn thành trước năm ba mươi tuổi*. Vậy thì, hôm nay tôi sẽ viết bài: *Mười lăm việc nhất định phải làm vào mùa thu*:

Thứ nhất, đến quán cà phê trước đây chú chưa từng đến. Dọc đường có thể mua một ít hạt sen tươi, ngồi bóc chơi ở quán.

Thứ hai, đến hồ Huyền Vũ chèo thuyền, tốt nhất là chọn buổi hoàng hôn, ra giữa hồ thì gác mái chèo, ngửa mặt ngắm tịch dương.

Thứ ba, chuẩn bị sẵn lò nướng dùng một lần, ướp sẵn ít cánh gà, chờ

nhật độ trong ngày xuống dưới 25 độ là có thể mang đồ ra nướng và thưởng thức.

Thứ tư, ra trung tâm thương mại, chọn mua vài đôi giày vừa bền vừa đẹp và vài ba chiếc khăn lụa xinh đẹp, chờ đến Tết Trung thu mang về quê làm quà tặng, chắc chắn sẽ được chào đón hơn cả bánh ngọt.

Thứ năm, đi cắt tóc. Phải đẹp, nhưng không nên quá ngắn, vì mùa đông sắp đến rồi.

Thứ sáu, rủ bạn bè đi ăn, hoặc về chơi nhà một người bạn nào đó ở quê. Đám chó ở quê có thể giúp chú giải sầu rất nhanh.

Thứ bảy, chờ rạp chiếu phim khổng lồ IMAX ra mắt. Chắc chắn sẽ có. Các công ty điện ảnh đều đang nôn nóng với dự án IMAX. Trước mặt là màn hình siêu lớn và dàn âm thanh siêu âm ỹ, tâm trạng của chú sẽ khá lên ít nhiều.

Thứ tám, mua mấy đĩa CD nhạc cổ điển, ba tôi sẽ cho chú mượn bộ loa. Nếu không ngủ được, hãy tưởng tượng bản thân cũng sẽ trải qua những thăng trầm, sóng gió trong đời như thế.

Thứ chín, thực hiện một cuộc “tổng vệ sinh”, phải đích thân động chân động tay, không được thuê người giúp việc theo giờ. Bởi vì, nếu thuê giúp việc, bí mật của chú sẽ bị lộ tẩy. Hãy tự chui vào gầm giường, cầm giẻ chà thật sạch. Nếu có thể, thì lau rửa cả cửa kính đi. Ánh nắng rực rỡ trong trẻo là thế, nếu phải chiếu qua cửa kính ố bẩn thì thật oan uổng.

Thứ mười, ra đầm câu vài con cá, mua thêm vài con cua, mời ba tôi sang nhậu. Ba tôi nổi hứng sẽ tặng chú rượu ngon ba cất trữ đã lâu.

Mười một, Quốc khánh Trung Quốc chắc chắn được nghỉ dài ngày, dù giao thông tắc nghẽn, cũng phải tìm mọi cách kiếm một chỗ người vắng xe thừa. Nhất định phải ra ngoài! Vì sao ư? Một năm được mấy dịp nghỉ dài

cơ chứ? Cơ hội đi chơi thực là hiếm lắm.

Mười hai, đưa Shepherd ra ngoài thành thả diều, đừng quên mang theo chai nước lọc, cún cưng không uống được nước sông nước hồ, chẳng may ký sinh trùng vào bụng thì nguy.

Mười ba, tận dụng thời gian rảnh rỗi tranh thủ học photoshop. Photoshop rất hữu ích, nếu chú biết photoshop, Shepherd nhà chú sẽ rất ăn ảnh.

Mười bốn, mua một bộ đồ thể thao của thương hiệu danh tiếng, vì như thế sẽ được chiết khấu nhiều, đừng lo giá cả. Chủ nhật mặc đồ thể thao, dắt tay túi quần, thong dong ra phố dạo chơi, tiếng là dạo chơi, kỳ thực là để tình cò gặp được các “cô em” đi lạc, chỉ đường giúp họ.

Mười lăm, quên cô ấy đi, quên cô ấy đi, quên cô ấy đi, quên cô ấy đi, quên cô ấy đi, quên cô ấy đi, quên cô ấy đi!

Biết bao kế hoạch đang chờ chú thực hiện, biết bao thành tích đang chờ chú gặt hái. Biết bao trống vắng chờ được lấp đầy. Có gì mà không thể buông bỏ? Trời xanh, gió mát, nắng vàng rực rỡ, cơ thể vạm vỡ, khỏe mạnh. Dù chỉ một mình, cũng đầy bạn rộn.

Tôi đưa bản kế hoạch cho ba Shepherd. Cậu ấy bảo ba cậu ấy đã bật khóc. Sao lại xúc động đến vậy nhỉ? Có gì mà không thể buông bỏ?

04

CHỈ BỞI TÔI YÊU MẾN BẠN

*Chúng tôi vẫy đuôi để lấy lòng bạn, cho dù
có bị giẫm cho nhức buốt, vẫn hân hoan
vui vẻ.*

Đôi lúc, làm vậy không phải để xin ăn.

Má Cocker là một phụ nữ tài ba, năng động. Lần nào gặp tôi cũng thấy cô ấy sỏi bước vội vã, vẻ mặt hăm hăm giận dữ.

Cô ấy không có bạn trai, cũng không có bạn gái. Ba tôi được mệnh danh là Hoàng tử cô độc, chẳng hoặc vẫn nhận được điện thoại của bạn bè, còn trong danh bạ điện thoại của má Cocker chỉ có số của đồng nghiệp và cấp trên.

Lúc quá chén, cô ấy tâm sự, tìm bạn trai dễ như chơi, có muốn hay không mà thôi. Còn bạn gái, thì cơ bản là không gặp được. Sau khi tốt nghiệp, ai cũng bận việc, ngoài đồng nghiệp ở cơ quan, đi đâu để tìm và kết bạn bây giờ?

Tôi nói:

- Cô ơi, vì sao không thử kết bạn với đồng nghiệp?

Má Cocker lắc đầu:

- Cháu còn nhỏ, không biết phụ nữ phức tạp nhường nào đâu. Ví như cô đồng nghiệp tên Tiểu A của cô, hôm nay mời người này đi ăn, ngày mai

mời người kia đi hát, nhưng rất có thể ngày kia, cô ta sẽ trèo lên đầu lên cổ mọi người ng ấ ấy chứ.

Nói đến đây, má Cocker bỗng nhiên sa s ầm mặt mày. Cocker lập tức kéo tôi sang một bên, thì thào:

- Má tôi xưa nay vốn độc m ồm độc miệng, lại thẳng tính, má rất ghét mấy kẻ chỉ biết xu nịnh sếp trên, lấy lòng đ ồng nghiệp.

Tôi lấy làm khó hiểu, lấy lòng người khác có gì là xấu? Đối với chúng tôi, nhiệm vụ quan trọng nhất mỗi ngày chính là lấy lòng chủ nhân. Để hoàn thành nhiệm vụ này, chúng tôi sẵn sàng làm ti tỉ việc ngu ngốc, như: lăn lông lốc, lấy tai vả miệng, hoặc lộn một mạch từ t ầng bảy xuống t ầng một,...

Cũng giống như một vài người, họ luôn nói “chào buổi sáng” với những người khác, và mang theo đồ ăn vặt mời mọi người. Nếu tình cờ nhìn thấy cốc nước của bạn bị đổ, họ sẽ lập tức chạy đến như tên bắn để nhặt cốc nước lên. Cocker ngoe nguẩy đôi tai nói với tôi, má cô ấy cho rằng đó là những kẻ giả tạo. Vậy thì tôi hiểu vì sao má Cocker không có bạn r ấ.

Rất nhiều các bà các cô giống má Cocker, luôn cho rằng mình là người thẳng tính, vì thế họ không ưa mấy người lúc nào cũng khúm núm, rụt rè trước người khác. Thực ra, những người đó mới là những người chịu nhiều thiệt thòi hơn cả. Người thẳng tính sẵn sàng mắng chửi người khác trước mặt người ta mà không ng ần ngại. Còn người “giả tạo” chỉ dám nói sau lưng. Kỳ thực, mức độ phung hại của cả hai đều như nhau. Người giả tạo cũng biết tức giận, biết buồn bã và đau lòng đấy chứ, nhưng họ thường nhẫn nhịn chịu đựng, cố gắng làm ra vẻ vô sự, vẫn tươi cười ứng đối. Mặc dù họ ghét bạn, nhưng vẫn tỏ ra yêu mến bạn. Bạn có biết, để

làm được như vậy, họ phải cố gắng nhường nào?

Cocker phe phẩy hai tai bảo rằng, má cô ấy nghĩ đó là những kẻ giả tạo đáng khinh. Rằng, người ta thường không bao giờ đối xử tốt với người khác một cách vô tư. Sự nhiệt tình của họ mà ta cho là không nhằm mục đích gì, chẳng qua vì ta không rõ mục đích của họ mà thôi. Má cô ấy còn nói, ngay cả con chó con, nó vẫy đuôi với bạn cũng bởi nó muốn xin cơm, hưởng h ồ đ ồng nghiệp của bạn!

Tôi thấy Cocker có vẻ buồn. Nếu ba nói với tôi những lời đó, dù ba không có ý gì, tôi cũng sẽ thấy đau lòng. Chúng tôi vẫy đuôi để lấy lòng bạn, cho dù có bị giẫm cho nhức buốt, vẫn hân hoan vui vẻ. Đôi lúc, làm vậy không phải để xin ăn.

Tôi đã suy nghĩ rất nghiêm túc, và nhận thấy, dù ba tôi có bỏ đối tôi vài ngày, tôi vẫn sẽ không ngó lơ ba, bởi vì tôi yêu ba.

Chúng tôi lấy lòng bạn chỉ bởi chúng tôi yêu mến bạn, muốn trở thành bạn tốt của bạn, chỉ đơn giản vậy thôi.

Mục đích của việc đối xử tốt với bạn có thể không rõ ràng, không xác định, nhưng hoàn toàn không phải vì muốn phụng dưỡng đến bạn, mà chỉ vì yêu mến bạn. Trong số một trăm người giả tạo, chắc chắn phải có vài người tử tế chứ!

Tôi viết những dòng này tặng má Cocker. Nếu cô ấy đồng tình với quan điểm của tôi, rất có thể, những người bạn tốt đang đợi sẵn bên cạnh cô ấy.

05

TRONG LÒNG MỖI ANH BÉO ĐỀU CÓ MỘT ANH GẦY

Đừng lo lắng, đừng lo lắng! Có người rất gầy, nhưng trong lòng họ luôn có một người béo.

Ba đưa tôi đi tắm. Ba tỏ ra rất mực quan tâm sức khỏe của tôi, hết hỏi cô gái bộ lông của tôi có mượt không, lại hỏi loại thức ăn dành cho thú cưng nào không có chất bảo quản. Và mặc dù tôi ra sức vẫy đuôi, diễn vẻ cảm động, thực lòng tôi biết thừa, có lẽ chỉ vì ba muốn tán tỉnh cô gái ấy. Hoặc vì tán tỉnh không thành công, tiếc ti ền đưa tôi đi tắm, mới tận dụng triệt để khoản phí tổn bỏ ra, hỏi cho bằng hết những thông tin hữu ích.

Nhưng có ai ngờ, cuộc trò chuyện ấy đã gây ra sự cố lớn. Cô gái ấn bụng tôi, sờ l ần đủ kiểu, cuối cùng nghiêm nghị bảo:

- Có phải Mercy có chữa r ồi không?

Ba há hốc miệng kinh ngạc, nhìn tôi bằng ánh mắt tà ác.

May mà bác sĩ thú y đã lấy lại sự trong sạch cho tôi, bà ấy bảo, vì tôi ăn quá nhiều nên mới béo như thế, và đề nghị tôi giảm cân. Bác sĩ không quên b ồi thêm một câu: Chủ nhân phải làm gương cho thú cưng. Hai ba con cúi xuống nhìn bụng. Và thế là chúng tôi cùng bước chân vào hành trình giảm cân đầy gian khổ. Cả ngày ba không ăn cơm, chỉ... uống bia, những mong nhanh chóng thổi bay ngu ần nhiệt lượng trong cơ thể. Tôi bắt đầu công cuộc gặm bí ngô. Vốn là một nàng cún duyên dáng, tôi khá phi ền

lòng khi bản thân phát phì. Kết quả, ba tôi càng uổng càng béo. Ba khóc lóc với tôi:

- Con biết không Mercy, bia rượu được coi là “bánh mì thể lỏng” đấy. Mỗi ngày ba phải ăn cả thùng bánh mì ấy chứ! Ờ kìa Mercy, sao lông của con ngày càng trở nên vàng ươm thế? Hệt như màu vàng của bí ngô.

Vậy là kế hoạch giảm béo tuyên bố phá sản. Sau khi đánh chén no nê, ba con tôi quyết định giảm cân bằng cách tập thể dục. Chúng tôi hứa với lòng rằng, hai ba con sẽ chạy bộ từ sáng sớm đến tối muộn, chạy cho tới khi nào gặp trung tâm thương mại hoặc nhà hàng nào đó bật máy lạnh mới chịu dừng lại nghỉ ngơi. Kết quả, hầu như ngày nào cũng nghỉ. Kế hoạch tập thể dục thất bại.

Mỗi lần thất bại, ba lại khích lệ tôi:

- Con có thấy má Cocker không? Hồi trẻ, cô ấy bị gọi là “Tiểu Hàn Hồng”^[23], thế mà chỉ vài tháng sau đã biến thành Phạm Băng Băng. Người phụ nữ danh đá, đáng ghét ấy còn giảm béo được, lẽ nào chúng ta không thể?

Thế là tôi lén lút đi tìm Cocker, hỏi xin bí quyết giảm cân của má cô ấy. Cocker lục sục một hồi, lôi ra cả đồng các loại thuốc đủ màu xanh đỏ tím vàng.

Tôi quá đỗi kinh ngạc:

- Trời ơi, kẹo viên bảy màu cũng giảm béo được ư?

Cocker bảo:

- Không phải đâu, loại thuốc này chẳng có tác dụng gì cả, ti vi người ta đưa tin rồi đấy. Cậu chờ chút, để tôi tìm tiếp.

Lục sục một hồi nữa, Cocker lại lôi ra cả đồng trà giảm béo và bột

mướp đấng, cuối cùng là một bức ảnh cưới. Cô ấy như trút được gánh nặng:

- Đây này, chính nó đấy!

Tôi nhìn vào ảnh cưới thì thấy một “Tiểu Lưu Hoan”^[24] đang dựa vào vai Lưu Đức Hoa^[25], trong lòng thầm nghĩ, lẽ nào sự kết hợp này có thể tạo ra pháp lực thần kỳ vậy ư? Tôi sốt ruột hỏi Cocker:

- Trong hình có phải là quái thú Roshan^[26] không? Mỗi ngày phải vái lạy mấy lần thì được?

Cocker đáp:

- Đây là ảnh cưới của má tôi! Này, có tin tôi sẽ cắn cậu không hả!

Sau này tôi mới được nghe kể về sự tích giảm cân của má Cocker. Thì ra hồi xưa má cậu ấy đã từng muốn kết hôn. “Lưu Đức Hoa” rất tốt với cô ấy, hai người đưa nhau đi chụp ảnh cưới trước khi đăng ký kết hôn. “Lưu Đức Hoa” khen cô ấy xinh đẹp. Nhưng rồi má Cocker đau đớn nhận ra đôi đũa lệch “Hàn Hồng” và “Lưu Đức Hoa”. Họ không thể nên duyên. Cô ấy đã ra sức giảm cân dù chỉ còn vài tháng là đến đám cưới. Cô ấy uống thuốc giảm cân nhiều đến mức nửa đêm bật dậy nôn ra mật xanh mật vàng. Cô ấy uống trà giảm béo nhiều đến mức không đi làm nổi. Rồi khi chỉ số cân nặng giảm xuống đúng nguyện vọng thì hôn sự của cô ấy lại chẳng thành.

Bởi vì kết quả kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân cho hay, cô ấy không thể sinh con. Má Cocker vừa khóc vừa cười như điên dại. Cô ấy lập tức bỏ thuốc giảm béo, nhưng chẳng thể béo lên được. Tôi buồn bực về nhà, nói với ba, cái giá của việc giảm cân thật đáng sợ, chỉ vì một rúm mỡ thừa mà làm tổn thương cả một quả tim.

Ba nghe xong có vẻ đăm chiêu:

- Thôi vậy, không giảm cân cũng không sao, dù gì vẫn có người không tha thiết với ngoại hình của bạn bằng tài sản của bạn.

Ba ơi là ba, một người vừa không đẹp trai lại chẳng giàu có như ba, lẽ nào không phải một mối lo? Ba tôi bảo:

- Không hề gì không hề gì. Có người tuy gầy guộc, nhưng trong lòng chứa cả một anh béo. Có người trông phì nộn, nhưng lúc nào soi gương cũng thấy mình rất tuấn tú! Đi nào, đừng kể chuyện nhảm nhí nữa, chúng ta đi ăn đêm thôi!

06

CHO PHÉP BẢN THÂN ĐƯỢC NGOÁI ĐẦU NHÌN LẠI, NHƯNG CŨNG CẦN HỌC CÁCH TIẾN LÊN PHÍA TRƯỚC

Đến với người khác ư? Rồi cũng lại trải qua các cung bậc: nồng nhiệt, cãi vã, lạnh nhạt, căng thẳng, và cuối cùng là chấp nhận. Người ta cứ vô về, sẽ tìm thấy đôi tượng phù hợp thôi, nhưng ai dám chắc người tiếp theo chính là đôi tượng phù hợp ấy.

Má Collie - thiếu nữ thuần khiết, trong sáng ấy đã từng làm một việc đáng hổ thẹn, đó là lảng lạng dịch sát đến bên ba tôi, liếc trộm di động của ba và lần lượt bắt chước tải các phần mềm kết bạn Immomo, iAround, thậm chí cả phần mềm gọi taxi Xiaojukeji.

Collie vẫn đang ngờ ngác, không hiểu đầu của tai nheo thế nào, đã bị cô ấy đưa đến “phố Văn hóa” giữa đêm 35 độ C, và cứ đứng ở đó cho đến khi di động của cô ấy hết pin.

Suốt thời gian ấy, má Collie liên tục refresh di động, khước từ hàng loạt tin nhắn tán tỉnh. Cuối cùng, sau khi chốt xong “đối tượng”, cô ấy mới yên tâm về nhà, tiếp tục tán gẫu. Hay tin, ba tôi hỏi cô ấy:

- Có phải con tim đã đến kỳ rung động không? Vậy cũng đâu cần tìm đến “phố Văn hóa” làm gì! Ở đó toàn sâu rọu thôi!

Má Collie yếu ớt nói:

- Ồ, không phải, có... một người thứ Sáu hằng tuần đầu đến đó.

Một người là người nào? Chẳng phải chính là gã bạn trai cũ, người đã đưa nick của cô ấy vào danh sách đen trên tất cả các phần mềm trò chuyện và mạng xã hội hay sao! Chẳng phải hai người đã làm căng đến mức, gọi điện thoại công cộng mà người ta cũng không thèm nghe hay sao? Rồi má Collie không biết ngấm ngợi thế nào chợt phát hiện, cô ấy chưa đăng ký tài khoản trên phần mềm “Vũ khí gặp gỡ”. Rất có thể người ấy sẽ không nhận ra cô trên phần mềm này! Má Collie đã rất đắn đo lúc chọn hình đại diện, cuối cùng quyết định dùng trộm ảnh của má Cocker. Album ảnh của má Cocker không thiếu những tấm hình tuyệt sắc của người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa giàu có, đặc biệt là những tấm rực rỡ màu hồng nhung. Lúc má Collie ướm hỏi mượn ảnh, má Cocker đang sơn móng, cô ấy phẩy tay đồng ý. Mãi về sau cô ấy mới biết thì ra má Collie mượn ảnh cho mục đích này. Má Cocker giận đến nổi muốn đưa má Collie ra tòa.

Hàng xóm láng giềng tổ chức đấu tố tại nhà tôi. Hoạt động chính của cuộc đấu tố là: uống bia, ăn lẩu, xem *Khang Hy đến rồi* và cười ha ha. Mọi người vui cười sảng khoái trong khi má Collie bật khóc. Nick của cô ấy trên phần mềm “Vũ khí gặp gỡ” đã bị lộ chỉ vì cô ấy không kìm lòng nổi mà gửi đi tin nhắn: *Bệnh viêm dạ dày của anh đỡ chưa?* Người mà ai cũng biết là ai kia lập tức nhắn lại: *Thì ra là cô, xin cô đừng quấy rầy tôi nữa!* Sau đó thì không thấy động tĩnh gì hết, có lẽ phần mềm “Vũ khí gặp gỡ” cũng có chức năng cho ai đó vào danh sách đen. Ba tôi bảo:

- Không thuốc nào chữa được bệnh tự hạ thấp bản thân. Cô xinh xắn, dễ thương như thế, sao cứ phải ôm khư khư cái cây mục ấy?

Má Collie đáp:

- Chúng tôi yêu nhau đã một thời gian dài, hiểu rõ ưu, khuyết điểm của nhau. Tôi thích anh ấy, thích luôn cả bản tính hẹp hòi của anh ấy, cũng như anh ấy sẵn sàng chấp nhận tính cách “sớm nắng chiều mưa” của tôi. Tôi đã làm tổ trên cái cây ấy. Giờ bảo tôi đi tìm cây khác, có lẽ cũng thế cả thôi.

Đến với người khác ư? Rồi cũng lại trải qua các cung bậc: nóng nhiệt, cãi vã, lạnh nhạt, căng thẳng, và cuối cùng là chấp nhận. Người ta cứ vỗ về sẽ tìm thấy đối tượng phù hợp thôi, nhưng ai dám chắc người tiếp theo chính là đối tượng phù hợp ấy. Nếu vẫn phải bỏ ra chừng ấy thời gian, chẳng thà tiếp tục củng cố mối quan hệ đã có. Như nhau cả thôi, không phải sao?

Bầu không khí đột nhiên chùng xuống, đám chó bọn tôi nằm bò trên thảm trải sàn, không biết vì sao không con nào dám ăn thêm. Tôi nhỏ to vào tai Collie:

- Có phải má cậu rất lười không?

Collie đáp:

- Không hề. Ngày nào má tôi cũng dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, đưa tôi đi dạo, và còn làm việc rất chăm chỉ.

Tôi lại hỏi:

- Vậy thì vì sao cô ấy không chịu bắt đầu lại từ đầu? Nếu đang chạy một trăm mét chuyển sang chạy một vòng mà thấy mệt, thì hãy chuyển sang đánh cầu lông, đánh cầu lông mệt thì hãy đi bơi. Lẽ nào chỉ vì cái sân ấy gần nhà, đã quen ngày ngày đến đó tập thể dục, lại có xe buýt tiện lợi nên lười không muốn đổi chỗ hay sao? Việc có lưu luyến người cũ, không nỡ từ bỏ, kỳ thực chỉ vì lười biếng mà thôi.

Tôi không chịu nổi, bật dậy gào lên:

- Chẳng bằng loài chó chúng ta, dù ta mỗi bước mỗi ngoảnh đầu nhìn lại, nhưng ta luôn tiến về phía trước.

Ba tôi xoa cằm, nói:

- Bắt đầu một cuộc tình mới quả thực mệt mỏi, mệt hơn giả chết rất nhiều. Nhất là ở bước đi đầu tiên. Nhiều cô thà bị bạn trai cũ đánh đập tím mặt sưng má chứ nhất quyết không chịu trang điểm thật xinh đẹp để đến các buổi tụ tập làm quen bạn mới. Nhưng nếu qua được bước đi đầu tiên ấy, bạn sẽ thấy, thì ra cũng không mệt lắm!

Vì vậy, má Collie đừng biếng nhác nữa, mau dắt Collie ra quảng trường dạo mát, ở đó có rất nhiều hotboy. Collie nghe vậy thì ngần tò te một lúc, sau đó ngậm đĩa bay, phi ra ngoài. Má Collie đuổi theo sau, không nhanh không vội, nhưng rốt cuộc cũng đã vượt qua bước đầu tiên ấy. Ôi dào, loài người thật ngốc nghếch. Bạn thấy không, rốt cuộc vẫn phải nhờ vào loài cún chúng tôi.

07

HIỆN THỰC KHÔNG TOÀN MỸ

Thì ra trong lòng mỗi người đều có những giả định: Mọi người mẹ đều hết lòng thương con, và nấu ăn rất ngon. Người yêu luôn che ô cho ta mỗi khi trời mưa. Đồng nghiệp lúc nào cũng thân thiện, vui vẻ, mặc dù có cạnh tranh, nhưng là sự cạnh tranh lành mạnh. Tuy nhiên, thực tế không như vậy.

Ngày rằm tháng Bảy, má Collie thấp thỏm lo âu. Nửa đêm, Collie đột nhiên lao ra cửa kêu gào ầm ĩ. Má Collie cũng la lớn một tiếng rồi lăn ra đất, bị thương ở cổ. Nên lúc này cô ấy đang phải đeo một vòng nhựa to tổ chảng trên cổ, đầu cô ấy trông như cái chậu cảnh.

Collie vô cùng áy náy.

Trong suốt những đêm dài không ngủ, loài chó chúng tôi thường tưởng tượng ra một vài truyện kinh dị với bối cảnh là sự xuất hiện của các loài quái thú. Hoặc giả nếu đám chó ở tiểu khu bên cạnh sang quấy phá, thì tình tiết sẽ là: bọn tôi xông lên chiến đấu và giành thắng lợi. Những cuộc chiến giả tưởng kiểu này thường khiến loài người ngạc nhiên, kinh sợ, còn đối với chúng tôi, chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

Sau khi bị thương, một việc đáng sợ đã xảy đến với má Collie: Mẹ cô

ấy, tức bà ngoại của Collie vội vã từ dưới quê lên thành phố chăm sóc con gái. Kể từ đó, cuộc sống của má Collie trở nên u ám, nặng nề.

Lẽ thường, được nằm yên trên giường và có người chăm sóc là điếu tuyệt vời, nhưng cứ sáu giờ sáng bà ngoại của Collie lại thức giấc và bật kinh kịch. Sáu rưỡi, bà ngoại gọi má Collie dậy. Hết giờ làm ở cơ quan, má Collie về nhà và đối mặt với một chồng ảnh các chàng trai đang chờ sẵn để cô ấy lựa chọn cho buổi xem mặt.

Một bữa nọ, mượn cớ tặng ca, má Collie trốn sang nhà tôi kể khổ. Cô ấy nói, cha mẹ nào cũng mong con gái được hạnh phúc, nhưng họ lại ép con mình kết hôn. Mà kết cục của các cuộc hôn nhân gượng ép thì luôn là không hạnh phúc. Vậy thì việc ép con gái kết hôn chẳng phải rất ấu trĩ sao? Đạo này ba tôi thường xuyên phải đi xa, ba vừa dỡ hành lý vừa hỏi cô ấy:

- Nếu không như thế, theo cô, cha mẹ cô phải thế nào?

Má Collie ngẩng xồm một bên ngấm ngợi. Ba Poodle và má Cocker đẩy cửa bước vào đòi ba tôi chia quà đặc sản.

Ba Poodle chọn một túi thịt dê khô (đặc sản Tây Bắc), bảo rằng vợ cũ của chú ấy tái hôn, đành phải chú ấy tặng quà cưới. Tất nhiên chú ấy không chịu đi, lại còn giậm chân một hồi.

- Tôi cứ nghĩ với tính khí của cô ấy khó mà tìm được một người đàn ông đẹp trai như tôi đây. Vậy mà nghe đồn chồng sắp cưới của cô ấy, nhìn nghiêng giống Ngô Ngạn Tổ, nhìn thẳng giống Kim Thành Vũ. Tôi cứ nghĩ mặt mũi hần thư sinh như thế chắc chỉ ăn bám vợ, vậy mà hần lại có công ty riêng, và có đến ba tài xế. Cuối cùng, tôi nghĩ, có khi chỉ được cái mã, tính tình chắc không ra gì. Vậy mà hôm đám cưới, tôi đến ngó thử, thì thấy hần siết chặt tay vợ cũ của tôi, không phút nào buông rời.

Ba tôi và những người khác đều hết sức ngỡ ngàng. Còn ba Poodle thì khôn nguôi tức giận, chú ấy nhai thịt dê rau rầu, nhoáng cái đã hết sạch cả túi. Ba tôi bảo:

- Nếu không như thế, anh muốn vợ cũ của anh phải lấy một người thế nào?

Ba Poodle ng ỡ xồm một bên ng ắm ng ời. Đến lượt má Cocker, cô ấy bảo với năng lực của mình, có thể quản lý cả chín đại dương, bảy châu lục, nhưng cấp trên của cô ấy ngày ngày o bế, chèn ép cô ấy. Loại người nhỏ nhen, ích kỷ, tiểu nhân như thế, sao có thể lên làm lãnh đạo?

Ba tôi, như thường lệ, lại đưa ra câu trả lời vụn vặt:

- Nếu không như thế, cô muốn cấp trên của cô phải thế nào?

Thì ra trong lòng mỗi người đều có những giả định: Mọi người mẹ đều hết lòng thương con, và nấu ăn rất ngon. Người yêu luôn che ô cho ta mỗi khi trời mưa, đ ồng nghiệp lúc nào cũng thân thiện, vui vẻ, mặc dù có cạnh tranh, nhưng là sự cạnh tranh lành mạnh. Tuy nhiên, thực tế không như vậy. Thực tế sẽ thế này: Loài chó ng ửa mặt lên trời tru lên những tràng dài thảm thiết. Ở mục tin tức, người ta thường đọc được những m ẫu tin về chuyện cha mẹ không yêu thương con cái. Ở nơi làm việc, chúng ta buộc phải cạnh tranh khốc liệt, thậm chí còn hơn cả trong những vở kịch cung đấu. Và, vợ hoặc chồng cũ của chúng ta hoàn toàn có thể sống hạnh phúc hơn trong cuộc hôn nhân mới.

Nếu không như thế, bạn muốn phải thế nào? Sau khi đã thông suốt, ba người hàng xóm của chúng tôi không còn than vãn oán trách nữa, mà tập trung ăn đặc sản. Hãy chấp nhận thực tế không hoàn mỹ và hạ thấp kỳ vọng của bản thân, để được tiếp tục sống vui vẻ, thoải mái. Nếu không như thế, bạn muốn phải thế nào?

NĂNG LỰC VUI VẺ LÀ NĂNG LỰC BẮM SINH CỦA MỌI NGƯỜI

Trước ngày sinh nhật, ba khệ nệ kéo tấm bảng ra, viết danh sách khách mời. Tôi ngâm giẻ lau đứng bên cạnh. Ba bảo, người này tưu lượng quá tốt, không mời, xóa. Bà cô này đã lấy người khác, không mời, xóa. Em gái này đã có người yêu, không mời. Cậu này quá điển trai, không mời. Người này năm ngoái đến tay không, không mời... Nửa tiếng sau, trên bảng chỉ còn lại tên Collie và Shepherd.

Trời mưa rào từ sáng sớm, thời tiết này đặc biệt thích hợp cho việc ngủ nướng. Vì chây lười mà ba tôi nhớ chuyển bay. Lúc ba tỉnh lại thấy hàng xóm tập trung rất đông đủ ở nhà tôi, người thì trốn việc người thì xin nghỉ, và đầu mượn có trời mưa để tụ vạ ở nhà tôi.

Vừa mở cửa vào nhà, ba Shepherd và má Cocker lập tức lôi trà Ô Long của Đống Đình và móng giò hầm tương của ba tôi ra nhấm. Họ vừa ăn móng giò vừa uống trà vừa nhàn nhã ngắm mưa rơi ngoài cửa sổ. Chỉ có má Collie là còn chút lương tâm, cô ấy đề nghị mọi người tán thưởng chủ nhà Trương Gia Giai.

Má Cocker phát biểu:

- Anh Trương, nghe nói gần đây anh kết thân với rất nhiều người giàu. Anh là người đầu tiên ở tiểu khu của chúng ta được kỳ vọng sẽ gia nhập giới thượng lưu. Cạn ly nào!

Nói xong, uống ừng ực cạn chén trà. Ba Shepherd phát biểu:

- Anh Trương, tôi cứ nghĩ anh là người nhàn cư vi bất thiện, chẳng động chân động tay vào bất cứ việc gì. Ấy thế mà anh có đến hàng triệu độc giả hâm mộ. Kính anh!

Nói xong, cũng uống ừng ực cạn chén trà. Má Collie ngấm ngội một hồi, thấy ba tôi không còn gì để ca ngợi, bèn nói:

- Anh không hổ là một thiên tài, lại còn đẹp trai nữa.

Ba tôi tự tay rót trà mời cô ấy. Sau khi đã “cơm no rượu say”, ba Shepherd bỗng tỏ ra vô cùng buồn bã:

- Vì sao có những người thành công rất dễ dàng? Hồi còn đi học, đại đa số chúng ta đều phải đốt đèn học bài trong nhà xí, vậy mà một số người suốt ngày cắm đầu vào truyện tranh lại thi đỗ các trường danh giá.

Má Cocker uất hận nói:

- Có một số phụ nữ chẳng thèm dùng sữa rửa mặt, nhưng da dẻ cứ trắng mịn như trứng gà bóc. Còn tôi, tiêu tốn hàng triệu triệu đồng để mua đủ loại kem dưỡng da, nhưng rốt cuộc mặt vẫn đầy mụn.

Thế rồi, cả hai cùng lẫn ra kêu trời bất công. Má Collie đành giảng giải để họ hiểu:

- Đừng ngưỡng mộ những thứ trời sinh, như trí tuệ, hay dung mạo, gia thế. Con cháu nhà giàu mà cứ ngỗ mác ăn bát vàng mãi thì rồi của cải cũng đội nón ra đi hết. Hờn nhan biết đâu lại bạc mệnh. Thiên tài thường phải hy sinh rất nhiều thứ, trong khi những người bình thường lại được

sống yên ổn, an vui. Chúng ta hãy bằng lòng với vị trí tằm trung của mình.

Nếu không thể vươn tới đỉnh cao, chúng ta hãy cố gắng trèo lên cao nhất có thể, để trông ra thật xa! Trong chốc lát, bầu không khí trở nên vui vẻ, hoan hỉ hẳn. Má Cocker nói:

- Đúng thế, đúng thế. Cho dù được trời phú làn da mịn màng, trắng trẻo nhưng nếu không chịu khó chăm sóc, giữ gìn, thì đến tuổi bốn mươi mốt, chắc chắn trông họ sẽ già hơn tôi.

Ba Shepherd nói:

- Chính xác. Anh bạn thiên tài của tôi, vì lười biếng, không chịu học hành nên giờ mới sẩy nhà ra thất nghiệp, suốt ngày cắm đầu vào trò mô hình.

Ba tôi cảm thấy như bị chạm nọc, ba vừa mới được khen là thiên tài, giờ đã bị hất sang bên. Ba rất muốn xích lại gần họ, nhưng lúc này ba không khỏi phẫn nộ:

- Đám nhà giàu dù có phá sản thì các mối quan hệ của họ vẫn còn, nếu muốn họ vẫn có thể gây dựng lại cơ đồ không hề khó khăn. Thiên tài thất nghiệp, đam mê mô hình, biết đâu lại có được những phát minh vĩ đại, rồi xuất hiện trên trang nhất các báo. Mỹ nhân dù có già đi, cũng từng một thời khiến người khác phải điên đảo. Những câu chuyện vượt lên số phận, vượt lên hoàn cảnh mà mọi người vừa kể, nghe thì rất thú vị, phấn khích, nhưng nếu không may gặp phải trở ngại, chắc chắn sẽ lại rơi vào vũng lầy tuyệt vọng.

Hai mắt đỏ ngầu, ba Shepherd gào lên:

- Anh có định để những người thường như chúng tôi sống tiếp không hả?

Ba tôi đáp:

- Để tôi kể cho các anh chị nghe chuyện này. Ngày xưa ngày xưa, có hai người hàng xóm, người sống ở nhà bên trái vốn là một cậu chủ, sinh ra đã lâu thuộc thơ Đường. Người sống ở nhà bên phải đến năm mười lăm tuổi mới biết nói. Anh chị thử đoán xem, về sau thế nào?

Tất cả cùng đồng thanh:

- Về sau thế nào? Thế nào?

Đám chó đang mài gặm xương cũng quay ra đồng thanh phát biểu:

- Ở bên nhau, ở bên nhau.

Ba tôi nói:

- Tôi cũng không rõ, đó là câu chuyện từ xưa xưa rồi, có lẽ bọn họ chết cả rồi.

Xin chớ vội bĩu môi, thành công vang dội, lưu danh sử sách hay thường thường bậc trung, vô danh tiểu tốt thì kết cục đều như nhau cả. Ví như lúc này, các anh chị được mời uống trà, ăn móng giò hầm tương, có khác gì vào quán Nhật ăn Sashimi đâu! So sánh tài mạo trí tuệ, mức độ giàu có mà làm gì? Vì sao không độ xem ai vui vẻ hơn?

Năng lực vui vẻ là năng lực bẩm sinh bình đẳng của mọi người.

Shepherd: “Tôi đang thất tình.”

Ba tôi: “Đừng buồn, mùa hè sắp qua, mùa xuân sắp tới...”

Shepherd: “Chú chẳng chân thành gì cả. Chú hãy nói đi đâu gì thật lòng hơn đi...”

Ba tôi: “Ha ha, đáng đời đồ kiêu căng ngạo mạn, bị người ta đá, là lá la. Về nhà thôi về nhà nào, yo yo, check it out...”

Cuối tuần rực nắng, tựa như đĩa bánh quy vị việt quất vừa ra lò, chúng ta nằm trên sofa ta thưởng thức, hương vị giòn tan, chỉ một lát đã hết bay.

Tôi muốn đưa các bạn đến một thế giới khác lạ, ở đó chúng ta sẽ chiến đấu vì nguồn năng lượng tích cực. Năng lượng tích cực không phải là vô tâm vô tính, không phải gượng cười giả vui, cũng không phải bôi đen người khác để mình được sáng sủa, sạch đẹp. Năng lượng tích cực là nước mắt tràn mi nhưng vẫn ấp đầy lòng trắc ẩn, là niềm tin dẫn lối ta cô đơn dần bước, là dũng khí đứng lên gây dựng lại từ đổ vỡ nát.

Tập hợp hết thấy dấu chân của bạn, hãy hong khô nếu ướt mưa, chỉnh trang lại nếu gió thổi, hãy thấp sáng nếu bị bóng đêm bao phủ. Dẫu có những chốn những nơi tôi không thể đi tới, tôi vẫn sẽ gắng sức để thử. Trước giờ đi ngủ, tôi trải chúng ra, xếp chúng quanh mình, vờ như bạn đang dạo quanh thế giới của tôi. Ba tôi bảo, gặp gỡ rồi chia ly vốn là chuyện ngẫu nhiên, nhưng chúng ta luôn mong được bên nhau mãi mãi. Không sao cả, đây đều là tài sản của tôi, Mercy sẽ giữ gìn cẩn thận.

CÂU CHUYỆN THỨ NĂM

CHIA SẺ HƠI ẤM CỦA TÔI CHO BẠN

Mercy đang chăm chỉ viết lách. Mercy sẽ luôn bên bạn, gửi tặng bạn câu chuyện từ những miền xa, nơi bạn không thể đến, và tiếp thêm sức mạnh cho bạn.

Một ngày nào đó, bạn sẽ đến được những nơi chốn ấy: gió vuốt ve gương mặt bạn, núi tuyết trắng xóa và mặt hồ lấp lánh.

Bạn sẽ nghe thấy cả thế giới hát tình ca tặng bạn.

Tôi không hiểu thế giới này, không nắm rõ mọi quy tắc sống, tôi chỉ biết, tôi yêu bạn.

Tôi không tham vọng được giữ một vị trí trong trái tim bạn, tôi chỉ muốn tặng bạn mọi thứ tôi có.

Dùng mười năm thích bạn, đó là tài sản của tôi.

Đừng chê chút tài sản mọn đó, đó là toàn bộ sinh mệnh của tôi.

Đừng hỏi tôi có đáng hay không, tôi ngốc nghếch lắm, chưa từng đắn đo cân nhắc.

Từ lúc sinh ra tôi đã sẵn sàng chờ đợi, để được ở bên bạn.

Điều khiến tôi đau lòng nhất đó là không thể ở bên để được thấy bạn già đi.

Xin hãy cho tôi được sống.

Xin hãy cho tôi được sống, tuy quãng thời gian không dài, chỉ mười

năm tuổi đời. Trong khoảng mười năm ấy, bạn dành chín phần mười thời gian để lao động chăm chỉ, qua lại với bạn bè, và thăm thú những nơi cảnh sắc tươi đẹp. Tôi chỉ được thấy bóng dáng của bạn trong một phần mười thời gian còn lại. Vì vậy, đối với tôi, quãng thời gian đó vô cùng quan trọng, quan trọng hơn cả quả bóng cao su làm bạn với tôi từ bé đến lớn, quan trọng hơn cả bát nước uống của tôi, quan trọng hơn mọi thứ đồ ăn ngon nhất trên đời gộp lại.

Tôi có thể giới thiệu nhỏ bé của riêng mình, từ phòng ngủ đến phòng khách, từ nhà bếp đến cửa chính, và bãi cỏ xanh thu vàng của tiểu khu. Công việc của tôi cũng rất bận bịu, nào là nằm phục ngoài cửa, lắng nghe tiếng bước chân bạn đi làm về. Nào là cuộn mình trong ổ ngấm ngội những lời bạn nói với tôi hồi sáng. Tôi không đòi hỏi thù lao, vì vậy xin đừng chê trách tôi không làm tốt công việc của mình. Tôi nguyện dùng cả cuộc đời để cải thiện.

Ngày sau, bạn sẽ kết hôn, sẽ sinh em bé, và có vô vàn việc phải lo toan, trần trở. Còn tôi, tôi sẽ luôn bên bạn, tôi sẽ chạy nhảy, nô đùa vui vẻ, hoặc sẽ lặng lẽ ngắm nhìn bạn. Tôi sẽ cố gắng hết mình để những người bạn thương yêu cũng yêu thương tôi.

Tôi sẽ rụng lông, dù rằng tôi không hề muốn như vậy. Vì thế, bạn hãy cứ mắng mỏ để tôi khỏi thấy áy náy, bởi vì quả thực tôi sẽ gây phiền toái cho bạn. Nhưng bạn làm ơn giờ cao đánh khẽ, chỉ thế thôi, trái tim tôi đã tan nát rồi.

Tôi tình nguyện làm chiếc đệm gác chân mỗi lúc bạn xem ti vi. Tôi không bắn tẹo nào đâu, tôi hứa đấy, nếu bạn chịu tắm rửa cho tôi.

Tôi không hiểu thế giới này, không nắm rõ mọi quy tắc sống, tôi chỉ biết, tôi yêu bạn. Tôi không tham vọng được giữ một vị trí trong trái tim

bạn, tôi chỉ muốn tặng bạn mọi thứ tôi có.

01

NHÌN RA THẾ GIỚI, TA THẤY CHÍNH MÌNH

Yêu người cũng là yêu mình.

Ghét mọi người cũng là ghét chính ta.

Trong giới thú cưng bọn tôi thường truyền nhau câu nói này: chủ nào vật nuôi ấy. Tôi không thân với loài mèo, nên không rõ bọn chúng thế nào, nhưng đám chó cảnh mà tôi quen thì con nào cũng khớp hoàn toàn với câu nói ấy. Ví như, ba tôi là một người chuyên bán chữ lấy tiền, vì thế Mercy cũng bắt đầu viết lách. Hay như, ba Shepherd vốn luộm thuộm, bê tha, nên bộ lông của Shepherd lúc nào cũng dựng ngược, xơ xác, kinh dị. Lại như, má Cocker là một phụ nữ giàu có, thành đạt và xinh đẹp, vì thế, Cocker ăn nói rất sắc sảo, tự tin, và hề ra ngoài chơi là phải thay quần áo. Rồi còn cái đám Poodle lúc nào cũng om sòm, ầm ĩ, tôi cứ nghĩ trong số bọn chúng hẳn phải có những đứa khác tính nhau, kết quả là khi ăn, bọn chúng giống hệt ba mình, tóp ta tóp tép đầu như vắt chanh.

Từ ngày lọt lòng mẹ, đám chó ở tiểu khu của tôi, có con hoạt bát, láu táu, có con hiền lành, ít đùa, nhưng sau khi đi theo chủ nhân, tính cách của chúng trở nên phong phú, đa dạng hơn nhiều.

Sở dĩ mụ Bully được trang bị tuyệt kỹ xem bói là bởi trong nhà mụ có cuốn sách tiên tri *Thôi bô đi* gia truyền. Mấy anh em Samoyed ABC chơi mạt chược xuất quỷ nhập thần là vì chúng có người ba vốn là Vua mạt chược. Nếu tổ chức trò chơi tập thể, mời quan khách đoán xem chủ nhân

của chúng tôi là ai, chắc chắn sẽ là một trò chơi vô cùng đơn giản. Chỉ cần lưu tâm quan sát, bạn sẽ phát hiện ra những nét tương đồng vi diệu trong biểu cảm của chúng tôi.

Không chỉ người chủ ấy, mà ngay cả những thứ ở bên anh ta lâu ngày cũng dần khoác lên mình dáng dấp của anh ta. Lọ hoa bày trong nhà là hoa tươi hay hoa giả, ra phố đi dép lê hay giày cao gót, tất thảy đều toát lên con người của chủ nhà. Đám nhà quê mới phát đi Paris mua sắm, những thứ mà họ khuôn vè cũng chỉ là một đồng đồ quê kệch. Cán bộ thủ thư tuy nghèo túng, thanh bần, nhưng trong nhà lúc nào cũng treo những bức thư pháp tuyệt bút.

Tất nhiên, ngày mới mua, những vật dụng ấy chỉ phản ánh gu thẩm mỹ của người chủ, nhưng lâu dần, chúng trở thành chính con người anh ta. Ở tiểu khu của tôi có một cặp vợ chồng già. Ngày kết hôn, họ mua chung một đôi cốc sắt tráng men, chia ra mỗi người giữ một chiếc. Thân cốc in hoa văn long phượng, ngụ ý may mắn, cát tường. Sau vài chục năm, chiếc cốc hình chim phượng hoàng còn nguyên vẹn như mới, nhưng chiếc cốc hình rồng đã tróc lở, gỉ sét, và hình như về sau còn để rơi đâu mất. Khi con cái đã trưởng thành và yên bề gia thất, cặp vợ chồng ấy chia tay. Vệt ố nước trà trong lòng cốc giống như quẻ tượng của thầy bói, cho ta thấy tâm tư và quá khứ của chủ nhân chiếc cốc.

Nào, bây giờ hãy đảo mắt một lượt xung quanh bạn và thử xem, những vật dụng đã theo bạn nhiều năm ấy có nứt vỡ gì không, có vết mực, vết dầu gì không? Có phảng phất mùi vị gì không, có khiến bạn nhớ lại những việc đã qua không? Tôi dám chắc là có. Bởi vì những thứ bên bạn, chính là con người bạn.

Bạn dễ nổi nóng ư, vậy thì máy tính của bạn hẳn là thường xuyên bị

đor. Bạn buồn phiền, đau khổ ư, vậy thì chiếc khăn trải bàn của bạn hẳn là chẳng có chút sinh khí nào. Bạn ăn uống qua loa đại khái ư, vậy thì hoa văn trên bát đĩa bạn dùng sẽ không bao giờ giữ được vẻ đẹp lúc mới mua.

Ngoài những thứ bạn đặc biệt yêu thích, những vật dụng và những con vật bên cạnh bạn, thì bạn bè và người thân của bạn chính là tấm gương phản chiếu con người bạn. Chê trách bạn bè nhỏ mọn, hẹp hòi; cần nhằn vợ hoặc chồng mình đa nghi hay lăng nhăng; than thở người thân thích kiểm soát cuộc sống của mình. Tất cả những đi ầu này đi ầu là tấm gương phản chiếu con người bạn.

Những khuyết đi ếm của họ chắc chắn cũng là khuyết đi ếm mà bạn mắc phải. Bạn đã sống với họ lâu đến vậy kia mà? Nếu không, mọi thứ sẽ giống chiếc cốc sắt tráng men kia, từ lâu đã không còn thành đôi thành cặp!

Bạn yêu họ cũng giống bạn yêu chính mình. Bạn ghét họ cũng như bạn ghét chính bạn. Hãy nhìn thế giới như nhìn vào chính mình. Có như thế mới sống với nhau được bền lâu.

02

TÌNH BẠN VÀ THỊT VIÊN

Rốt cuộc trong mắt loài người, tình bạn là gì?

Ba tôi là một nhà văn nghèo, có thời gian ba phải sống nhờ bạn bè. Nhà tôi có đặc điểm rất lạ, rõ ràng ba con tôi phải “ăn nhờ ở đậu” người ta, nhưng lúc nào ba cũng bắt người ta phải mời mọc mình đằng hoàng hết lần này đến lần khác, rồi ba còn tự chọn quán ăn, tự gọi món ba thích, bằng không ba sẽ không chịu ăn.

Tôi thấy thực đơn theo ngày còn được ghi sẵn trên cuốn lịch nhà mình. Thứ Hai: món ăn vùng Hoài An, Dương Châu. Thứ Ba: lẩu ngỗng. Thứ Tư: món Nhật. Thứ Năm: hải sản. Thứ Sáu: đồ ăn Pháp. Thứ Bảy: Tôm. Chủ nhật: bỏ trống.

Tôi bảo:

- Ba thấy chưa, thấy chưa, ba làm thế còn bạn bè nào dám thiết đãi ba nữa. Chủ nhật chúng ta phải nhịn đói rồi.

Ba đáp:

- À, Chủ nhật có người mời rồi, nhưng ba chưa nghĩ ra sẽ ăn món gì. Nhất định phải kiếm một bữa ra trò.

Tôi đành cụp đuôi ngẩng một chỗ, suy ngẫm về những người bạn của ba. Bạn bè của ba tôi đều không phải phường ăn no rồi lại nằm kên. Họ

hoàn toàn không đặt hy vọng gì ở ba tôi. Nhiều người trong số họ nhận xét về ba tôi thế này: Dù ba tôi có quyết tâm đến mấy, thì kiếp này, cùng lắm ba cũng chỉ có thể trở thành ông chủ tiệm cơ khí mà thôi. Vì muốn giữ thể diện với tôi, tối hôm ấy ba thức trắng đêm làm việc. Sáng sớm hôm sau, ba gọi điện cho các đạo diễn, các biên kịch, nói với họ: tôi đói chết đi được, viết không nổi, các anh mời tôi ăn sáng đi. Ở tiểu khu này, tôi chơi thân nhất với Shepherd vì cậu ta từng đỡ đòn cho tôi, nếu trộm được gà quay, cậu ta sẽ chia cho tôi miếng cánh. Nhưng tiền đề của tất cả những hành động đó là: có lần Shepherd bị ba nhốt trong nhà, tôi đã lén mang thịt viên cho cậu ta. Shepherd từng rất tốt với một nàng chó mà không đòi được đáp đền. Về sau cậu ta đã tỉnh ngộ, hề gặp nàng kia là xông ra cắn. Đó là một nàng chó Samoyed trắng trẻo, xinh đẹp, tinh khôi. Còn ba tôi, ông chẳng có gì cả.

Tôi nhớ có lần một người bạn “đặc biệt” sợ chó của ba đến nhà chơi. Người ấy vừa nhìn thấy lông chó rơi trên ghế sofa, lập tức bật khóc, chạy vào nhà vệ sinh, chốt cửa ở yên trong đó ba phút. Sau đó lại òa khóc chạy ra ngoài, vì nhà vệ sinh cũng có lông chó.

Ba tôi bảo:

- Đừng sợ, đây là em cún nhà tôi, tên Mercy.

Người bạn của ba vừa khóc vừa xoa đầu tôi. Tôi chợt hiểu ra, tình bạn tức là nếu tôi quý mến bạn, tôi sẽ cố gắng đón nhận mọi thứ thuộc về bạn, dù có thể đó là những thứ mà tôi ghét.

Tôi hỏi ba, rốt cuộc, đối với loài người, tình bạn là gì? Ba bảo, tóm lại là, con người sẽ không vì một miếng thịt viên mà trở mặt với nhau.

Tôi cảm thấy hả lòng hả dạ, vì bạn bè của ba luôn sẵn lòng thết đãi ba những bữa tiệc linh đình, nên sẽ không có chuyện họ trở mặt với ba chỉ vì

một miếng thịt viên.

Ba tôi bảo:

- Mercy à, thịt viên ở đây có thể là công việc, có thể là nhà cửa, có thể là xe cộ, có thể là mọi thứ ta muốn khi đói bụng. Nhưng nếu là một người bạn thật sự, thì dù đói đến đâu, cũng sẽ hỏi bạn mình trước: này, cậu thích ăn gì.

Tôi cảm thấy khá mơ hồ, nhưng không sao, có lẽ sau khi đánh một giấc tôi sẽ hiểu ra vấn đề.

03

CHÚ BÉ TÍ HON

*Bởi vì đã từng được yêu thương sâu đậm,
nên càng lo sợ bị lãng quên.*

Hồi nhỏ, tôi bé xíu như cục bông, đồ chơi yêu thích nhất của tôi là quả bóng ngũ sắc mini. Một hôm, ba đưa tôi và bóng ngũ sắc đi dạo công viên. Lúc ba tung bóng, tôi thấy rõ mồn một quả bóng lộn hết vòng này đến vòng khác, rồi đậu xuống cái cây thấp có quả màu đỏ ở trước mặt.

Tôi vênh tai, lao đi như bay, nhưng khi tôi chạy đến chỗ cái cây và ngược nhìn thì không thấy quả bóng đâu cả. Vài giây ngẩn ngui, có lẽ chỉ bằng một cái chớp mắt, ấy vậy mà quả bóng đã biến mất hoàn toàn.

Tôi đoán có thể nó lăn xuống cái hố mà Shepherd giấu các khúc xương, hoặc lăn đến gốc cây mà Collie hay ngẩng ở đó viết nhạc. Nhưng tôi tìm mãi, tìm hết mọi góc ngách trong công viên, vẫn không tìm được quả bóng. Và sau đó, nó không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Về sau, ba mua cho tôi quả bóng khác, tôi vẫn mê mẩn bóng ngũ sắc như xưa, chỉ có đi đâu, buổi chiều mà quả bóng ngũ sắc đầu tiên của tôi biến mất ấy vẫn luôn đau đáu trong lòng tôi, và luôn là một câu hỏi không có lời giải đáp. Ba tôi bảo, ba cũng thường gặp phải tình huống tương tự: chiếc kéo đặt bên cạnh, nhón tay cầm lên thì đã không thấy đâu. Chiếc điếu khiển từ xa luôn nằm yên trong ngăn kéo tủ, vậy mà lúc mở ra chỉ thấy bụi bặm vương đầy. Những thứ như thất lưng, bộ dụng cụ tỉa móng

còn đáng yêu hơn nữa. Chúng lảng lạng biến mất một thời gian, sau đó lại thành linh xuất hiện ở một chỗ khác trong nhà.

Sau khi thảo luận nghiêm túc, đám cún bọn tôi kết luận, tình trạng này thực là phổ biến, không thể tiếp tục thờ ơ, xem nhẹ. Phải tìm cho ra tội phạm của những vụ án nhỏ này.

Chúng tôi ghé mũi hít mặt đất sau cơn mưa, ngửi những giọt mưa kết lại thành băng tuyết trên mái nhà. Chúng tôi lật mở từng trang cuốn tạp chí của má Cocker, lục tung tủ quần áo của ba Poodle khiến cho mỗi khi về đến nhà, các vị chủ nhân ấy lại nổi trận lôi đình. Họ chỉ nhìn thấy những mẫu giấy vụn vung vãi, đệm sofa tung tóe, mà không biết rằng, chúng tôi đang nỗ lực truy bắt tên tội phạm trời đánh đang lẩn trốn trong nhà họ!

Một ngày kia, Cocker bỗng nhiên thét lên kinh hoàng. Chúng tôi lao đến nhà cô ấy, và phát hiện bên dưới lọ hạt tiêu trong chạn bếp có một chú bé tí hon bụi bặm. Nó đội chiếc mũ có chóp nhọn, đi chân đất, và tay nó đang nắm chặt chiếc vòng cổ nhỏ xinh của má Cocker. Nó tròn mắt nhìn chúng tôi.

Chúng tôi vây lấy nó, hoan hô ầm ĩ, cuối cùng đã tóm được tên trộm, lập được công lớn! Chú bé tí hon chẳng hề sợ hãi, nó quấn chặt chiếc vòng cổ quanh người, điệu bộ dương dương tự đắc của nó giống hệt gã Hoàng tử kiêu căng.

Tôi bảo:

- Tên kia, sao người dám trộm đồ của người khác?

Cocker phản nộ tra khảo:

- Có phải các người là một băng nhóm không? Mau mau khai ra đồng bọn của người!

Shepherd nghiêng răng nghiêng lợi, định rít lên qua kẽ răng, nhưng vì sợ suýt, lại thành ra một tiếng nấc cụt. Chú bé tí hon chậm rãi, nhỏ nhẹ nói:

- Tôi không ăn trộm, tôi bảo quản đồ đạc. Những thứ này vốn dĩ tồn tại trong trí nhớ của chủ nhân chúng. Nhưng rồi một ngày kia, khi chúng không còn chỗ nương thân trong tâm tưởng của chủ nhân, chúng sẽ khẩn cầu chúng tôi đưa chúng đi.

Tôi bật cười ha hả:

- Đồ lừa đảo! Tôi yêu quả bóng mini là thế, có sao các người trộm nó của tôi?

Tí hon chớp chớp mắt:

- Vì quả bóng lo lắng cậu sẽ trưởng thành và chán nó. Bởi vì đã từng được yêu thương sâu đậm, nên càng lo sợ bị lãng quên! Này nhé, đúng là lúc này cậu đang nhớ đến nó, nhưng đồng thời cậu đã lãng quên quả bóng thứ hai, thứ ba rồi.

Bởi vì sợ hãi bị lãng quên, nên mới lặng lẽ ra đi. Công việc của Tí hon vô cùng bận rộn, vô cùng vĩ đại, đám chó cảnh ngu xuẩn mau mau xéo đi chỗ khác! Chúng tôi ngần tò te, ngờ ngác, và rồi cảm thấy thật hổ thẹn, như thể đúng là chúng tôi đang làm phiền và gây trở ngại cho công việc của họ. Hôm đó, má Cocker cứ nhắc suốt buổi tối về chiếc vòng cổ xinh xắn ấy. Trong đêm sâu hun hút, chúng tôi vẫn nghe thấy tiếng bước chân tấp nập, vội vã của các chú Tí hon.

Lạo xạo, lạch cạch, họ khuân đi hết thương yêu này đến thương yêu khác, những thương yêu sợ hãi bị lãng quên.

04

THÌ RA MỞ LÒNG LÀ NHƯ THẾ

*Ta mở rộng lòng mình, quan sát khắp lượt
và thấy mọi người đều đứng cả bên ngoài,
không ai định bước vào. Khép lại lòng
mình trước lúc trời sáng, ta thấy nhẹ
nhõm hơn rất nhiều.*

Người xưa có câu: “Biết người biết mặt không biết lòng”. Trên ti vi người ta nhắc đến một thủ thuật gọi là “đọc tâm thuật”, có vẻ như đoán được bí mật của người khác là một việc cực kỳ khoái trá. Kỳ thực, đại đa số bí mật đều nằm trong lỗ tai đám thú cưng bọn tôi.

Có bí mật xấu và bí mật tốt, chúng xuất hiện trong lúc chủ nhân ngủ riêng với chúng tôi. Chúng lặng lẽ chui ra khi chủ nhân ôm bàn chân chúng tôi, ghé gương mặt đắm nước mắt vào má chúng tôi.

Thân làm thú cưng, bạn có thể thóa mạ, bêu xấu chủ nhân, nhưng nhất định phải nhớ kỹ đi đâu này: tuyệt đối không được tiết lộ bí mật của chủ nhân. Chủ nhân của chúng ta biết rõ chúng ta mắc một chứng bệnh nan y “Nói ra bí mật thì phải chết”, nên mới tin tưởng chúng ta tuyệt đối như vậy.

Trước kia, ba từng dạy tôi, vui vẻ tức là mở rộng lòng mình, người nào sẵn lòng cởi mở, người đó tất sẽ vui vẻ. Nhưng thường thì, những lúc chủ nhân mở lòng với bạn, chính lại là lúc họ đau buồn nhất.

Vì vậy, ngoài bệnh nan y kể trên, đám thú cưng còn mắc phải một bệnh nan y khác, đó là “biết được bí mật nhưng lực bất tòng tâm”.

Tôi hỏi ba, phải làm thế nào con người mới có thể vui vẻ. Ba không trả lời, mà đưa tôi đến quán của tôi.

Tôi mở một quán cà phê nhỏ trên đường Thượng Hải ở thành phố Nam Kinh, và ngày ngày c ầu khẩn đ ể nó không bị lỗ nặng.

Nguồn thu lớn nhất mà quán cà phê mang lại là sự xuất hiện của những cô gái kỳ lạ. Có nhiều nhóm các bạn nữ đến chỗ tôi uống say bí tỉ. Cũng có những cô gái chỉ đến một mình, lặng lẽ ngồi trên sofa. Chúng tôi có rất ít khách quen, hầu hết đều đến từ những miền xa lắc, bèo nước gặp nhau. Họ cứ thoát đến thoát đi, thi thoảng cũng gửi tặng tôi một tấm thiệp. Ba nằm dài trên sofa hút thuốc, bảo rằng:

- Mercy à, quán chúng ta chẳng giống quán cà phê gì cả, mà giống điểm du lịch hơn.

Cái quán nhỏ bé của tôi là nơi cất giấu rất nhiều bí mật. Vì mọi người đều biết mai này họ không gặp lại nhau nữa, mà bóng tối của hôm nay thì đang lờ lờ ập đến. Thế là họ sẵn sàng dốc bầu tâm sự, sẵn sàng mở rộng lòng mình trước những người xa lạ.

Thì ra mở lòng chính là như thế, giống như bức vẽ dở dang, giống như bài luận chán ngắt, vì sợ bị phê bình, sợ sửa chữa, nên ngày thường ta giấu nhẹm đi. Nhưng trong quán cà phê nhỏ bé, mờ tối này, đâu có ai quan tâm đến tài năng của bạn? Mọi người khóc, cười với câu chuyện bạn kể. Bạn mở rộng lòng mình, quan sát khắp lượt và thấy mọi người đều đứng cả bên ngoài, không ai định bước vào. Khép lại lòng mình trước lúc trời sáng, bạn thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Tôi nói với ba:

- Thì ra người khiến ta vui vẻ nhất thiết phải là đồng loại của ta.

Ba nói:

- Không hẳn. Người khiến ta vui vẻ sẽ không khiến ta tổn thương, không phán xét, đánh giá ta, không vô duyên vô cớ xâm nhập vào thế giới riêng tư của ta, họ giống những vị khách trong quán này. Trong đời sống thường nhật, quanh ta toàn là những nhà bình luận, những người thầy nghiêm khắc, những vị Vua giáo huấn. Chúng ta rất khó mở lòng với những người như vậy.

Trái tim con người đặc biệt nhạy cảm và rụt rè, nó dễ dàng bật khóc khi thấy cảm thông. Vì thế, nếu bạn muốn người khác vui vẻ, xin chớ nặng lời lớn tiếng, chỉ cần lặng lẽ ngồi bên nhau, cùng ăn một đĩa mì Ý, cùng uống một ly bia anh đào là đủ.

05

CHỈ CÓ IM LẶNG THUỘC VỀ BẠN

*Yêu hay không yêu, chẳng có nghĩa lý gì
trước hiện thực đời sống.*

Khi gặp gỡ, loài chó hoặc là gọi nhau rối rít hoặc là lông lá rụng tơi bời, bay tung tóe, chúng tôi ít khi im lặng. Chúng tôi chỉ im lặng trong hai trường hợp: Một là oan gia ngõ hẹp, đôi bên lông lá dựng đứng, xông vào chiến đấu cho đến khi sức cùng lực kiệt mới chịu buông nhau ra, rồi nằm im bất động. Hai là, bạn bè quen thân lâu năm, giống như tôi và Cocker. Bạn gối lên hông tôi, tôi cuộn mình dưới bụng bạn, tình chị em ngọt ngào thấm thiết.

Sự im lặng giữa những cặp yêu nhau ở loài người thường xảy ra trong hai trường hợp. Một là, chẳng có gì để nói. Bên này cô gái nước mắt lã chã, không ngừng kêu cầu tha thiết:

- Anh nói đi, chỉ một câu thôi cũng được. Anh không nói thì làm sao em biết!

Bên kia chàng trai quay mặt đi hướng khác, im lặng, im lặng.

Hai là: không cần nhiều lời.

Ba tôi có hai người bạn yêu nhau trường kỳ tám năm. Họ có thể không nói với nhau tiếng nào suốt bảy ngày, mắt và mũi thay thế ngôn từ truyền tải thông điệp: nếu khóe môi hơi nhếch lên, chắc chắn có chuyện vui. Nếu ngón tay hơi động đậy, có nghĩa người đó muốn ra ngoài chơi. Đáng sợ

nhất là, anh con trai muốn ăn cháo Lạp Bát (cháo ăn vào ngày mừng tám tháng Chạp), chỉ “ừm” một tiếng là chị con gái lập tức đổ lạc, hạt sen và đậu đỏ vào nồi.

Ngôn từ đã hoàn toàn mất đi giá trị đối với cặp đôi thên kỳ này. Nhưng kết cục của cả hai trường hợp nêu trên đều là đường ai nấy đi. Tôi hỏi ba, vì sao đôi bên hiểu nhau đến chân tơ kẽ tóc như vậy mà vẫn chia tay? Một số người nghĩ về nhau giống như loài giun sán ký sinh trong bụng người vậy. Nhưng giun sán chỉ cần một liều Fugacar là bị tiêu diệt. Tuy rằng em yêu anh, sâu đậm đến mức lời yêu đương cũng là thừa, nhưng nếu không nói với anh, lời yêu đương của em phải nói cho ai nghe đây?

Dù vậy, quả thực không hợp lý nếu so sánh loài cún bọ tôi với những cặp tình nhân loài người. Vì rằng sự im lặng giữa những cặp đôi loài người thường vô cùng vi diệu.

Ba Shepherd độc thân đã nhiều năm, nhưng nghe đâu trước khi ba con tôi chuyển đến sống ở tiểu khu này, chú ấy cũng từng có bạn gái. Ngày đó, chú ấy bận rộn lắm, y như những thanh niên ưu tú, thành đạt vậy. Ngoài thời gian dắt chó đi dạo, gặp nhau thì chào hỏi vài câu, chú ấy chưa bao giờ tham gia vào bất cứ hoạt động nào của hàng xóm láng giềng. Chú ấy kết thân với ba tôi chừng nửa năm sau đó. Vì dạo ấy ba Shepherd đột nhiên rảnh rỗi đến kỳ lạ, giống mấy kẻ thất nghiệp, lang thang vất vưởng. Hai giờ sáng chú ấy gõ cửa nhà tôi mượn đĩa phim, nào là *Trái tim mùa thu*, nào là *Một thời để nhớ*, vân vân. Chú ấy thức xem phim cả đêm, vừa xem vừa uống bia vừa ho lộ khụ.

Ba cảm thấy có gì không ổn, không biết ba Shepherd đã gặp phải chuyện gì? Chú ấy vừa ho vừa chảy nước mắt, hẳn có điều gì khó nói, không muốn cho ai biết.

Ba tôi hỏi:

- Sao lúc trước cậu bận rộn thế?

Ba Shepherd đáp:

- Vì bạn gái tôi. Bạn gái tôi thích dạo phố, thích xem phim, thích uống cà phê, thích đi biển. Thế nên tôi phải vội vã đi làm, vội vã dắt chó đi dạo, để được nhanh chóng đến với cô ấy.

Ba tôi lại hỏi:

- Vì sao đột này cậu rảnh rồi thế?

Ba Shepherd đáp:

- Cũng vì bạn gái tôi. Mẹ cô ấy không ưng tôi, ép cô ấy đi xem mặt. Anh biết không, tôi có thể ở bên cô ấy từ lúc gà chưa gáy sáng cho đến khi mặt trời gác núi, nhưng tôi không thể ở bên cô ấy khi cô ấy đi hẹn hò yêu đương với người khác.

Ba tôi bảo:

- Sao cậu không xin cô ấy đừng đi?

Ba Shepherd đã không làm vậy, chú ấy chọn cách im lặng. Chú ấy cho rằng, nếu phải mở lời van xin, thì còn ý nghĩa gì nữa. Nếu em yêu tôi, em sẽ không đi. Em muốn đi, tức là không còn yêu tôi nữa. Khi đó, lời nói chỉ là một dạng văn vắn mà thôi. Yêu hay không yêu chẳng có nghĩa lý gì trước hiện thực đời sống.

Ba tôi thở dài thườn thượt. Ba Shepherd nằm co trên sofa, quấn khăn trải bàn, ngủ gà ngủ gật. Ba tôi chìm trong im lặng.

Vậy nên, sự im lặng giữa những cặp đôi loài người còn xảy ra trong trường hợp thứ ba nữa: Đó là khi ta nhận ra, yêu hay không yêu đã chẳng còn nghĩa lý gì trước hiện thực đời sống. Chỉ có im lặng mới thuộc về ta.

Đừng buồn, vì im lặng sẽ giúp ta tìm thấy chính mình.

06

TÔI RẤT THẬT LÒNG

Có thể bạn không hề để tâm đến tình yêu và công việc, nhưng thời gian luôn “thật lòng” với bạn.

Ba tôi về nhà trong trạng thái chân nam đá chân chiêu, vừa nhìn đã biết ba lại say khướt rồi. Sắp đến sinh nhật ba, trong số bạn bè lâu năm của ba, có những người không thể chạm mặt nhau, vì hề gặp là đánh lộn. Cũng có những người không muốn gặp nhau, vì hề gặp là ôm nhau khóc tu tu. Vì vậy, ba buộc phải chia thành nhiều cuộc nhậu nhỏ. Tiệc mừng sinh nhật ba vì thế mà kéo dài suốt nửa tháng.

Lần nào uống say ba cũng ngủ không sâu giấc, chốc chốc lại giật mình. Tôi cứ phải nằm cạnh giường ba, hề thấy ba giật mình tỉnh giấc, tôi lại nhẹ nhàng liếm tay ba. Trong cơn ngái ngủ, ba nói với tôi:

- Mercy à, thật lòng chẳng phải đi đâu gì tốt đẹp, cứ nhìn anh gì ấy nhỉ, cậu gì ấy nhỉ mà xem.

Ba lẩm bẩm một hồi rồi trở mình ngủ tiếp.

Tôi quen hầu hết bạn bè của ba, nhưng vì tôi mới được ba tuổi, có rất nhiều câu chuyện xảy ra trước đó mà tôi không biết. Chưa bao giờ ba đưa tôi đi uống rượu cùng, ba bảo trong bầu không khí đầy cảm tính như thế mà có thêm một chú cún, chắc chắn sẽ rối tinh rối mù.

Hôm đó, không biết số phận run rủi thế nào mà nhóm bạn trước chưa

về, nhóm bạn sau đã đến, và thế là những tình cũ lại được dịp gặp nhau. Cho dù bạn bè của ba tóc đầu đã bạc, bụng đầu đã phệ, thậm chí có người còn mắc bệnh tiểu đường, nhưng họ vẫn chẳng thể nguôi ngoai khi chạm mặt người yêu cũ. Ba từng nói, ngày còn trẻ, phàm việc gì cũng đầu hết lòng hết sức. Có người tỏ tình với ba, ba sợ hãi đến mức đóng cửa ở yên trong nhà suốt ba ngày. Suốt ba ngày đó, ba nghĩ ra vô số cách từ chối. Nhưng rốt cuộc, lúc mở cửa, ba tôi nói thế này:

- Thôi được, chúng ta hãy cùng nhau tạo dựng một khởi đầu tốt đẹp!

Nào ngờ người đó bảo:

- Tôi chỉ đùa thôi!

Sau đó, lại có người tỏ tình với ba. Ba run rẩy hỏi:

- Cô đùa tôi phải không?

Người kia nói:

- Không, em thật lòng mà.

Ba tôi lại đóng cửa ở yên trong nhà suốt ba ngày. Viết kín năm mươi trang A4 những hân hoan trong lòng. Nhưng tâm tình còn chưa kịp gửi, người kia đã nói:

- Ha ha, anh tưởng thật à?

Tất nhiên không chỉ chuyện tỏ tình, còn cả những chuyện khác: mời cơm, mời đi du lịch, mời chung vốn mở công ty,... Sau không ít lần bị đùa giỡn, ba cảm thấy rất đối phiền muộn.

Nhiều người bạn của ba cũng lâm vào tình cảnh như ba. Vì vậy mọi người tập trung lại, vừa uống vừa mắng nhiếc lẫn nhau, rồi cùng than thở, thật lòng mà làm gì, rõ là lũ ngốc.

Này nhé, bạn đi làm đúng giờ, đến cơ quan bạn rót nước, nhận báo

giấy, chăm sóc cây cảnh. Lúc ra về thì tắt điện, rút phích cắm. Bạn chăm chỉ, nghiêm chỉnh là thế, nhưng vị trí của bạn ở công ty vẫn bị bạn học của em trai vợ sếp cướp mất.

Còn nữa, bạn hết lòng với người yêu, bạn khệ nệ mang dưa hấu và đồ ăn sáng cho nàng. Bạn đến tận cơ quan của nàng chờ nàng tan làm, bị muỗi cắn suốt mấy tiếng đồng hồ. Bạn hăm hở, nhiệt tình là thế, nhưng bạn gái của bạn lại đi kết hôn với đối tượng xem mặt của cô ấy.

Thậm chí có người còn sẵn lòng cho đi tất cả, nhưng hiện thực cuộc sống vẫn không như người ta mong muốn.

Ba tôi bảo:

- Hết lòng hết dạ không có gì là tốt cả. Vì nó có nghĩa bạn luôn luôn nghĩ về việc bạn đã cho đi. Nếu bạn chẳng buồn tính toán, và để mặc mọi chuyện trôi qua thì không sao, nhưng một khi làm bài tập “xét lại” bạn sẽ nhận ra, giấy vệ sinh, trứng gà,... sao mà đắt đỏ thế! Và đi đâu này còn có nghĩa bạn luôn luôn nghĩ về sự đáp lại. Nếu bạn đã tính toán đến mức ấy, vẫn chẳng thể tiết kiệm, lại còn chuốc bực chuốc phiền vào người, chỉ bằng đừng ghi nợ làm gì. Nhiều người vì thế đã từ bỏ sự hết lòng. Chỉ có đám trẻ trâu mới hết lòng, mới hăm hở, vì đám trẻ trâu vốn dĩ là bọn ngốc đại.

Có lẽ bởi tôi vẫn còn trẻ, tôi cảm thấy chân thành và hết lòng là đi đâu tốt đẹp. Dù bạn không cách nào thay đổi được kết quả, thì chỉ ít khi nghĩ về nó, bạn sẽ không thấy nuối tiếc. Hơn nữa, không phải với bất cứ việc gì, bạn cũng có thể thờ ơ, lạnh lùng và trốn tránh. Bạn có thể hờ hững chuyện tình cảm, thờ ơ với công việc, nhưng thời gian thì luôn “thật lòng” với bạn.

Ba à, con còn được ở bên ba nhiều năm nữa. Nhiều năm sau, con

mong sau mỗi cuộc rượu, ba vẫn có thể lằm bằm:

- Chân thành và hết lòng chẳng có gì là tốt. Mercy à, ba thật ngu ngốc, sớm biết thế này, ba đã qua loa đại khái cho rồi.

Tuy than vãn, nhưng ba sẽ không hối hận, phải không ba?

07

PHƯƠNG PHÁP LÀM CHO NHAM THẠCH ĐÔNG KẾT

Núi đôi trời sụt hóa thành đại dương, đại dương khô cạn hóa thành đông ruộng, đông ruộng cần cỗi hóa thành sa mạc. Nếu không còn các ốc đảo, cỗi lòng hoang vu, cần cỗi của chúng ta làm thế nào mới có thể nở hoa?

Ba từng nói với tôi, có một kiểu người rất lạ, họ giống bọn cún con tinh nghịch, lúc nào cũng vui vẻ, hoạt bát không ngừng nghỉ như một cỗ máy. Nếu đánh mất ví ti tiền, mất việc làm hay thậm chí mất mặt, họ cũng chỉ buồn một ngày, và hôm sau họ lại xuất hiện với gương mặt tươi cười, hỉ hả.

Có lúc ba rất ngưỡng mộ họ, nhưng cũng ngờ vực liệu sau lưng họ có lén lút gào khóc thảm thiết, và có phải sự thực là nội tâm họ vô cùng tăm tối, u ám.

Ba nói với tôi:

- Mercy à, cả Hegel, Freud và Starbucks đều nói, khi con người bị dồn nén đến một mức độ nào đó thì họ sẽ bộc phát. Cứ chờ mà xem, nếu ngày đó thực sự xảy ra, nó sẽ vô cùng đáng sợ.

Tôi cảm thấy, chính nội tâm của ba mới đen tối đến đáng sợ thì có! Hà cớ gì mọi người phải giống nhau? Có người trời sinh bản tính hay buồn,

dù phải chịu đè nén suốt đời, cũng không có cách nào khiến cho bản thân vui lên được. Trong khi một số khác lúc nào cũng vui vẻ, lạc quan, yêu đời. Nếu ví năng lực dễ thỏa mãn của đám cún con bọn tôi là suối nước nóng, thì những người kia sẽ là ngọn núi lửa khổng lồ. Trong lòng họ là dòng nham thạch của toàn bộ Trái Đất dồn tụ lại, đang sục sôi bùng bùng, tạo nên nguồn nhiệt lượng tràn đầy, vô cùng vô tận.

Tôi nói với ba:

- Bên cạnh ba có người bạn núi lửa như thế!

Ba và người đó quen biết nhau đã nhiều năm, lần nào gặp tôi cũng thấy chú ấy tươi cười hỉ hả. Nếu phải khóc, người bạn núi lửa ấy sẽ gào khóc thảm thiết, nhưng khóc xong là quên đi tất cả.

Ba nói:

- Ừ nhỉ, ha ha. Người bạn đó thật thần kỳ, chỉ cần nghĩ đến tên cậu ấy thôi đã thấy vui rồi.

Nhưng thật không may, cách đây vài hôm, ba con tôi đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng: ngọn núi lửa vĩ đại còn hơn cả núi lửa trong công viên Fujiyama của Nhật Bản ấy đã tắt lửa với tốc độ nhanh dãn dãn.

Bởi vì chú ấy đem lòng yêu người con gái lạnh lùng hơn cả dòng sông băng. Những người tính tình vui vẻ vốn hồn nhiên, trong sáng. Chỉ cần một lần tổn thương, thì hàng trăm hàng ngàn lần sau đó, họ sẽ không đau khổ nhiều như trước nữa. Dù tình yêu không được đáp lại, họ vẫn tin tưởng, còn sống là còn hy vọng.

Nếu em không thích tôi quá nhiệt tình, tôi sẽ thử giữ khoảng cách với em. Nếu em không thích tôi nhiều lời, tôi sẽ thử im lặng.

Những cuộc chiến tranh lạnh như thế đã xảy ra bao nhiêu lần và kéo

dài bao lâu, không ai thống kê được. Ba tôi lúc đầu còn bức xúc: như thế không được, như thế không ổn! Dần dần ba hiểu ra và tin tưởng, rồi ba chúc phúc cho họ.

Ba nói với tôi:

- Mercy à, gã này tài lắm nhé. Con người cậu ta thể hiện rõ nét ý nghĩa của rất nhiều thành ngữ, tục ngữ: Ngu Công dời núi, Tinh Vệ lấp biển, mưa dầm thấm lâu, có công mài sắt có ngày nên kim, vân vân. Kết quả của những câu thành ngữ, tục ngữ này chính là sự thành công. Nhất định gã này sẽ làm được. Bởi vì cậu ta là một huyền thoại. Cậu ta tài đến mức sẵn sàng đồng ý đến dự đám cưới của cô gái đó. Mercy, theo con, cậu ta có đáng nể không?

Tôi bảo:

- Đúng vậy ba à, chú ấy đáng nể chết đi được!

Vào khoảnh khắc họ chạm cốc chúc mừng nhau, mọi thanh âm trong hôn lễ dường như ngưng đọng lại. Chú ấy cố gắng gạn cho bằng hết lòng nhiệt tình của mình, ép nó tràn ra khóe môi để tạo thành một nụ cười. Nhưng do bất cẩn, lòng nhiệt tình sảy chân, sa vào khóe mắt, lạnh như băng. Núi lửa vì thế đã bị dập tắt. Chiến tranh lạnh tạo thành lớp vỏ giòn cứng bọc ngoài dung nham núi lửa. Cuối cùng, sự chia ly đã phá vỡ và làm tan nát tất cả. Tôi hỏi ba:

- Nếu sau này gặp lại, liệu ba có thể cười với chú ấy nữa không?

Ba tôi bảo:

- Ha ha, lúc này chẳng gặp được cậu ta đâu. Núi đồi trở lại sụt hóa thành đại dương, đại dương khô cạn hóa thành đồng ruộng, đồng ruộng cần cỗi hóa thành sa mạc. Nếu không còn các ốc đảo, cỗi lòng hoang vu, cần cỗi của chúng ta làm thế nào mới có thể nở hoa? Mercy, con biết không?

Xin lỗi ba, con không biết. Nhưng chúng ta có thể đi thám hiểm sa mạc mà, phải không ba?

08

BẢN ĐỒ SINH MỆNH

Ngày chúng ta chào đời, tọa độ là phòng bệnh, ba mẹ ngồi bên ta, vừa khóc vừa cười.

Ngày chúng ta đi học, bạn cùng bàn lấy compa kẻ một đường vĩ tuyến 38 độ Bắc^[27].

Rồi chúng ta trưởng thành, tọa độ ngày càng nhiều thêm, hợp thành bản đồ đời ta.

Phòng khách nhà tôi có treo một tấm bản đồ khổ lớn, vì ba bảo trước kia ba học rất kém môn địa lý, sau này thì ỷ lại vào GPS chỉ đường. Dần dần, những chấm nhỏ màu đỏ xuất hiện dày đặc trên bản đồ, hình thành những đường kẻ dài, giống như những mạch máu.

Có lần ba đi xa, tôi thần thờ ngó nhìn bản đồ. Mạch máu đoạn Nam Kinh sao mà to đậm thế này, chắc là động mạch. Mạch máu đoạn các nước Đông Nam Á rất đều nhau, chắc là tĩnh mạch.

Còn có một số mạch máu nhỏ khác, dẫn hướng đến quán lẩu, quán rượu, quán cà phê, quán bar. Cuộc sống của ba mới phong phú làm sao!

Tháng Bảy năm ngoái, mạch máu dẫn đến Bắc Kinh ngày càng rõ nét, những chấm đỏ san sát và không ngừng dịch chuyển. Tôi nghĩ, không ổn rồi, mạch máu này không khéo vỡ mất. Nếu ba vẫn tiếp tục bận rộn chạy

tới chạy lui đến Bắc Kinh thế này thì nguy.

Ba biết tôi hay lo nghĩ, ba bảo:

- Mercy à, con nhìn mà xem, thế giới của chúng ta được hợp thành từ những tọa độ, đây là kinh độ Đông, kia là kinh độ Tây. Khi các kinh tuyến gặp nhau, thì điểm giao cắt là đại diện cho một đoạn đời của chúng ta.

Đánh dấu tọa độ như vậy, nếu chỉ một tấm bản đồ sẽ không đủ để thể hiện. Ngày chúng ta chào đời, tọa độ là phòng bệnh, ba mẹ ngồi bên ta, vừa khóc vừa cười. Ngày chúng ta đi học, bạn cùng bàn, lấy compa kẻ một đường vĩ tuyến 38 độ Bắc. Rồi chúng ta trưởng thành, tọa độ càng nhiều thêm, hợp thành bản đồ một đoạn đời ta. Một ngày nhiều năm sau, chúng ta rời xa cha mẹ, chúng ta tốt nghiệp, chúng ta đến một thành phố lạ, bản đồ đời ta lật sang trang mới.

Rồi lại đến một ngày, chúng ta bắt đầu định cư ở một nơi với một người đàn ông hoặc một người phụ nữ. Ta và người ấy hào hứng, phấn khích, quấn quít bên nhau.

Khi ấy, tọa độ sẽ là rạp chiếu phim, là cửa quán karaoke, là bãi cỏ, là suối nước róc rách trong khe núi giữa đêm tuyết lạnh. Có người ấy trong đời, bản đồ của ta ngày càng tươi đẹp, sáng lạn hơn, vừa như thực lại vừa như họa. Cuộc tình dài hay ngắn tỷ lệ thuận với kích thước lớn bé của bản đồ. Nhưng dù bản đồ tình yêu nhỏ bé chật chội đến đâu, không ai muốn cũng không ai nỡ lật sang trang mới.

Ai cũng nghĩ, giá như bản đồ này là trang cuối cùng về thế giới thì tốt biết bao.

Dứt lời, ba quay ra thu xếp hành lý và rời khỏi nhà.

Tôi ngồi chờ sẵn ở cửa, miệng ngậm chiếc giày của ba. Tấm bản đồ ấy của ba, cuối cùng đã phải nhờ GPRS chỉ đường, những chấm đỏ nhấp

nháy điện cuồn, những tọa độ xưa cũ trỗi lên như thác lũ. Hồi đó, từ ghế sau tôi chuyển lên ngồi ghế phụ. Không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, tôi chỉ nhớ gió lạnh thổi từ đêm hôm trước đến bình minh hôm sau. Đôi tai to bè của tôi quạt vào mặt tối tấp. Rất lâu sau cô phát thanh viên “sống trong GPRS” mới cất giọng: “Phía trước đã hết đường. Phía trước là đường cụt.” Vì vậy, bản đồ đẹp đẽ của ba buộc phải chuyển sang trang mới. Nhưng nếu sang trang thì sẽ thế nào? Rồi ba nhận ra, vẫn còn rừng sâu, vẫn còn thác hiểm, và một khi chơi trò nhảy Bungee, bạn có thể gạt sang bên tất cả. Thiết lập tọa độ mới thì không cần đưa người cũ đi cùng. Và thế là những tọa độ mới hợp thành bản đồ mới, những bản đồ mới mở ra đoạn đời mới của bạn.

Cocker (trong lúc giáo huấn anh em Samoyed):

“Suốt ngày chỉ biết chơi mạt chược, sao không tìm kiếm tình yêu đi! Các cậu có hiểu tình yêu là gì không?”

Samoyed A:

“Nghiêng tai nghe ngóng thật chăm chú nhưng có thể đến phút cuối vẫn không bắt được quân bài mình mong muốn. Rồi khi quân bài ngóng đợi bấy lâu xuất hiện, ta đã đi nghe ngóng ở một nơi khác.”

Samoyed B:

“Không ai xuất bài cho bạn, bạn phải tự nhặt bài. Có người xuất bài cho bạn, bạn thoải mái quật bài.”

Samoyed C:

“Ừ “mông”^[28] tuy nhỏ, có còn hơn không.”

Samoyed ABC (đồng thanh): “Đó chính là tình yêu.”

Có lẽ các bạn không hiểu, chỉ cần ai đó say giấc và trong mơ luôn nhớ đến một người, trên trời sẽ xuất hiện một vì sao sáng. Bởi vậy mà vào lúc nửa đêm về sáng, bầu trời mới có cả một dải ngân hà rực rỡ, sáng lạn như vậy đó! Nhưng giờ đây, dường như bầu trời càng lúc càng tăm tối. Có phải vì chúng ta ngày càng ít nhớ về nhau? Bạn hãy cùng tôi đến vùng thảo nguyên, đến miền sơn cước hay đến hồ nước biếc mà xem, ở đó, bầu trời lung linh rực sáng những vì sao mà ta đã tạo ra vào lúc ta say giấc.

Ba bảo, có câu nói dỗi phổ biến nhất trên đời mà ai cũng từng nói, ấy là:
“Mẹ ơi, con ớn!”

Một giọt nước đọng trên thành lan can.

Nó bảo: “Bạn cứn ời, đi chậm lại chút nào!”

Tôi bảo: “Gì thế?”

Nó trầm ngâm một lát, nói: “Tôi đã ngắm ngời cả ngày, và quyết định, dù chết cũng phải viết cho được một vần thơ đẹp nhất. Bạn có thể thối khẽ cho tôi bay nhẹ không?”

Tôi gật đầu, khẽ thối. Giọt nước rớt xuống, chậm chậm vẽ ra một vệt nước long lanh. Tôi ngơ ngẩn ngẩn nhìn giọt nước dần khô cạn, lòng thầm nghĩ, bạn vất kiệt mình viết lên vần thơ cuối cùng ấy, liệu có ai biết đến?

CÂU CHUYỆN THỨ SÁU

HÃY ĐỂ TÔI Ở BÊN BẠN

Vài tòa nhà, ba con đường, một căn hộ, nơi chốn giản dị ấy là toàn bộ thế giới của tôi.

Tôi yêu cả thế giới. Tôi yêu ba tôi.

Tôi yêu mỗi phút ở bên ba.

Ba bảo rằng sẽ đưa tôi đi thăm thú thế giới của ba, tôi thầm nghĩ, hẳn là nó rộng lớn lắm, nhưng tôi đủ tự tin sẽ đi được hết.

Giá như, giá như thời gian dừng mãi ở những ngày đầu ta mới quen nhau, ta cùng nhau sưởi nắng hết buổi này sang buổi khác, ngồi sát bên nhau nhìn qua cửa sổ, ngắm người qua đường. Tôi không hề thấy bức bối khi ngày nào ba cũng lặp đi lặp lại câu hỏi: Cún con lông vàng ori, đặt tên cho con là gì bây giờ nhỉ?

Người ta bảo loài cún lông vàng suốt đời chỉ trung thành với một chủ, vì thế tôi chỉ có một người ba.

Một tháng nào đó, tôi được gửi nuôi ở chỗ chị hàng xóm nhà đối diện. Ngày nào tôi cũng gác chân lên rào chắn khu vườn, ngó nghiêng xung quanh.

Rồi tôi chợt thấy người đàn ông dáng vẻ mỗi mệ, đứng bên đường nhìn tôi chăm chú. Tôi lao tới chỗ người đó như điên. Người đó xoa đầu tôi, tôi ngoan ngoãn đi theo. Chúng tôi ngồi trên ghế băng đến tận nửa đêm. Lúc tôi tỉnh lại, xung quanh tôi toàn là tàn thuốc.

Người đó bảo: “Không sao, về nhà nào. Người khác cứ việc làm cho thế giới biến đổi, còn chúng ta, chúng ta về nhà mình thôi!”

01

CHÚC MỪNG SINH NHẬT CON GÁI MERCY CỦA BA

Chúng ta sẽ lái xe ngang qua những vùng đất tươi đẹp, và đưa người mà con yêu quý nhất đi cùng. Chúng ta sẽ bỏ lại phía sau ám ảnh u buồn của quá khứ. Chúng ta sẽ cùng đi ngắm những hồ nước yên bình phẳng lặng, những đỉnh núi tuyết trắng quanh năm, những miền đất hương hoa bát ngát, những thảo nguyên nắng hát mênh mang.

1

Ai đến nhà tôi, lúc đẩy cửa bước vào mắt cũng sáng lên rồi reo gọi ầm ĩ: “Mercy đâu, Mercy đâu rồi?”

Sau đó, một con chó lông vàng óng mượt, ngoáy tít đuôi, hớn hờ lao ra từ một xó xỉnh nào đó, reo vang rộn ràng rồi nhảy phốc lên.

Tiếp theo sẽ là cảnh tượng người và chó quăn nhau loạn cả nhà cửa.

2

Tôi chưa bao giờ dạy Mercy nghe theo mệnh lệnh của mình, nhưng dần dần nó học được rất nhiều thứ, mắt nó lúc nào cũng chớp chớp, chăm chỉ, cần mẫn đoán định những đi đâu bạn muốn nói.

Thậm chí nó còn học được cách từ chối đồ ăn. Nếu bạn bỏ đồ ăn vào bát, nó sẽ nhìn bạn bằng đôi mắt long lanh yêu thương, cho đến khi bạn xoa đầu nó, nó mới chịu cúi xuống ăn cơm. Nhưng nếu bạn quên vuốt ve cưng nựng nó, nó sẽ theo bạn đi khắp nơi, bạn đến đâu nó theo đến đấy, rồi ngửi xuống và dúi đầu vào tay bạn cho bằng được.

Có hôm tôi bỏ đồ ăn vào bát, nhưng quên xoa đầu nó, sau đó vội vội vàng vàng chạy đi siêu thị. Khoảng nửa tiếng sau, vừa mở cửa vào nhà liền nghe thấy tiếng nhai rau rầu, có lẽ không chờ được nữa, Mercy bắt đầu ăn.

Tôi ho khế, nó giật mình quay lại, sợ đứng hình, nó ngửi phịch xuống, cái đầu nó xoay 180 độ về phía tôi, miệng há hốc, thức ăn từ miệng nó rơi bộp bộp xuống đất.

Tôi chưa kịp nói gì, nó đã nhanh chóng, lặng lẽ thò chân trước ra, gạt đám thức ăn vương vãi dưới đất sang bên, càng gạt càng xa, càng gạt càng xa!

Có lẽ nó muốn thanh minh: Không phải nó ăn, không phải nó ăn...

Tôi buồn cười đến nỗi làm rơi cả mấy túi đồ trên tay. Con cứ ăn đi, ăn đi, nhà ta đâu có nhiều phép tắc đến vậy. Thích ăn gì thì ăn, thích ăn lúc nào thì ăn lúc ấy.

Thức ăn không ngon chúng ta sẽ đổi nhãn hiệu, nếu vẫn không ngon chúng ta sẽ mua xương cục về ninh, chúng ta sẽ mua thịt bò về hầm cho tới khi tương lai trở nên tươi sáng hơn mới thôi!

Mùa đông năm nọ, không có việc gì làm, tôi ở nhà xem ti vi giải khuây. Đang xem chợt nảy ra mong muốn gác chân lên bộ lông mềm ấm của Mercy. Lúc ấy, nó khẽ rùng mình, rồi thận trọng đưa mắt nhìn tôi, thấy tôi có vẻ rất kiên quyết. Nó thở dài, lập tức nằm im tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Kết quả tôi ngủ quên, đang mê mết, bỗng tôi có cảm giác thứ gì đó cọ cọ trên người mình. Mở mắt thì thấy Mercy đang dùng chân trước đập đập vào người tôi. Tôi nhấc chân lên, nó đổi tư thế, duỗi người thật thoải mái, sau đó quay ra nhìn tôi chăm chú, ý bảo tôi có thể hạ chân xuống được rồi.

Tôi phải đặt chân lên người nó thì nó mới yên tâm ngủ thiếp đi.

Người ta nói, giống chó cảnh lông vàng, chưa đầy tuổi thì nó là ma quỷ, nhưng sau một tuổi thì nó là thiên sứ, quả không sai.

3

Đầu năm 2012, trời rất lạnh. Nửa đêm tôi vẫn ngồi trên bậc thềm trong hoa viên, vỏ lon bia la liệt, tôi ngẩn ngơ ngắm trăng trên cao.

Ở nơi không ai nhìn thấy, vào lúc không ai để ý, tôi đã khóc rất thê thảm.

Mercy lặng lẽ ngồi bên tôi, nép sát vào đùi tôi, khe khẽ cọ đầu vào tay tôi, đôi mắt to long lanh ngược nhìn tôi, miệng nó phát ra mấy tiếng thút thít.

Trước đó, tôi từng lên mạng tìm hiểu và biết đó là tiếng khóc của giống chó lông vàng.

Mercy khóc mãi không thôi, và nước mắt tôi cũng không ngừng tuôn

rời.

Mercy đừng khóc! Đừng khóc! Cô ấy sẽ không quay lại. Cha sẽ không rời xa con.

Khi ấy, Mercy bị ốm một trận nhớ đời.

Lúc nó ôm, tôi đang bận việc ở Bắc Kinh. Nhận được điện thoại của người chăm sóc Mercy, tôi nghe giọng nói như sắp khóc của cô ấy, cô ấy bảo Mercy bị nhiễm dịch.

Sóng di động rất yếu, tôi lao ra ngoài, trời đang mưa dữ dội.

Tôi buông điện thoại, lòng buồn ảo não. Trời thích mưa thì cứ việc, nhưng đừng hành hạ chó nhỏ của tôi.

Nó khỏi ốm, tôi đón nó về nhà, một người một chó, vui như ngày hội, chạy tung tăng, nhảy tung tăng, hân hoan vô hạn.

Chiếc xe khách nhãn hiệu SUV màu trắng chạy qua. Mercy sững sờ.

Sau đó, nó ra sức cắn đứt sợi dây buộc trên cổ, bộ dạng nó như điên dại, nó muốn đuổi theo chiếc xe, dù gọi thế nào cũng không chịu quay lại.

Lái xe thấy nó qua gương chiếu hậu liền cho xe dừng lại bên đường. Anh ta kéo cửa kính, thò đầu ra ngoài, cười thân thiện, hỏi:

- Đây chó con, đuổi theo tao làm gì thế?

Mercy không buồn ngó anh ta, mà nhìn chăm chăm vào cửa xe, như thể đang chờ cửa mở. Nó muốn nhảy lên.

Tôi đuổi đến nơi, ôm nó vào lòng, rồi rít xin lỗi anh tài xế.

Anh ta chỉ cười bảo không sao, rồi lái xe đi.

Lúc chiếc xe lăn bánh, Mercy giãy giụa điên cuồng trong lòng tôi.

Tôi bất giác rớt nước mắt.

Mercy đã bình tâm trở lại, nhưng nó cứ thút thít mãi không thôi...

Tôi biết, lâu lắm rồi nó không trông thấy chiếc xe màu trắng quen thuộc ấy.

Lâu lắm rồi nó không được ngồi vào chỗ ngồi dành riêng cho nó. Nó thích được ngồi vào xe đi hóng gió. Cái đầu nhỏ bé của nó sẽ nghếch ra ngoài cửa sổ, để gió mạnh thổi bạt vành tai, rồi nó sẽ đắc chí mà lè lưỡi ra, sau đó nhảy tung tung khoái trá.

Tôi ôm Mercy về nhà, nó vẫn nức nở trong vòng tay tôi.

Nước mắt tôi cũng không ngừng rơi trên bộ lông vàng óng, mềm mịn như nhung của nó.

Mercy ơi đừng khóc nữa. Chúng ta không còn xe nữa, nhưng cha sẽ mua một chiếc khác cho con.

4

Mercy về nhà tôi hồi đầu tháng 6 năm 2010.

Tôi nhớ nó về lúc nó còn bé xíu, đầu nó tròn xoe, tai to uỳnh, nó cứ ngồi xuống và ngửa cổ lên là y rằng hai tai sẽ chảy xuống chạm đất.

Nó cắn tất của tôi, xé quần áo của tôi, gặm sách, cào bàn uống nước, phá hủy mọi thứ nó trông thấy.

Điều khiến tôi không sao lý giải nổi là mỗi khi tôi gọi tên nó, nó lại men theo mép tường chạy đi chạy lại như điên dại, có khi chạy liền năm trăm vòng, cho đến lúc mệt lử mới nằm bẹp xuống.

Điều phiền phức là, khoảng thời gian từ lúc nó mệt lử cho đến lúc nó lấy lại tinh thần phách không hề dài.

Lớn hơn một chút, cỡ gần một tuổi thì tính cách của nó không còn thất thường như trước nữa.

Để nó có không gian vui chơi rộng rãi hơn, tôi quyết định chuyển sang tòa nhà có vườn hoa, sân chơi bên dưới.

Có hôm về nhà, phát hiện Mercy biến đâu mất, nó không có trong phòng, cũng không có dưới sân. Tìm mãi mới phát hiện ra nó chui qua khe hở của đường ống nước thải nằm ở mé tường trong cùng của vườn hoa, và chuồn ra ngoài.

Tôi vội vàng tìm kiếm khắp nơi: khu vực tôi ở, đường cao tốc, công viên, các tiểu khu lân cận,... tôi gần như phát điên, gào gọi nó khản cả giọng.

Trời mỗi lúc một tối mà vẫn không thấy bóng dáng nó đâu.

Tôi quay về, thần thờ như người mất hồn ngồi trên sofa. Tôi có cảm giác hình như nó đang trốn ở một xó xỉnh nào đó trong căn nhà này thôi. Lúc tôi viết bài, nó phải chiếm bằng được không gian dưới gầm bàn. Lúc tôi đi ngủ, nó nhất định sẽ gặm cái ổ của nó, rồi gầm gừ kéo đến sát giường tôi. Lúc tôi ăn cơm, nó sẽ quấn chặt lấy chân bàn.

Một giờ đêm, tôi nghe có tiếng gõ cửa ngoài ban công. Tôi kéo cửa kính, Mercy nhe răng cười thật tươi nhìn tôi, rồi nó vẫy đuôi hân hoan tột độ! Khấp người nó là bùn đất, không biết nó đã trốn đi rong chơi xó nào...

Tôi cuống quýt ôm nó vào nhà vệ sinh, tắm rửa sạch sẽ cho nó, mừng rớt nước mắt. Chắc nó phải vất vả lắm mới tìm được đường về nhà thế này. Tôi lôi hết đồ ăn ngon ra và ngồi nhìn nó ăn nhồm nhoàm như sắp chết đói.

Và đi đâu đó khiến nó tin rằng cứ bỏ nhà ra đi thì sẽ được khen thưởng hậu hĩnh.

Thế là chiều hôm sau, nó lại biết mất.

Lần này tôi không đi tìm nó nữa, mà ngồi nhà xem ti vi chờ nó tự động dẫn xác về. Lại chờ đến một giờ đêm thì nó xuất hiện bên ngoài cửa kính hướng ra ban công.

Lần này thì biết tay! Tôi lôi nó vào nhà đánh cho một trận nên thân.

Mercy gào khóc thảm thiết.

Từ đó về sau, không cần biết cổng thoát nước của khu nhà có bị vỡ hay không, nó không bao giờ chui qua đó mà bỏ nhà đi lang thang nữa.

5

Dấu hiệu nhận biết sự trưởng thành của Mercy là vào một ngày nọ, nó kiên quyết không chịu đi vệ sinh trong nhà như trước nữa, cho dù có phải nhịn tiểu tiện, đại tiện đến nỗi nước mắt nước mũi đầm đìa nó cũng không chịu.

Có lần tôi bận việc phải ra ngoài, tưởng rằng có thể về sớm, ai dè còn phải đi quay trực tiếp, về đến nhà đã xế chiều. Chưa kịp tra chìa vào ổ khóa, bác hàng xóm đã thò đầu ra, xúc động, bảo:

- Này Trương Gia Giai, con chó nhà cậu thật là hết chỗ nói!!!

Tôi vò đầu bứt tai, hỏi:

- Nó làm sao ạ?

Bác hàng xóm uống miếng nước, xúc động kể lại:

- Lúc cậu đi vắng, con Mercy nhà cậu xuống sân sưởi nắng. Sau đó nó buồn đi tiểu tiện, tôi để ý thấy nó chạy mấy vòng quanh sân thì cũng muốn giúp nó.

Nhưng lát sau đã thấy nó nhảy phốc một cái, trèo qua rào chắn, sang bên vườn nhà tôi, tè một bãi. Sau đó nó lại lấy đà nhảy phốc qua rào chắn, trở lại sân vườn nhà cậu!

Tôi há hốc mồm...

Trước khi đi ngủ, Mercy thường chạy đến phòng ngủ của tôi, gõ cửa, rồi nằm xuống cạnh giường tôi. Chờ tôi ngủ say nó mới yên tâm trở ra để đến với cái ổ của nó.

6

Mercy, cha đã mua một chiếc xe bán tải Pickup, và lắp cả lều bạt đầu ra đây, chúng ta có thể du ngoạn đến những nơi xa xôi nhất rồi bé con ạ.

Con sẽ ngồi trên ghế phụ, thò đầu ra ngoài cửa kính, gió thổi lật phật đôi tai to bè của con, con sẽ nhảy lên sung sướng.

Cha đã xếp rất nhiều đồ ăn ngon vào thùng xe, và chiếc ổ xinh đẹp mà con vô cùng yêu thích. Chúng ta sẽ lái xe ngang qua những vùng đất tươi đẹp mỹ lệ, và đưa người mà con yêu quý nhất đi cùng. Chúng ta sẽ quên hết những cái bóng u buồn của quá khứ. Chúng ta sẽ cùng đi ngắm những hồ nước yên bình phẳng lặng, những đỉnh núi tuyết trắng quanh năm, những miền đất hương hoa bát ngát, những thảo nguyên nắng hát mênh mang.

Dẫu là những nơi xa xôi, nhưng núi rừng, sông suối này đều là quê

hương đẩy con ạ.

Lúc đầu, tôi cho rằng nó không thể rời xa tôi.

Nhưng bây giờ, tôi biết, tôi không thể xa nó.

Mercy sinh ngày 18 tháng 5 năm 2010.

Mercy, con gái cưng của cha, chúc mừng sinh nhật con! Cha yêu con!

02

NẾU BẠN LƯỢT QUA TÔI, THẾ GIỚI SẼ KHÔNG CÒN NIỀM VUI HAY NỠI BUỒN

*Người ta bảo loài cún lông vàng suốt đời
chỉ trung thành với một chủ, vì thế tôi chỉ
có một người ba.*

Tháng Ba xảy ra khá nhiều chuyện. Tuy phần lớn thời gian tôi chỉ ở yên trong nhà, nhưng tin tức nóng hổi được phát đều đặn trên ti vi, và bên ngoài cửa sổ, mọi người nườm nượp qua lại trong vội vã, hối hả. Không biết vì sao, bầu không khí ấy khiến tôi cảm thấy có chút bức bối.

Ba bận rộn hết tháng Ba cho đến đầu tháng Tư. Về cơ bản, tôi chỉ được gặp ba vào sáng sớm.

Tối hôm qua là trường hợp đặc biệt, trời chưa sáng ba đã mở cửa vào nhà. Tôi đã quen với lịch sinh hoạt của ba. Ví như lúc ba cắm cũi gõ máy tính, tôi sẽ nằm yên dưới sofa, tình nguyện làm miếng đệm chân của ba. Lúc ba bận rộn họp hành, tôi ngoan ngoãn ăn no rồi ngủ khì. Có lúc ba đi vắng mấy ngày liền, tôi ngậm sẵn sợi dây trong miệng, chờ chị hàng xóm ở nhà đối diện sang đón.

Vì thế khi ba đường đột về nhà, tôi đã trở tay không kịp. Cuộn giấy cần dỡ, xương vụn la liệt, tôi chưa kịp giấu đi.

Ba ngẩng im lặng hồi lâu, đột nhiên nói với tôi:

- Mercy ơi, có phải sống với ba con thấy rất mệt mỏi không?

Tôi lắc đầu quây quây. Tôi không mệt. Nhìn lên thì không bằng ai, nhưng phận làm thú cưng dạy tôi biết cách tự giác nhìn xuống. Cách nhà tôi một nhà có chú cún tên là R`ầu R`ầu. R`ầu R`ầu khôn khổ hơn tôi nhiều. Chủ nhân của cậu ấy là một phụ nữ luống tuổi đã ly hôn, tính khí thất thường, chân cẳng thường xuyên đau nhức, con cái không ai ân cần chăm sóc mẹ. Suốt những năm tháng sống cùng bà lão, R`ầu R`ầu đã học được cách nhận báo giao đến nhà, một mình chơi đùa với Trái Bóng và ngâm tỉn xu chạy ra siêu thị mua xúc xích.

Có thể nói cậu ấy đã tiến hóa một bước xa. Lần nào dắt chó đi dạo, bà lão cũng tự hào khoe rằng:

- Thấy không, R`ầu R`ầu nhà tôi thông minh lắm nhé!

R`ầu R`ầu khẽ vẫy đuôi, ánh mắt hoàn toàn bình thản. Khi đã lựa chọn đi theo người chủ của mình, mỗi chú cún đều sẵn sàng thay đổi bản thân. Bởi vì chủ nhân chính là chủ nhân. Đối với thú cưng, họ chỉ có thể dành cho chúng phần nào lòng kiên nhẫn. Nếu họ chịu bớt chút thời gian chơi đùa với chúng tôi, đã vinh hạnh lắm rồi. Chúng tôi ăn của họ, dùng của họ, ngủ của họ. Vì thế, thay đổi bản thân, chính là cách thích nghi với sự sinh tồn. Ba hỏi tôi có mệt mỗi không, vì ba xem tôi như một con người. Giữa người với người, có lẽ sẽ không trần trở nhiều như vậy. Lúc bận rộn, họ thờ ơ với nhau, lúc mệt mỏi, họ sẽ lãng quên nhau. Lúc họp hành, họ không được phép nói chuyện, và cũng quên luôn nhắn tin cho nhau.

Nếu R`ầu R`ầu chỉ biết làm nũng, ăn vạ hay nghịch ngợm, phá phách, có thể bà lão sẽ nói với cậu ấy:

- Ta còn cần người làm gì nữa.

Nhưng bạn không thể nói với một người khác:

- Tôi còn cần anh làm gì nữa.

Việc hữu ích nhất chúng ta làm cho nhau là khi ở bên nhau, dù chỉ trong một khoảnh khắc, chúng ta khiến cho người kia trở thành người vui vẻ, hạnh phúc nhất trên đời. Nếu không thể dành cho nhau những khoảnh khắc như thế, hẳn người kia sẽ trở thành kẻ khốn khổ, bất hạnh nhất trên đời. Tôi còn nhớ một tối nọ, đèn đường hồng, trời tối thui, ba không để ý gì đến tôi, còn tôi cứ lặng lẽ theo sau ba. Chúng tôi đi rất xa, ra tận bờ sông. Trong đêm khuya tịch mịch ấy, ba đã khóc rất nhiều, rất thảm thiết, nhưng không hề phát ra tiếng động, nước mắt nhỏ xuống sông.

Niềm vui hay nỗi đau cực độ của tôi chỉ tồn tại vì sự tồn tại của bạn. Nếu bạn lướt qua tôi, thế giới sẽ không còn niềm vui hay nỗi buồn.

Vậy thì nếu đem so việc bạn có một mối hay không với việc thế giới không còn nỗi buồn cũng như niềm vui nữa, bạn sẽ chọn đi đâu?

Lúc ba nhìn tôi, và hỏi tôi câu hỏi ấy, tôi đã trở thành chú cún vui vẻ, hạnh phúc nhất trên đời.

Vì khoảnh khắc tuyệt vời ấy, tôi sẵn lòng ngoan ngoãn ở lại ngôi nhà này.

Tôi không thấy một mối gì cả, hãy để tôi được ở bên bạn.

03

NHỮNG THỨ QUÝ GIÁ

Hình trái tim có ở khắp nơi trên thế giới.

Có thể trong một căn hộ, có thể trong một lời hứa, có thể vào một dịp hoa nở, có thể trên một cây dù che mưa, có thể trong một bài hát, có thể trong một bữa ăn, có thể trong một tin nhắn.

Một bữa nọ, sau vài tiếng đi bộ, bụi bám đầy người hai ba con, tôi bảo:

- Ba ơi, móng chân con mòn cả rồi.

Ba lạnh lùng bảo:

- Mercy à, dép của ba rơi đâu mất từ lâu lắm rồi.

Một chú Poodle không biết từ đâu nhảy chân sáo chạy đến, nói với tôi:

- Cậu tên gì? Sao tôi chưa gặp cậu bao giờ?

Tôi đáp:

- Tôi tên Mercy, còn cậu?

Cậu ta đáp:

- Tôi tên Cuốn Xéo.

Tôi vui mừng khôn xiết, nói:

- Ở tiểu khu của tôi cũng có một em cún tên Cuốn Cuộn đấy. Hai người là anh em à?

Cậu ta bảo:

- Tôi không biết, em cún ấy cũng mang họ Cuốn như tôi à?

Tôi bảo:

- Họ Cuốn rất hiếm gặp.

Cậu ta bảo:

- Đúng vậy. Chỉ vì mỗi lần trông thấy tôi, ba má tôi lại bảo: Cuốn xéo, cuốn xéo, nên tôi đã tự đặt tên cho mình như thế.

Tôi bảo:

- Ba má cậu dắt cậu đi dạo à?

- Ba tôi chuyển ra ngoài ở rồi.

- Còn má cậu?

- Má khóc suốt mấy ngày rồi mất tâm mất tích.

Tôi thất kinh:

- Cậu không báo cảnh sát à?

- Tôi không biết gọi điện thoại.

- Để tôi gọi giúp cậu.

Cuốn Xéo ngẩn tò te một lúc, bảo:

- Không cần đâu, tôi còn có việc khác phải làm. Khi nào tôi hoàn thành nhiệm vụ, họ sẽ đến và đưa tôi đi.

Cuốn Xéo đưa chúng tôi đến một khu nhà tập thể, trên bức tường trong góc khuất có hình một trái tim vẽ bằng phấn. Cậu ta bảo:

- Trước kia ba má tôi sống ở đây. Chỉ cần trái tim này vẫn còn, chúng tôi sẽ luôn bên nhau.

Tôi bảo:

- Nếu trời đổ mưa, trái tim sẽ bị ướt.

Cuốn Xéo kiêu hãnh đứng bằng hai chân sau, trườn hai chân trước lên hình trái tim, rồi tỳ đầu vào bức tường. Cậu ta bảo:

- Mercy, nhìn xem, thế này thì mưa sẽ không làm ướt trái tim được.

Những sợi lông của Cuốn Xéo dính chặt vào nhau. Tôi chưa từng gặp một chú Poodle nào nhỏ tuổi như vậy mà đã trụi lông như cậu ta. Ba ng ồi xuống, xoa đầu Cuốn Xéo, khẽ bảo:

- Cuốn Xéo tài thật, biết đứng bằng hai chân, Mercy nhà chú không làm được như cháu.

Tôi định bác lại, nhưng thấy khoe mắt ba long lanh, tôi không dám ho he, sợ bị phạt.

Ba nói:

- Cuốn Xéo có muốn đi chơi cùng ba con chú không? Mercy có rất nhiều thịt viên, sẽ chia phần cho cháu.

Mắt Cuốn Xéo sáng lên, nói:

- Thịt viên ấy ạ, trước kia cháu cũng được ăn thường xuyên.

Tôi bảo:

- Về nhà tôi đi, tôi sẽ chia cho cậu.

Nhưng ánh mắt Cuốn Xéo đột nhiên trĩu buồn, cậu ta nói:

- Tôi phải chờ ba má.

Tôi bảo:

- Nếu họ không đến thì sao ?

Cuốn Xéo giận, xoay lưng về phía chúng tôi, mặt hướng vào góc tường, nói:

- Nếu vậy, tôi sẽ canh giữ trái tim này, chỉ cần nó không biến mất, ba má sẽ về với tôi.

Trái tim vẽ bằng phấn ấy đã mất nhiều đường nét, chỉ còn là một khối hình nhàm nhở. Nó còn nhỏ hơn cả Cuốn Xéo. Cuốn Xéo bật khóc.

Cậu ta nói:

- Tôi là đồ vô dụng, vì tôi còn nhỏ, không làm sao giữ cho nó được hoàn chỉnh. Mercy ời, cậu có tin, sau này lớn lên, tôi sẽ cao bằng cậu, và sẽ không cho phép giọt mưa nào thấm vào trái tim của tôi?

Nói vậy hẳn là Cuốn Xéo đã phải dầm mưa rất nhiều lần. Cậu ta giấu mặt đi và khóc, có lẽ bởi sợ rằng nước mắt sẽ nhỏ xuống bờ tường, làm nhòe trái tim.

Tôi định an ủi cậu ta, nhưng ba kéo tôi vào cửa hàng bách hóa kế bên, mua rất nhiều xúc xích. Chị bán hàng hỏi:

- Có phải mua cho Cuốn Xéo không?

Ba gật đầu, chị nói:

- Đừng lo lắng, tôi sẽ để mắt đến nó.

Ba để lại năm trăm đồng, và bảo:

- Cảm ơn chị!

Chị bán hàng nhìn ba, nói:

- Tôi cũng phải cảm ơn anh.

Lúc chúng tôi rời đi, Cuốn Xéo vẫn kiên quyết quay lưng lại với thế giới, hướng mặt vào bức tường có hình trái tim được vẽ bằng phấn, và im lìm bất động. Trời nổi gió, túi ni lông bay rợp không gian. Vài chiếc lá chao đến chỗ Cuốn Xéo, cậu ta nhặt lấy, gói đầu nằm ngủ.

Bỗng dưng tôi bật khóc thốn thức. Ba hỏi:

- Mercy, sao con lại khóc?

Tôi đáp:

- Ba ơi, có phải hồi bé xúu, con cũng từng sống ở đây?

Ba không đáp nhưng tôi biết. Nhân lúc ba không để ý, tôi ngược mắt nhìn lên tầng ba. Hình như, tôi lơ mơ thấy một em cún lông vàng thò đầu ra ngoài, hai người đứng sau lưng dọa em:

- Mercy ơi, Mercy ời, tai con to bè thế này, liệu có bay được không?

Hình trái tim có ở khắp nơi trên thế giới. Có thể trong một căn hộ, có thể trong một lời hứa, có thể vào một dịp hoa nở, có thể trên một cây dù che mưa, có thể trong một bài hát, có thể trong một bữa ăn, có thể trong một tin nhắn.

Nhưng không ai hay người vẽ hình trái tim đã đi đâu, chỉ có Cuốn Xéo ở lại, khổ sở bảo vệ trái tim ấy. Những thứ vô cùng quý giá với bạn lại chẳng có nghĩa lý gì với người khác. Những thứ người khác không màng đến, lại vô cùng quý giá đối với bạn.

04

MÙA HÈ CỨU THẾ GIỚI

Tôi thấy lòng buồn vô hạn mỗi khi nghĩ, nếu tôi chết, em cún bên cạnh ba không còn là tôi nữa. Lúc ba huyết sáo, em cún ngoe nguẩy cái mông chạy đến không còn là tôi nữa. Lúc ba nấu cơm, em cún ngồi ngây ngốc dưới chân ba chờ ăn không còn là tôi nữa. Lúc ba nằm sưởi nắng trên ghế băng, em cún biểu diễn tung người bắt bướm không còn là tôi nữa.

1

Đám cún chúng tôi rủ nhau tập trung chơi đùa ở nhà Shepherd. Nhà cậu ta ở tầng trên cùng. Vừa lên đến sân thượng, tôi liền bắt gặp cảnh tượng: Shepherd và Collie trốn sau đĩa bay và họ đang... hôn nhau! Còn đám cún vây xung quanh thì đang hò hét: Cối lên! Cối lên!

Sau đó tôi mới biết sự thể câu chuyện. Collie muốn tặng quà cho Shepherd. Cậu ấy bỏ đĩa bay vào tủ lạnh cả đêm, hôm sau mới thận trọng ngâm đĩa bay đến nhà Shepherd, mời cậu ta liếm cho đĩa bay hết lạnh. Kết quả, lưỡi của hai chú cún cùng dính chặt vào đĩa bay, không rút ra được.

Cả Collie và Shepherd cùng ra sức giãy giụa, hai con người muốn lẫ ra khỏi tròng. Chúng như đang chơi trò kéo co, càng kéo lưỡi càng dài ra! Poodle hô: Cố lên! Samoyed hét:

- Làm tới đi!

Cocker gào:

- Mạnh vào!

Sau khi quan sát tình hình, mụ Bully bốc một nắm thức ăn cho chó ném ra đất, quan sát đ ờ hình và phán:

- Quẻ Ly thuộc lửa, không có gì đáng ngại. Khoan đã! Sao có cả quẻ Tốn thế này?! Không ổn r ấi, tất cả hãy mau mau ngừng lại! Sắp có kẻ phải chịu tai ương đổ máu đó!

Lời mụ còn chưa dứt, mặt trời rùng rục như đồ lửa khiến lớp băng tan nhanh, đĩa bay được giải phóng đột ngột, lao đi vun vút, đập vào đầu mụ Bully cái “r ần”! Mụ hét lên một tiếng r ấi lẫn ðùng ra ngất. Đĩa bay bật lên cao hơn một mét, rớt xuống chân tòa nhà.

2

Chúng tôi ngó theo, thấy đĩa bay rơi xuống khu vườn dưới tầng một. Collie ngơ ngẩn nhìn, lắc đầu bảo:

- Thôi, bỏ đi.

Hai mắt Shepherd đỏ hoe, nó bảo:

- Không được. Cậu có mỗi cái đĩa bay ấy, không tìm về, cậu chẳng còn cái nào khác.

Sau khi bàn bạc, chúng tôi tiến hành kế hoạch vạch ra: Shepherd đứng ở mép sân thượng, cắn đuôi Samoyed A, Samoyed A cắn đuôi Samoyed B, Samoyed B cắn đuôi Samoyed C, Samoyed C cắn đuôi tôi, tôi cắn đuôi mục Bully, mục Bully cắn đuôi Cocker, Cocker cắn đuôi Poodle, cứ thế vắt vẻo từ sân thượng xuống sân vườn tầng một. Poodle được giao nhiệm vụ thả đĩa bay lên.

Một “dây” cún dài lòng thông, bám sát mép tường được thả xuống. Tôi có cảm giác mình đang bị treo ngược, máu dồn cả lên não, toàn bộ tiểu khu như quay cuồng trước mắt tôi. Vài tòa nhà, ba con đường, một căn hộ, nơi chốn giản dị ấy là toàn bộ thế giới của tôi.

Toàn thân Samoyed B dính sát vào cửa kính căn hộ tầng bốn, bên trong có một bàn chơi mạt chược. Ai đó đánh ra quân Nhị văn, Samoyed B kêu lên:

- Ừ ừ ừ!

Samoyed C và những cún phía dưới rơi hết xuống. Shepherd kêu lên:

- Ôi trời ơi!

Thế là Samoyed A và B cũng rơi nốt. Tôi hét lớn:

- Mọi người mau nghĩ cách bay lên đi!

Có chú ngoáy đuôi điên cuồng, định bay lên kiểu cánh quạt, nhưng đã thất bại. Có chú ra sức thổi hơi xuống bên dưới, định làm thiết bị đẩy tên lửa, cũng thất bại. Samoyed C gào lên:

- Đồ đần Samoyed B, ừ “mông” mà cũng đòi ừ!

Rơi từ tầng ba xuống đất, không chết cũng liệt giường. Lúc rớt xuống, tôi đã nghĩ về kiếp chó chưa đủ dài của mình.

4

Nếu tôi chết, ba tôi sẽ cô đơn lắm. Có thể ba sẽ nuôi một chú cún khác. Khi ấy, tôi sẽ nấp sau cánh cửa cầu thang, hằng ngày lén lút dạy bảo “người mới”, để nó mau chóng trưởng thành. Tôi sẽ dạy nó không được cắn đồ đạc, không được tè bậy, ị bậy, vì ba không có thời gian dọn dẹp. Ba là người đàn ông trung niên cô độc, chúng ta là thú cưng của ba, không nên bắt nạt ba. Tôi thấy lòng buồn vô hạn mỗi khi nghĩ, nếu tôi chết, em cún bên cạnh ba không còn là tôi nữa. Lúc ba huyết sáo, em cún ngoe nguẩy cái mông chạy đến không còn là tôi nữa. Lúc ba nấu cơm, em cún ngẩng ngáy ngốc dưới chân ba chờ ăn không còn là tôi nữa. Lúc ba nằm sưởi nắng trên ghế băng, em cún biểu diễn tung người bắt bướm không còn là tôi nữa. Chỉ có bức ảnh treo trong nhà là còn có tôi. Vài tòa nhà, ba con đường, một căn hộ, nơi chốn giản dị ấy là toàn bộ thế giới của tôi.

Tôi yêu cả thế giới. Tôi yêu ba tôi.

Tôi yêu mỗi phút ở bên ba.

Ba bảo rằng sẽ đưa tôi đi thăm thú thế giới của ba, tôi thầm nghĩ, hẳn là nó rộng lớn lắm, nhưng tôi đủ tự tin sẽ đi được hết. Nhưng hình như không kịp nữa rồi.

5

Trên trời có một đám mây trắng. Càng lúc tôi càng cách xa đám mây ấy. Trông nó thật giống chiếc xe màu trắng trong ký ức của tôi, trên xe có mùi hương quen thuộc và một bóng hình in mãi trong tâm trí của ba và của tôi.

Tôi không thể chỉ để lại cho ba vồn vẹn một bóng hình, tôi phải nỗ lực cười thật tươi. Một giọt nước rơi ra khỏi khóe mắt. Thì ra có lúc tôi còn dễ khóc hơn cả Shepherd.

6

Sau đó thì sao?

Ba được ca ngợi là ngôi sao của tiểu khu, vì ba đã đón bắt được cả sáu chú cún. Giữa ngày hè oi bức, trên quảng trường, ba mặc âu phục, tiếp nhận nghi lễ biểu dương của cư dân toàn tiểu khu.

Phần thưởng của ba là một chiếc đĩa bay. Ba tặng nó cho Collie. Collie ngậm cả hai chiếc đĩa trong miệng, ngẩng ngơ ngần, vì cậu ấy chưa biết phải chơi với cả hai chiếc đĩa bay như thế nào. Còn Shepherd ngẩng bên cạnh, khóc muốn lả đi.

7

- Mercy ơi, nếu một ngày kia biết bay, con muốn bay đi đâu?

- Con muốn bay đến xưởng sản xuất thịt viên, tha một trăm tấn thịt viên về đây.

- Nhà mình đâu thiếu thịt viên, làm việc khác đi con.

- Nếu vậy con sẽ tha “em gái” về

- Ngoan lắm! Rất ngoan, có đi ầu, con thảng thản quá!

Mùa hè thật nóng nực, nhưng bầu trời thật xanh, cây cối tươi tốt, còn nắng thì thật đẹp, thế giới thật rực rỡ, sáng lạn.

CÂU CHUYỆN CUỐI CÙNG CUỘC CHIẾN TRÊN BIỂN CỦA MERCY

Nếu bạn muốn tôi chờ, tôi sẽ không bỏ đi.

Ngang qua thế giới của bạn ư?

Xin hãy để tôi ở bên bạn.

1

Tôi là em cú lông vàng Mercy.

Ở thành phố, người ta hay có cảm giác không gian sống của mình thật nhỏ bé. Này nhé, người bạn học nhiều năm không gặp, bỗng nhiên xuất hiện ở quán ăn sáng, và chưa biết chừng còn mua căn hộ ở cùng một tiểu khu với bạn ấy chứ. Người ta cũng thường cảm thấy khoảng cách thật xa xôi. Một số người mất liên lạc với nhau từ lâu, rõ ràng chỉ sống cách nhau vài con phố, nhưng họ chẳng khi nào chạm mặt.

Thế giới rộng là thế, nhưng tôi đã được gặp bạn. Thời gian dài là thế, nhưng tôi chẳng thể gặp lại bạn.

Đối với loài cú chúng tôi, căn nhà là một thế giới mệnh mông, vô tận. Tủ quần áo của ba thật lớn, tôi đã chui vào trong đó mấy chục lần, vẫn không khám phá ra bí mật của nó. Ghế sofa cũng thật lớn, tôi đánh rơi mẫu xương và quả bóng nhỏ dưới gân ghế mà tìm cách nào cũng không ra. Tivi cũng thật lớn, chứa được cả bầu trời xanh trong, thảo nguyên, núi tuyết và không biết bao nhiêu là người.

Nam Kinh có mười ba cổng thành, mấy trăm tuyến xe buýt, vô số cây ngô đồng, rộng lớn khỏi nói.

Ba vẫn thường bảo, ở những nơi mà ta nghĩ mình thông thuộc nhất vẫn có những góc nhỏ ta chưa từng đặt chân đến. Vì vậy, trong mắt loài cú chúng tôi, thế giới này chứa đựng vô vàn báu vật.

Lấy ví dụ ở tiểu khu chúng tôi, những truyền thuyết về báu vật đã được lưu truyền suốt nhiều đời thú cưng. Những chú cú quyền uy nhất

đầu tiết lộ một vài bí mật cho hậu bối thân thiết của mình.

Cô bạn thân Cocker của tôi từng cắn vụn miếng gân bò giúp cù chó Shitzu (còn gọi là chó sư tử Tây Tạng), nên đã được thừa kế một bí mật về báu vật. Trước khi qua đời, cù Shitzu đã cho gọi Cocker. Theo lời kể của cô ấy thì đó là một buổi chiều rực nắng, cù Shitzu từ từ khép mắt trong tiếng khóc thảm thương của toàn thể gia quyến.

Cocker, như đã hẹn, đến bên cửa sổ. Cù Shitzu thừa dịp người thân không để ý, liền quay mặt về hướng Tây và khẽ gật đầu. Vì muốn hỏi kỹ hơn, Cocker bám chặt vào thành cửa sổ, tai áp sát cửa kính. Cocker nghe thấy má Shitzu nức nở:

- Bảo bối của má, nếu kiếp sau con vẫn là một chú cún, hãy nhớ tìm đến trước cửa nhà chúng ta. Dù khi đó con xấu xí đến đâu, chỉ cần con kêu lên một tiếng, má sẽ nhận ra con ngay.

Shitzu đáp lại một tiếng. Má Shitzu ôm lấy đầu Shitzu, nước mắt tuôn rơi. Shitzu cố thè lưỡi liếm tay má, nhưng không thể, vì linh hồn cù đã rời khỏi tiểu khu. Đó là lần đầu tiên trong đời cô nương Cocker chứng kiến cái chết. Cô cảm thấy không mấy đáng sợ. Linh hồn của Shitzu giống như những bọt nước trong veo bay lên trời cao, nơi có ánh nắng chiếu rọi đủ mọi sắc màu.

Cocker kể lại cho chúng tôi nghe câu chuyện này, và cả bọn cùng trầm tư suy ngẫm. Tôi là người đầu tiên hỏi cô ấy:

- Gân bò có ngon không?

Shepherd hỏi cô ấy:

- Vì sao tôi chưa thấy bọt nước bao giờ?

Collie khóc lóc thốn thức, bảo rằng ngưỡng mộ Shitzu, vì đã sống một

đời bình yên, ra đi trong thanh thản.

Duy chỉ có anh em Samoyed nắm bắt được trọng tâm của câu chuyện. Vì rằng truyền thuyết về báu vật đã được lưu truyền từ đời này sang đời khác, nên không ai trong chúng tôi là không biết. Và thế là, bọn Samoyed lẳng lặng rút lui.

Nhưng đã bị quân đoàn Poodle chặn lại ở cửa. Lãnh tụ của bọn chúng - Đại Vương Poodle liếc xéo Samoyed, định tra hỏi, thì chợt nhận ra anh em Samoyed quá cao, cái liếc xéo biến thành một cái lườm. Đại Vương Poodle vừa lườm vừa hỏi:

- Các người định đi đâu?

Samoyed A đáp:

- Phía Đông.

Samoyed B đáp:

- Phía Nam.

Samoyed C đáp:

- Phía Bắc.

Chú Út nhà Poodle là người hiểu thấu đáo nhất tư duy của anh em Samoyed. Chú ta lập tức nhảy cẫng lên, nói:

Báo cáo Đại Vương, bọn họ định đi về phía Tây để trộm báu vật.

Anh em Samoyed thất kinh:

- Sao các người đoán được?

Shepherd chầm tới:

- Mấy tên trộm gà này! Lần trước cá độ bóng đá cúp thế giới, các cậu đặt cược cho đội Mauritius, kết quả không hề có đội bóng này. Các cậu vẫn nợ tôi ba khúc xương đấy, sắp hết năm rồi, mau trả nợ đi!

Đám chó cảnh tranh nhau đòi nợ, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. Cocker thở dài, nhỏ to với tôi:

- Mercy à, cậu là chú cún văn hóa đây mình, cậu biết phía Tây nghĩa là gì không?

Tôi vờ suy tư, đặng đưa ra một đáp án uyên bác nhất. Tôi bảo:

- Phương Tây có nước Mỹ và nước Nhật. Hòa thượng nhà Đường cũng từng đi về hướng đó thỉnh kinh. Người dân phương Tây đều đang miệt mài với món gà rán. Mặt trời ngả về phía nào thì đó chính là phía Tây.

Cocker bảo:

- Phía Tây rộng lớn như thế, tìm kiếm sẽ mất nhiều thời gian lắm.

Tôi bảo:

- Thế này đi, chúng ta chia nhau về nhà chuẩn bị.

Cả mười chú cún cùng nhao lên:

- Tiên sư! Chuẩn bị cái gì mà chuẩn bị?

Tôi quát:

- Đám chó mất trật tự này! Sao không nhìn bọn mèo mà học tập!

Sau đó nghĩ lại tôi thấy rằng, bọn mèo cũng không hề có trật tự.

2

Tôi về nhà thấy ba đang thu xếp hành lý. Tôi nhớ ngày trước, mỗi lúc ra khỏi nhà, ba chỉ xách theo một túi ni lông đựng vài bao thuốc và một chiếc bút. Rồi ba mua ba lô, về sau lại đổi sang va li. Mặt ngoài màu bạc của chiếc va li đã trầy xước, mòn vẹt, thân va li là từng tầng lớp lớp các miếng dán.

Ba nói với tôi:

- Va li phải đủ cứng thì đồ đạc bên trong mới không bị hư hại.

Tôi nói với ba:

- Con muốn được một lần mạo hiểm, có lẽ phải đi rất xa, có lẽ sẽ rất lâu, có lẽ con sẽ không quay lại.

Ba lặng lẽ châm thuốc, hỏi:

- Con lấy đâu ra chùng ấy tíh?

Tôi òa khóc:

- Còn ba thì sao? Vì sao ba phải ra đi? Ba cũng nghèo kiệt kia mà!

Ba đốt thuốc, ngồi dưới nền nhà, vuốt ve bộ lông của tôi. Ba nói:

- Mercy à, ba phải đi công tác vài ngày, ba không đi xa đâu, nhất định ba sẽ về. Nếu không về được, nhất định ba sẽ đón con đến với ba, đừng khóc nữa.

Nước mắt lưng tròng, tôi nói với ba:

- Ba có thể cho con ít lương thực dự phòng không? Con cũng phải lo cho cuộc sống của mình chứ!

Ba cần túi thịt viên đã hút chân không và túi thức ăn cho chó cảnh, cần dặn dò:

- Chị hàng xóm đã nhận tiền và hứa sẽ chăm sóc con hằng ngày, nhưng ba muốn con được vui hơn. Mercy, hãy học cách tận hưởng tự do, thích đi đâu hãy đi đó, chỉ cần không ra khỏi tiểu khu này là được.

Ba xoa đầu tôi, rồi đứng lên và nói:

- Tạm biệt Mercy.

Tôi cúi đầu, nói:

- Tạm biệt ba.

Tôi lẳng lặng đi theo ba, len lỏi qua đám lá cỏ đọng sương đêm, không muốn ba phát hiện ra. Tôi thấy ba tôi đứng đón taxi trong gió ban mai.

Bao nhiêu xe taxi đi qua nhưng ba không buồn giờ tay vẫy. Rất lâu sau, ba mới chịu giờ tay lên. Một mình đón taxi, khó khăn lắm mới giờ tay lên được, không ai biết người đón taxi nghĩ gì. Ba tôi giờ tay lên, chiếc xe dừng lại. Tạm biệt ba. Tôi ngồi bên đường, thấy thương mình, không cần được nước mắt, tôi lại muốn khóc. Chưa kịp bật ra thành tiếng thì thấy Shepherd kêu gào như mưa như gió chạy đến. Cậu ta bảo:

- Mercy ơi, tôi không thấy ba tôi đâu cả.

Gần đây ba Shepherd có hơi kỳ quặc. Kể từ ngày vào làm ở công ty chứng khoán, cả ngày chúng tôi không thấy mặt chú ấy. Có lần, chú ấy nói với Shepherd, chú ấy phải nhận một nhiệm vụ vô cùng gian nan, buộc phải tăng ca, nếu có xảy ra chuyện gì cũng đừng lấy làm lạ.

Kể từ đó, Shepherd thành ra mắc chứng lo sợ. Không tìm thấy ba, cậu ấy liền tưởng tượng cảnh ba mình nằm bò ra bàn làm việc và không bao giờ tỉnh lại.

Để tìm hiểu nguyên nhân gây ra đột tử, Shepherd bắt đầu đọc các chuyên mục về chăm sóc và bảo vệ sức khỏe. Có lẽ bạn khó mà tưởng tượng ra hình ảnh một chú cún chăm chỉ đọc báo như thế này. Thực ra, Shepherd không hề biết chữ, có đọc cũng chỉ đọc được: chấm, phẩy, cách, chấm phẩy. Nếu gặp phải ký hiệu “cậu ta sẽ đọc thành phẩy ngược. Đọc chừng nửa tiếng, Shepherd nhận ra vốn kiến thức của mình không hề được cải thiện. Và thế là cậu ta chuyển sang xem tiết mục quảng cáo thuốc chiều vào lúc nửa đêm. Cậu ta nghiên cứu hết chuyên gia bán thuốc này đến chuyên gia bán thuốc khác.

Shepherd từng nói với tôi, bác sĩ Vương và bác sĩ Lưu là những người tương đối đáng tin, vì tóc trên đầu họ đã rụng sạch, xem trong gương mạo là những người đáng nể.

Còn lần này, vì buổi tối không thấy ba về nhà, Shepherd định sẽ đến văn phòng tìm chú ấy. Xe buýt đến nơi làm việc của ba nó thì đại loại là bắt tuyến số 2, rồi chuyển sang tuyến số 3, rồi chuyển tiếp vài chục tuyến nữa.

Shepherd tính toán thận trọng, nó bảo ở tầng một công ty của ba có một quán bánh bao chiên. Mấy lần tăng ca vào buổi tối, chú ấy đầu mua bánh bao về chia cho nó.

Shepherd nói:

- Mercy, đừng trách tôi không chia bánh bao cho cậu. Ba tôi nghèo lắm, nếu chia cho cậu thì ba không còn gì để ăn.

Tôi chưa kịp nhắc, sao cậu không chia phần của cậu cho tôi, Shepherd đã nước mắt như mưa:

- Sao ba tôi đáng thương đến vậy! Vất vả tăng ca mà chỉ có cái bánh bao...

Nó ôm đầu kêu khóc thảm thiết như không hề biết đến sự tồn tại của tôi. Tôi ngẩng đầu và chợt nghĩ thấy mùi hành phi của món bánh mì cuộn hấp. Ba Shepherd đứng đĩnh bước tới, đem đưa túi thức ăn trước mặt Shepherd. Chú ấy bảo:

- Ba tăng ca muộn, không bắt được xe, giờ mới về đến nhà, con đói lắm không?

Shepherd vừa nhai vừa đáp:

- Con không đói. Ba đi ngủ đi. À ba ời, con muốn tham gia một chuyến phiêu lưu.

Ba Shepherd lướt đi như người mộng du, có lẽ chú ấy buồn ngủ lắm, nên chẳng buồn để ý chuyện của Shepherd. Tôi và Shepherd hò nhau chạy ra đường, chỉ có một nửa số cún đến điểm hẹn. Cocker chau mày:

- Má tôi bảo, đến muộn là thói quen vô sỉ nhất. Đến muộn một lần thôi thì lần sau khỏi cần gặp nữa.

Tôi không đành lòng nói với Cocker, rằng má cô ấy toàn gạt cô ấy thôi. Má Cocker quả thực là một người rất đúng hẹn. Cô ấy thường đến trước giờ hẹn ba mươi phút và chờ đợi trong cơn thịnh nộ. Ngày mưa che ô đi mưa, ngày nắng cần ô đi nắng, trông cô ấy giống hệt một cây nấm hương mạnh mẽ.

Có lần cô ấy hẹn bạn mười giờ sáng hôm sau gặp mặt. Không may hôm đó cô ấy phải họp rất muộn, tiểu khu lại mất điện. Sợ chuông báo thức không dựng nổi mình dậy, má Cocker vô cùng lo lắng. Cô ấy lôi cây kim ra, châm vào bắp đùi, giữ cho mình tỉnh táo. Hôm sau, người bạn trông thấy má Cocker thì giật mình hốt hoảng, vì hai mắt cô ấy là hai quầng thâm bự tướng, và trên đùi cô ấy lộ chỗ những vết kim châm màu đỏ.

Người bạn đó đến muộn bốn mươi lăm phút, gặp nhau chỉ nói một câu: xin lỗi, tìm chỗ đỗ xe khó quá.

Má Cocker cười tí mắt:

- Phải đấy, dạo này phí đỗ xe khu phố mới đã tăng thêm hai mươi đồng. Chắc anh nhọc lắm!

Má Cocker vẫn tiếp tục gặp người bạn ấy, thậm chí ngày nào cũng dán mắt vào di động, chỉ sợ lỡ mất cuộc hẹn với người ta.

Một tối nọ, má Cocker chạy sang rủ ba tôi uống rượu. Ba tôi phần khởi lắm, mới hỏi:

- Khi nào tổ chức thôi? Cho thời gian chính xác nhé, đến lúc ấy, lỡ mà tôi đang ở Nam Kinh thì lại không thoát được phong bì!

Má Cocker xoay xoay chiếc nhẫn người bạn tặng cho cô ấy, lại lắc lắc vang trắng trong ly.

Cô ấy bảo không biết, khi mà giới hạn cuối cùng đã bị phá bỏ, thì những chuyện khác rất khó nói.

Bạn vì ai đó bao nhiêu, đồng nghĩa với việc bạn không muốn mất người ấy bấy nhiêu. Cocker không hề biết những điều này. Tôi cũng không định cho cậu ấy biết, vì lo lắng đầu cậu ấy sẽ nổ tung ra mất.

3

Cocker thống kê quân số thì thấy đoàn quân Poodle đông đảo chỉ xuất hiện hai thành viên là Đại Vương Poodle và cậu em út, quá mất thể diện! Collie lão đảo chạy đến tập trung vào phút cuối, vì cậu ấy phải thuyết phục má mãi mới được cho phép. Anh em Samoyed ABC để lại một khúc xương, bên trên khắc dòng chữ: *Chúng tôi đi tiên trạm. Tái bút: Ai đến trước thì được trước.* Nhưng đúng lúc chúng tôi chuẩn bị xuất phát thì anh em Samoyed bỗng dừng từ đâu chạy băm chạy bổ về

Samoyed A:

- Phía Tây nguy hiểm lắm!

Samoyed B:

- Quá ư tuyệt vọng! Quá ư hoang đường!

Samoyed A và B ôm đầu bật khóc rưng rức.

Tôi hỏi Samoyed C:

- Các cậu đã gặp phải chuyện gì?

Chỉ h ỡ tưởng lại chuyện đã trải qua thôi mà lông tóc Samoyed C biến thành màu xanh lét:

- Tôi không thấy rõ.

Chờ bọn chúng xơi hết một hộp thịt và hoàn h ần, chúng tôi mới hay, điểm tận cùng của phía Tây chính là bể bơi của tiểu khu.

Bể bơi này vốn được xây dựng theo quy chuẩn dành cho thi đấu. Sau khi mở cửa được vài ngày, bể bơi lập tức trở thành bể bơi công cộng. Ban

quản lý tức giận không thêm thay nước, để mặc lượng nước biển ban đầu tự do bốc hơi, rồi họ dẫn nước sông nước hồ vào bể. Năm trước, hệ sinh thái của bể bơi đột ngột trở nên vô cùng phong phú, rong rêu, rồi lá sen, lá súng đủ cả. Nhưng tôi chờ cả mùa hè mà không thấy bông sen nào. Nếu đi tiếp về phía Tây, thì phía trước bể bơi là rừng Mê Hồn, rộng hai mươi mét vuông. Phía trước rừng Mê Hồn là đường ranh giới của tiểu khu. Chưa ai trong chúng tôi từng đến đó.

Anh em Samoyed đã dừng cuộc hành trình ngay phía trước bể bơi. Shepherd gào lên:

- Bể bơi có gì đáng sợ! Hồi hè tôi từng nhảy xuống đó, dưới đáy bể toàn xương cá là xương cá. Ha ha, có một khúc cực lớn, áng chừng cũng phải lớn bằng Mercy.

Cả bọn dồn toàn bộ sự tập trung vào Shepherd. Samoyed A run rẩy nói:

- Shepherd à, cậu có từng bắn khoăn, con cá to như thế đã bị kẻ nào xơi tái không?

Bầu không khí trầm lắng hẳn. Mụ Bully chậm rãi nói:

- Phía Tây, vực sâu đầm rùng, bắt xem quỷ tượng, sao Thủy nghịch hành, máu tươi điên dữ.

Khoan đã, mụ Bully đến từ lúc nào thế? Mụ vốc một nắm thức ăn ném vào không gian, sau đó gầy gầy móng vuốt, nói:

- Muốn phá thế cuộc đen đủi này, bác sĩ, võ sĩ, mưu sĩ, tướng lĩnh, binh sĩ cũng chưa đủ, vẫn thiếu một.

Cocker thận trọng dò hỏi:

- Thiếu gì?

Con mắt ti hí của mụ Bully lóe lên tia sáng:

- Thiếu một dũng sĩ!

Shepherd hô lớn:

- Thiếu một dũng sĩ nữa là có thể kết thành liên minh anh hùng Demacia^[29].

Cocker quật đuôi vào người Shepherd, rồi quay ra hỏi:

- Chúng ta đi đâu kiếm dũng sĩ đây?

Mụ Bully lại vốc lương khô, vò nát, đưa lên miệng, hít vào bụng, sau đó mụ bị sặc.

- Khụ khụ, mỗi ngày ta chỉ có thể bói ba quẻ, giờ đã dùng hết.

Tôi nhầm tính, không tính:

- Mụ vừa bói có hai quẻ chứ đâu.

Mụ Bully:

- Khụ khụ, hỡi sáng ta mới bói một quẻ xem thịt hộp có vị gì.

Collie hỏi:

- Có bói ra không?

Mụ Bully ưỡn ngực vênh váo:

- Đáp án là “Thịt hộp bò” thì ta đoán trúng 50%.

Tất cả cùng xuýt xoa thán phục.

Không ngờ mụ có thể đoán ra hai chữ “thịt hộp”, quả nhiên là nhà tiên tri số một của tiểu khu.

Thực ra, chúng tôi đều biết vì sao mụ Bully không lập “Bully giáo”, vì trong tiểu khu còn có một nhân vật, hay nói chính xác hơn là động vật có pháp lực cao cường hơn cả mụ.

4

Nhắc đến uy danh của Đại tiên cá Nóc, đám chó ở tiểu khu của tôi vẫn còn nhớ như in buổi tối cái ngày mưa gió bão bùng ấy.

Tối hôm ấy, đèn điện toàn tiểu khu lóe sáng rồi vụt tắt, cột sét sáng lóa màu bạc từ tầng mây xuyên thẳng xuống lòng đất.

Các vị chủ nhân ngồi bên thú cưng của mình, cùng nhau ngắm mưa ướt nhòa cửa kính.

Lúc tiếng sấm chớp đã thưa hẳn, và chúng tôi bắt đầu ngáp ngủ, đài phun nước ở trung tâm tiểu khu bỗng vang lên âm thanh cực lớn. Theo phán đoán, có thể đó là cây đàn dương cầm hoặc chiếc bàn làm việc của cặp vợ chồng ở tầng tám.

Đến đây, có lẽ phải dành ra ít phút để kể thêm về cặp vợ chồng tầng tám. Vì nếu không kể về họ, tôi sẽ thấy ngứa ngáy, khó chịu. Cặp vợ chồng tầng tám ấy giống như cột đèn và ghế băng ở tiểu khu của tôi, vì dễ gặp là thấy thân thuộc, và khiến ta có cảm giác ấm áp, yên ổn: cuối cùng mình cũng về đến nhà.

Hễ cãi nhau là họ mở toang cửa sổ. Một người là nghệ sĩ opera, người kia là huấn luyện viên thể dục. Mặc dù phong cách có khác nhau nhưng uy lực thì đều tám lạng nửa cân cả. Khi cuộc cãi lộn kéo dài đến một mức độ nhất định, họ bắt đầu ra tay. Nghệ sĩ opera mặc váy, giỏi ném từ xa, khiến cho huấn luyện viên không thể tiếp cận.

Chúng tôi dự đoán, với thể lực và kỹ năng của mình, huấn luyện viên hoàn toàn có thể chống trả “ám khí” của vợ và ép cô ấy úp mặt vào tường.

Nhưng không, huấn luyện viên thể dục cứ cầm cọc ở trung tâm của cuộc chiến, chỉ khi nào bị ném rất đau mới phản kích. Phương thức phản kích của huấn luyện viên là bê vật nặng nhất ở cạnh mình ném ra ngoài cửa sổ. Ti vi, máy tính, loa,... tất cả đều đã từng vỡ vụn dưới sân tiểu khu, bên cạnh đài phun nước. Bởi vậy, sau mỗi lần cãi nhau, gia đình này như thể bị kẻ trộm vào nhà vét sạch đồ đạc.

Ba tôi thở than, vợ chồng ấy mà, hòa thuận tức là người này nâng đỡ cuộc đời người kia, còn bất hòa tức là người này ăn cướp cuộc đời người kia.

Hàng xóm láng giềng đã quen với những trận cãi vã của họ, không ai buồn can ngăn. Hai vị cũng có thể coi là những người có văn hóa, cãi nhau đến đêm thì đình chiến.

Sáng sớm hôm sau, nghệ sĩ opera sẽ xuống sân thu dọn. Có lần cô ấy vừa nhặt đồ vừa cười, và bảo, không sống tiếp được nữa. Có lần cô ấy vừa nhặt đồ vừa khóc, và bảo, thực sự không tiếp tục được nữa.

Chúng ta rất muốn nương tựa vào nhau, nhưng vì đã gây tổn thương cho nhau, nên không thể sống chung được nữa.

Lúc đài phun nước phát ra tiếng động lớn, tôi hỏi ba:

- Họ lại cãi nhau phải không ba?

Ba giật mình, đáp:

- Ừ, lâu rồi không thấy họ đánh nhau. Trời mưa càng dễ kích động, đi coi sao.

Chúng tôi ra chỗ đài phun nước, mưa lớn trút xuống xối xả, chớp rạch ngang trời, chiếu sáng một vật màu đen trong bể nước.

Vật màu đen ấy tròn trịa, bóng nhẫy, bơi lội tung tăng. Tôi hỏi ba, có

phải vợ chồng cô chú tằng tám không còn gì để phá, lần này chỉ ném xuống một quả bóng bự? Quả bóng bự tức giận nhảy chồm lên, há miệng phun ra một đường kiếm nước, quật thẳng vào tai tôi.

Sau khi nhìn kỹ, ba giật mình bảo:

- Mercy à, đây là một chú cá nóc.

Tôi cũng giật mình:

- Cá nóc “khủng” lắm đó ba, có thể kho hoặc hấp, sau đó rắc rau răm cỏ ba lá lên trên, nước ngọt thịt mềm cá thơm. Riêng phần da bụng núng nính của nó ta cuộn ngược lại, bỏ vào miệng nuốt chửng, đại bổ dạ dày.

Bọt nước ồng ọc trong đài phun nước, “quả bóng” hình như ngày càng phình to hơn vì tức giận. Ba tôi xoa tay, hưng phấn nói:

- Mercy à, con thò chân xuống bắt nó đi, chúng ta làm bữa ăn đêm.

Tôi vừa thò chân xuống liền bị “quả bóng” ngoạm cho một miếng, đau đến nỗi tôi chưa kịp rút chân về đã nước mắt lưng tròng. Đó là cuộc gặp đầu tiên của tôi và Đại tiên cá Nóc. Vì mối thù “cắn chân” ấy, ngay từ đầu quan hệ giữa chúng tôi đã chẳng mấy tốt đẹp.

Ở cuộc gặp thứ hai, đám cún vây quanh đài phun nước, nghe kể chuyện, con nào con nấy mắt tròn mắt dẹt. Khi ấy, Đại tiên cá Nóc chưa được gọi là Đại tiên, lão nằm phưỡn bụng, miệng ngậm đầu thuốc lá mà tối hôm trước ba tôi bỏ lại. Trông “ngầu” thôi rồi!

Shepherd có lẽ là đứa tích cực nhất. Cậu ta gác chân lên, hỏi:

- Lão từ đâu tới?

Cá Nóc kéo dài chất giọng kỳ quặc của lão:

- Biển lớn ở phía Đông, biết chứ? Đó là vùng biển lớn nhất thế giới nó. Hàng trăm đời con cháu chắt chít chít các cậu có bơi tiếp sức cũng

không bao giờ bơi đến được nó. Khi màn đêm buông xuống, loài sứa sẽ chiếu sáng khắp biển cả nó. Từ trên cao nhìn xuống, những điểm nổi bật nhất trông giống những con mắt của địa cầu nó.

Cocker háo hức:

- Còn cuộc sống ở đó thì sao?

Cá Nóc tỏ ra đắc chí:

- Cũng tạm tạm nó. Ngày ngày chúng tôi bận rộn chào hỏi hàng xóm láng giềng, gấu bắc cực này, chim cánh cụt này, hổ Ấn Độ này, khí biển hình này. Chúng tôi bàn tán về Cực quang và những thứ khác nó. Thường thì chào hỏi xong phân nửa số hàng xóm đã hết cả ngày nó.

Đám chó xôn xao bàn tán, tên những loài vật kia thường ngày chúng chỉ thấy trên ti vi, vậy mà cá Nóc nhắc đến chúng nhẹ tênh như thể chúng chỉ là loài ruồi bọ.

Cocker lập tức thành “fan” của cá Nóc:

- Thế lão là gì?

Tôi tranh trả lời:

- Lão là cá Nóc.

Cocker hỏi:

- Cá nóc sống ở sông kia mà?

Tôi bảo:

- Đúng thế. Có thể đem kho hoặc hấp, sau đó rắc rau mền cỏ ba lá lên trên, nước ngọt thịt mền cá thơm. Riêng phần da bụng núng nính của nó ta cuộn ngược lại, bỏ vào miệng nuốt chửng, đại bổ dạ dày.

Hề trông thấy tôi là lão cá Nóc từ quả bóng đá biến thành quả bóng rổ:

- Mổ là cá heo nó! Mổ đến từ biển lớn ở phía Đông. Cậu có tin mổ sẽ

“xử” cậu bằng sóng siêu thanh không nó?

Shepherd vờ phe tôi:

- Chắc chắn lão không phải cá heo, vì lão quá nhỏ. Tôi từng xem cá heo biểu diễn trên ti vi, huấn luyện viên có thể đứng lên đầu, để cá heo cưỡi sóng lướt đi!

Cá Nóc nổi quạu:

- Mỗ làm phép biến hình cho nhỏ đi đấy! Có biết thế nào là “thích nghi để tồn tại” không hả? Đã từng nghe về thuyết tiến hóa của Héc-quyn bao giờ chưa hả? Chỉ tại đài phun nước của các cậu quá bé, nên mỗ mới phải như thế này đây! Các cậu là đám chó thiếu hiểu biết, mù văn hóa! Mỗ đoán các cậu còn chưa từng ăn món mì trộn, đúng không?

Shepherd hỏi nhỏ:

- Thuyết tiến hóa của Héc-quyn là gì?

Tôi khẽ đáp:

- Chắc là thuyết tiến hóa của Đác-uyn. Lão đọc nhiều thần thoại Hy Lạp quá đây mà.

Nhằm chứng tỏ cho chúng tôi thấy, cá Nóc ra sức uống nước, cái bụng tròn ỏng của lão sắp phình ra thành quả bóng trong suốt. Cá Nóc vừa thở hồng hộc vừa phân bua:

- Trước kia, cơ thể của mỗ to bằng cả cái tiểu khu của các cậu nó. Mỗ chỉ quấy đuôi một cái thì mấy tòa nhà của các cậu sập hết nó, thế nào? Không tin à?

Cá Nóc thủ thế chuẩn bị quấy đuôi, đám cún vội vàng lùi lại. Tôi thấy khuôn âm của lão càng lúc càng lạ, mới hỏi:

- Chỗ lão có ăn bánh bột mì nấu thịt dê (Chỗ lão có: Đặc sản của vùng

Thiểm Tây, Trung Quốc.) không?

Thấy tôi bắt chuyện làm lành, cá Nóc mừng lắm:

- Bánh bột mì trắng muốt, ngon cực kỳ luôn nớ!

Nghe xong câu đó, cả bọn tản đi hết. Kể từ đó, chúng tôi nhất trí phong cá Nóc làm Đại vương bốc phét, và còn thêm biệt danh Cá béo Thiểm Tây.

Hôm ấy, Đại tiên cá Nóc vừa nhảy chồm chồm sau lưng đám cún bọn tôi vừa gào lên:

- Mổ là động vật có vú, mổ là cá heo nớ!

Đó lần thứ hai tôi và Đại tiên cá Nóc kết mối thâm thù. Hễ thấy tôi ngang qua là lão tung kiếm nước về phía tôi, làm cho tôi cảm thấy khá bức bối.

5

Đại tiên cá Nóc giành lại sự hâm mộ của đám cún kể từ cuộc ẩu đả “liên tiểu khu” xảy ra vào mấy tháng sau đó. Trong suốt mấy tháng, hằng ngày Đại tiên cá Nóc chỉ có độc một việc là sưởi nắng và chém gió. Lão nói với Cocker rằng mình vốn là một chú cá heo có cuộc sống tiêu dao, tự tại. Lão sống với người vợ xinh đẹp trong động Dung Nham. Sau đó, một trận cuồng phong nổi lên, cuốn họ đi. Vợ chồng lão bị chia cắt mỗi người mỗi ngả. Mỗi khi màn đêm buông xuống, lão lại thấy vô cùng cô đơn. Lão hát tình ca cho Cocker nghe bằng giọng cá heo:

- Với ta, em là bướm bướm tiêu dao. Với em, ta là hoa hồng thềm thuốc lá.

Hát xong, lão nhìn Cocker và nói:

- Vợ mỗi yêu mỗi lắm, phải xa biệt thế này, chắc cô ấy đang rất đau lòng. Bây giờ mỗi đã là người độc thân, đã được tự do. Không có vợ thật tuyệt!

Cocker chửi lão là đồ thần kinh, rồi tức giận bỏ về.

Lão chuyển hướng sang Shepherd:

- Cậu lại đây, mỗi sẽ truyền dạy một bộ kiếm pháp cho cậu.

Vì khát khao kiến thức, Shepherd nghe theo. Nhưng vừa lại gần cậu ta đã bị lão tấn công bằng một đường kiếm, nước bọt rơi vào đây mũi Shepherd, cậu ta suýt nữa bị viêm phổi.

Tóm lại, ngày nào cá Nóc cũng phải gây sự với một ai đó. Lão không còn tự nhận mình là cá heo, mà quay ra tự xưng là Tam thái tử của Long

vương.

Anh em Samoyed ABC thấy lão cứ lằm bằm một mình mãi cũng thương, nên thường mang theo bài mặt chược ra rủ lão cùng chơi cho đủ chân.

Cá Nóc không thuộc các quân bài, lão xuất quân rất lung tung, bị thua liên miên, những cái gai trên mình lão dần bị nhổ sạch. Suốt một thời gian, lão dần mình trong nước khóc lóc, thật là thảm!

Trận ầu đả “liên tiểu khu” vốn là một hoạt động mang tính truyền thông và không cố định về mặt thời gian.

Lần đó, Shepherd định bụng sang tiểu khu bên cạnh “chôm” ít đồ thừa. Nó đến tường bao phân cách thì thấy đại ca Alaska ở tiểu khu kế bên đang ngõ trên bãi cỏ.

Alaska hỏi:

- Nhìn gì thế?

Shepherd đáp:

- Chẳng nhìn gì.

Cá Nóc không hiểu quy tắc, chen vào:

- Nhìn mà y, thì sao!

Alaska quẹt miệng một cái, nhổ nước bọt có lẫn cỏ rác vào mặt Shepherd. Và trận ầu đả chính thức bắt đầu.

Nghe đồn Alaska từng kéo xe trượt tuyết, bên cạnh hẳn còn có cả đám đàn em Rottweiler (hay còn gọi là chó rôt - Rotti) và Saint Bernard. Có lẽ các bạn không biết giống chó Saint Bernard. Trông bọn chúng như đám chó béo bệu mù lòa, kỳ thực lúc chiến đấu, chúng có thể đè bẹp bất cứ đối thủ nào.

Lúc tôi xông đến ứng cứu thì Shepherd đã bị đè bẹp dí dưới đất. Shepherd cất giọng thều thào:

- Mercy à, đừng lại đây, chỗ này chính là mồ chôn của tôi.

Shepherd chưa nói hết câu, ba anh em Samoyed ABC từ ba hướng đã xông tới, tung cước đá Alaska và hét lớn:

- Bắt giặc trước hết phải tóm tên cừu đầu.

Đây là chiến thuật truyền thông của tiểu khu chúng tôi. Luận thực lực, tôi có thể không bằng anh, nhưng nếu luận nghị lực, chúng tôi quyết tâm chiến đấu đến cùng.

Cuộc chiến ấy thật bi tráng. Chúng tôi bao vây Alaska, đồng bọn của Alaska bao vây chúng tôi, hình thành thế trận ba vòng tròn. Vòng tròn của chúng tôi cuối cùng đã bị ép cho méo mó. Cocker không gắng gượng được nữa, đã bật khóc.

Hai mắt đỏ hoe, Collie gào lên:

- Không được khóc, có chết cũng không được khóc!

Nước mắt cậu ấy lăn vào miệng tôi, mất vệ sinh quá thể! Thực ra tất cả chúng tôi đều biết, thua đến thế này rồi, tốt nhất nên giữ cho nhau chút thể diện. Bọn Alaska cũng đã hả lòng hả dạ, chuẩn bị vẫy đuôi, vỗ mông nhảy qua tường về bên kia.

Nhưng chính lúc ấy, giữa tầng không bỗng xuất hiện một quả bóng nước to bằng cái chậu rửa mặt. Quả bóng nước càng lúc càng phình ra to hơn, che kín cả chiến trường. Cá Nóc hô lên một tiếng vang động không gian:

- Chết nè! Chết nè!

Cùng với tiếng hô ấy, quả bóng nước vỡ tung tóe trong tích tắc, những

giọt nước được bắn đi một cách chuẩn xác vào chó chăn cừu Đức, vào Rottweiler, vào Saint Bernard, vào Corgi xứ Wales, vào Phốc. Đường kiếm hoàn toàn khác hẳn lúc đánh nhau với chúng tôi. Ở đây, mỗi giọt nước giống hệt một viên đạn bắn ra từ súng cao su, trúng phát nào là đám chó ở tiểu khu kế bên rú lên đau đớn phát ấy. Bọn chúng sợ hãi, cụp đuôi, co giò chạy biến.

Đám cún ở tiểu khu của tôi tròn mắt kinh ngạc, cả bọn giữ nguyên tư thế nép sát vào nhau, nhìn cá Nóc trên trời.

Chiêu thức tấn công này của lão quá ư “bá đạo”. Mấy chiêu trước kia cùng lắm chỉ có thể xem là chiêu thức tấn công thuần cơ học. Nhưng quả bóng nước lần này quả thực đã vươn lên một tầm cao mới, phải gọi là tầm siêu nhiên.

Lão cá Nóc nổi trên mặt nước, vẻ mặt trang nghiêm, giống hệt một vị Đại tiên.

6

Thành danh chỉ sau một trận chiến, lão cá Nóc được cả bọn tôn làm Đại tiên cá Nóc. Lão cũng không buồn sân si thêm nữa, có được địa vị như hôm nay, lão đủ mãn nguyện rồi.

Thấy mục Bully vẫn đang miệt mài nhai lương khô, cả bọn mới chụm lại bàn bạc, rằng thì là trông điệu bộ của mục có lẽ chẳng bói ra đi đâu gì đâu. Chúng tôi nghĩ không thể tiếp tục kéo dài tình trạng này, chỉ bằng nhờ Đại tiên cá Nóc giúp đỡ.

Tuy đâu là thầy mo, phù thủy cả, nhưng “đường lối” của Đại tiên cá Nóc không giống mục Bully. Có thể so sánh thế này, mục Bully là học sinh ban xã hội, còn Đại tiên cá Nóc là học sinh ban tự nhiên.

Đại tiên cá Nóc từng nhận xét về lời tiên tri của mục Bully như sau:

- Dù đã đoán được xảy ra chuyện gì, nhưng không có cách xoay chuyển tình hình, dự mà như thế, thì dự làm gì.

Mục Bully lập tức bắt quẻ, nhằm tính xong, mục cười lạnh, bảo:

- Thù này ắt báo, thời cơ chưa đến!

Chuyện này khiến Đại tiên cá Nóc phấp phỏng lo âu suốt một thời gian, nhưng mãi không thấy đại nạn gì.

Chúng tôi đến đài phun nước thì thấy Đại tiên đang dầm mình dưới đáy nước, chắc hôm qua lại thua bài.

Cocker gọi lớn:

- Đại tiên ơi Đại tiên!

Đại tiên tức thì trỗi lên:

- Có phải cô em đã suy nghĩ kỹ và quyết đi theo mỡ tới cùng trời cuối đất không nữa?

Shepherd nói:

- Đại tiên, ngài có thể giúp chúng tôi tìm ra một dũng sĩ không?

Anh em Samoyed ABC nói:

- Nếu ngài tìm được, hôm nay chúng tôi sẽ đền ngài thắng.

Đại tiên cá Nóc phùng mang trợn mắt:

- Ý các cậu là sao? Lẽ nào mỡ không thể tự mình đánh thắng? Lẽ nào mỡ phải đền các cậu nhường?

Đám cún nhất loạt gật đầu. Bởi vì lớp da bụng có tác dụng bổ dạ dày của lão sắp đi tong vì thua bạc.

Đại tiên cá Nóc nói:

- Các cậu chờ mỡ một lát.

Lão lặn xuống và bắt đầu làm phép. Nước trong bồn cuộn thành xoáy nước, ở trung tâm xoáy nước xuất hiện một quả bóng nước nhỏ. Shepherd hưng phấn, tức khắc thành thơ:

Bóng nước thần kỳ, phóng to thu nhỏ. Biển ảo vô thường, chẳng để làm gì.

Quả bóng nước trỗi lên và bắt đầu dịch chuyển về phía cổng tiểu khu. Chúng tôi chạy theo sau. Bóng nước bay qua thảm cỏ và vườn hoa, đâm vào mấy người đi đường, lại tiếp tục bay về phía trước. Ra khỏi cổng tiểu khu thì nó dừng lại, rỗi từ từ đổ xuống, rơi trúng trán một chú chó.

Tất cả chúng tôi cùng dừng bước, tập trung vào “nhân vật” vừa xuất hiện. Dù đứng cách xa hơn ba mét, chúng tôi vẫn ngửi thấy mùi ăn xin trên

người già. Ngoài mùi ăn xin, già còn bốc mùi thức ăn ôi thiu và túi ni lông đựng rác thải. Thân hình còm cõi, lông lá xác xơ, kinh nhất là khoe miệng đầy rớt rãi, xem ra tuổi tác của già này còn cao hơn cả mẹ Bully.

Tôi và Shepherd từng mừng tượng cảnh về già của mình. Có lẽ sẽ béo tròn béo quay, có lẽ sẽ gầy xơ gầy xác. Có lẽ vẫn mãi chơi ham vui, có lẽ sẽ mắc bệnh quý tộc.

Nhưng nếu các bạn hỏi tất cả đám chó trong tiểu khu, bộ dạng mà chúng tôi ghét cay ghét đắng khi về già là gì, chắc chắn tất cả đều sẽ trả lời, không muốn như bộ dạng của Rác Rưởi. Rác Rưởi là tên của chú chó trước mặt chúng tôi đây.

Rác Rưởi là chú chó lang thang cắm chốt ở tiểu khu của chúng tôi, lão có lịch sử lâu đời còn hơn cả Chột Mắt. Điểm khác biệt giữa Rác Rưởi với những chú chó lang thang khác là, lão không muốn một cuộc sống lang bạt kỳ hồ, vì vậy, lão định cư ở cổng tiểu khu của chúng tôi.

Tính xấu của Rác Rưởi thì nhiều vô kể, ngoài trộm vặt, lão còn lây bệnh cho người khác. Mấy năm trước, lão mắc bệnh ngoài da, kết quả của nhiều ngày tháng moi bới thùng rác, lại không chịu tắm rửa, vì thế bộ lông của lão bết lại, xơ xác và cứng như rễ tre. Nhưng lão không hề lo lắng, vì không ai dám đến gần lão, nên lão chẳng biết sợ là gì, cứ chui rúc mọi nơi.

Có lần, vì bất cẩn, Cocker ngang qua ổ chó của lão, thế là hôm sau cô ấy bắt đầu rụng lông.

Cứ thế, từ một lây sang mười, có thời gian, toàn bộ chó cảnh ở tiểu khu chúng tôi đều mắc chứng nấm đầu, bị đám chó ở tiểu khu bên cạnh chê cười suốt nhiều ngày. Mọi người tố giác Rác Rưởi thì anh bảo vệ phân bua rằng, nếu đuổi lão đi, bà cụ sẽ buồn lắm. Có một bà cụ sống ở dãy nhà đầu tiên của tiểu khu. Nếu trời không mưa, ngày nào bà cũng ngồi chờ con

traí ở công. Bà có vẻ hơi nghễnh ngãng, lúc thì bảo con bà đang ở nước ngoài, lúc lại nói con trai được giao nhiệm vụ bí mật, không được phép ra ngoài.

Hàng xóm láng giềng đều biết con trai bà đang ng ấ tù, nhưng có lẽ vì tuổi đã cao, bà cụ thường hay quên.

Lúc tỉnh táo, bà tập tễnh đi mua gạo, trả tiền điện, nhân tiện mang ít xương vụn về nấu cháo đem cho Rác Rưởi ăn.

Nhưng dần dà, bà cụ quên luôn cả việc phải nấu cơm và ăn cơm, khi đó, lão Rác Rưởi lại phải đi bới thùng rác.

Nếu trời không đổ mưa, Rác Rưởi sẽ ng ấ yên bên cạnh bà cụ. Lúc nào nhớ ra, bà cụ lại hỏi Rác Rưởi:

- Con có đói không?

Rác Rưởi vẫy đuôi, ng ấ cách xa bà cụ. Vì lão biết mình rất bẩn, sợ bà cụ vuốt ve lão sẽ sinh bệnh. Ba tôi bảo, cứ thế này mãi cũng không ổn. Ba cùng với má Cocker và những người khác góp tiền chữa bệnh cho lão Rác Rưởi. Nhưng vừa nhìn thấy họ, lão Rác Rưởi lập tức sửa ỉnh ỏi vì lão tưởng họ đến đuổi mình đi. Lão nhe nanh giờ vuốt, đáng sợ vô cùng.

Chuyện đó đành phải gác lại.

Ngày nào bà cụ cũng ng ấ ở khoảng đất trống ấy, từ sáng sớm đến tối mịt. Nếu chúng ta dồn hết thời gian vào việc chờ đợi, thế giới này sẽ cô đơn biết mấy! Bà cụ lúc nào cũng ăn mặc tề chỉnh, mái tóc trắng mượt mà, gọn gàng, ngày lại ngày, đều như vắt chanh. Bà cụ có thể quên ăn quên uống, nhưng lúc nào cũng sạch sẽ, gọn gàng. Có lẽ, điều duy nhất bà không quên ấy là, không muốn con trai lúc về nhà thấy mẹ mình lam lũ, vất vả.

Về sau, bà cụ thường xuyên ngủ gật. Gió thổi bay mái tóc trắng của bà, tựa như bản tình ca cổ xưa vượt qua cả một thời đại và đậu lại trên vầng trán bà.

Bà cụ vừa qua đời cách đây không lâu, anh bảo vệ không nỡ đuổi Rác Rưởi đi. Anh giải thích rằng, Rác Rưởi cũng già rồi, chẳng sống được mấy ngày nữa, không cần phải làm vậy.

Nếu có dịp, nhất định tôi phải kể các bạn nghe về anh bảo vệ của chúng tôi. Anh có gương mặt tròn trịa, nhỏ nhắn, đen như tam thất, quê ở Hà Nam, là một người tốt.

Giọt nước đọng lại giữa trán Rác Rưởi, lão đứng yên không nhúc nhích. Lão già lắm rồi, thời gian sống của lão có lẽ chủ yếu dành cho việc ngáp ngủ.

Dường như đánh hơi được chúng tôi sẽ đến, lão cảnh giác dịch ra xa. Chủ nhân đã căn dặn chúng tôi rất kỹ lưỡng, nên cả bọn nhất loạt lùi lại một đoạn.

Từ ba mét, chúng tôi lùi lại cách lão bốn mét.

Cocker lẩm bẩm:

- Sao lại là lão? Có phải Đại tiên cá Nóc tính toán nhầm không?

Tôi chợt nhớ lời tiên đoán của mụ Bully:

- Vị dũng sĩ này, có thể vượt qua mọi nỗi sợ hãi, giống một ngọn đuốc trong đêm tối. Chỉ cần có người đó, các cậu sẽ cảm thấy vô cùng tự tin.

Nhưng mỗi lần trông thấy Rác Rưởi là chúng tôi lại vô cùng sợ hãi. Lão chẳng biết phân biệt tốt xấu, lúc nào cũng nhe nanh, giơ vuốt. Chúng tôi đào đâu ra tự tin khi mà tứ chi của lão lúc nào cũng lẩy bẩy, nước dãi thè lè như thế.

Nếu đưa lão đi cùng chắc chắn chẳng được tích sự gì. Anh em ABC quay đầu bỏ đi.

- Chán chết, chán chết! Hội bốn người chơi đã có ba còn thiếu một chân, ai nhận nào?

Collie quay đít đi theo chúng:

- Để tôi, để tôi.

Tôi háng giọng, nói:

- Rác Rưởi này, lão có muốn theo bọn tôi phiêu lưu một chuyến không?

Tôi không quan tâm lão có phải là dũng sĩ hay không, lúc này tôi chỉ muốn bắt chuyện với lão. Cocker để thêm vào:

- Lão bằng lòng không?

Lão ngẩng đầu lên:

- Các cậu đang nói chuyện với tôi đấy à?

Chúng tôi thận trọng đưa Rác Rưởi về chỗ đài phun nước, duy trì khoảng cách an toàn trước sau. Đại tiên Cá Nóc ngoi lên mặt nước, neho mắt nhìn Rác Rưởi. Cocker gọi lớn:

- Đại tiên, xin ngài xác nhận lại xem, đây có phải là dũng sĩ mà chúng tôi cần?

Đại tiên cá Nóc tạo ra vô số hạt nước, lúc thì biến thành đường thẳng, khi lại tạo hình ngôi sao năm cánh. Nhưng tất cả các hạt nước bắn ra đều rơi vào người Rác Rưởi.

Lông mao của lão trơn như bôi dầu, nước rơi xuống bộ lông của lão không khác gì rơi trên lá khoai.

Đại tiên cá Nóc nói:

- Kiểm nghiệm chừng ấy lần, yên tâm rồi chứ hả?

Dứt lời, Đại tiên lại chìm xuống nước. Tâm tư của bọn tôi cũng chìm xuống theo. Xem ra đành phải nhờ vả lão Rác Rưởi này rồi.

Shepherd quỳ cái rụp trước mặt lão:

- Thưa ngài Rác Rưởi, chủ nhân của tôi ngày đêm vất vả, cực khổ, tôi ngày đêm mong ngóng tìm ra báu vật giúp chủ nhân đổi đời. Xin ngài mở lòng từ bi, giúp chúng tôi phen này.

Nói xong khấu đầu liền ba cái rồ kêu. Collie cũng quỳ xuống:

- Thưa ngài Rác Rưởi, má tôi tay chân vụng về, chẳng được việc gì, buộc lòng tôi phải kiếm tiền nuôi gia đình. Xin ngài thương cho tấm lòng hiếu thảo của tôi.

Đại vương Poodle đưa mắt nhìn cậu em út. Cậu út lập tức quỳ xuống lạy liền hai mươi tám lạy và thưa:

- Tôi thay mặt những người anh em của tôi, cầu xin ngài giúp cho.

Anh em Samoyed ABC nhìn nhau thương lượng, rồi cùng chạy lại, định khiêng lão Rác Rưởi đi. Samoyed A:

- Ngài đừng để ý đến cái đám chỉ biết mưu lợi cho mình này, để chúng tôi đưa ngài đi mát-xa.

Nhưng bọn chúng chưa đến gần lão Rác Rưởi, đã bị khí độc tấn công, cả ba anh em lăn lộn liền mấy vòng, nôn thốc nôn tháo.

Lão Rác Rưởi không nói không rằng, lão già lắm rồi, phản ứng rất chậm chạp. Tôi và Cocker nhìn nhau, cảm thấy có gì không ổn. Có phải lão vẫn để bụng chuyện lần trước?

7

Vì không được giáo dục, lão Rác Rưởi thường xuyên gây ra những chuyện khiến người khác không thể chấp nhận. Tháng trước, má Cocker đưa hai chúng tôi đi làm đẹp. Lúc về đến cổng tiểu khu, chúng tôi thấy Rác Rưởi vẫn ng ã ngây ở đó như mọi khi.

Má Cocker vui vẻ chủ động chào hỏi lão:

- Này Rác Rưởi, mày có đói không?

Lão nhìn má Cocker chăm chăm, đột nhiên xông tới. Tôi và Cocker lập tức chần trước mặt lão, kết quả bị lão đè bẹp không thương tiếc, lão giẫm đạp lên bọn tôi như giẫm lên rác rưởi.

Hai chúng tôi còn đang bận xót xa cho bộ lông vừa được làm đẹp, thì lão đã nhảy bổ vào má Cocker, đẩy cô ấy ngã ngửa ra đất. Lão nhìn cô ấy chăm chú, như thế đang đoán định đi đâu gì, rớt rãi chảy ròng ròng lên mặt cô ấy. Sau đó, nhanh như chớp, lão quay về vị trí cũ. Má Cocker gào khóc thảm thiết, chạy về nhà tắm gọi suốt ba tiếng đồng hồ. Tôi và Cocker cũng chung cảnh ngộ.

Sau khi nghe kể, Shepherd lẳng lặng đến tìm Đại tiên cá Nóc. Cậu ta bảo:

- Đại tiên ơi Đại tiên, có cách nào khiến lão Rác Rưởi tự nguyện ra đi không? Lão ta cứ cắm chốt ở cổng tiểu khu như thế, tai tiếng cho chúng ta lắm.

Đại tiên cá Nóc hé mắt nhìn cậu ta:

- Mỗ đã bao giờ nói với cậu, mỗ có một vị tổ tiên là rắn đuôi

chuông^[30]chưa?

Shepherd ngẫm ngợi một lát, nhận xét:

- Thân thế của ngài thật đáng nề.

Đại tiên hài lòng gật đầu, ném một hạt nước màu đen cho cậu ta và bảo:

- Đây là chất độc gia truyền của mõ. Cho dù gà chó ấy có ngồng cuồng đáng sợ đến mấy, chỉ cần liếm chút chất độc này, cậu bắt gã lộn nhiều vòng, gã không dám lặn ba bước.

Shepherd mừng lắm, định le lưỡi thử thuốc, may mà tôi đến kịp.

Hai chúng tôi cùng ra cổng tiểu khu, từ xa đã thấy lão Rác Rưởi ngồi canh ở đó. Lão ta thật lạ, kể từ khi bà cụ qua đời, trời đổ mưa thì lão hóa điên hóa dại, trời không mưa thì lão ngồi im bất động. Shepherd thận trọng trộn nước độc vào thịt hộp. Tôi thấy lão Rác Rưởi đang cố chống cặp mắt mờ đục của lão, nhìn chằm chằm vào khoảng đất trống. Tôi vẫn nhớ khoảng đất trống ấy, đó chính là chỗ bóng râm che mát mà trước kia bà cụ thường đặt chiếc ghế đầu thấp ở đó.

Bà cụ gầy guộc nhỏ thó, chỉ ngồi vừa chiếc ghế đầu thấp tè ấy, bóng nắng rơi đầy trên vai bà. Chắc lão Rác Rưởi đang trông chừng khoảng trống ấy. Tuy chỗ đó đã không còn ghế đầu, không còn bà cụ, nhưng trong mắt lão, mọi thứ có lẽ vẫn như xưa, chỉ có chúng ta là không thấy gì.

Shepherd nói:

- Mercy à, trông cậu có vẻ thân thiện, dễ bắt chuyện với người khác, cậu đi đầu độc lão nhé.

Tôi lắc đầu:

- Shepherd à, lão không cần ai, cũng chưa từng bắt nạt chúng ta, vì sao

phải đuổi lão đi?

Shepherd ngân tò te:

- Giết người thì cần gì lí do, thấy ngứa mắt là “xử” thôi à!

- Không được! Ba tôi bảo, phạm việc gì cũng phải hợp pháp, hợp tình hợp lý. Shepherd à, cậu thường ngày nhân hậu, tốt bụng là thế, sao hôm nay làm việc ác không chớp mắt thế?

Bị tôi lên lớp giáo huấn, Shepherd tức giận bưng bưng, quay đầu bỏ đi, ném lại hộp thịt.

Hộp thịt lăn đến chân Rác Rưởi, tôi không kịp ngăn lão. Từ nhỏ ba đã dạy tôi không được ăn uống tùy tiện. Nhưng lão Rác Rưởi có được ai dạy dỗ đâu, từ xưa đến nay, lão thấy gì là ăn nấy.

Tôi gào lên:

- Đừng ăn, đừng ăn!

Lão chỉ ăn một miếng rồi ngừng lại. Thuốc độc của Đại tiên cá Nóc quả nhiên hiệu nghiệm.

Lúc ấy lại đúng vào giờ tan tãn, hàng xóm của chúng tôi nườm nượp đổ về công trường. Một ông chú đã Rác Rưởi, quát:

- Xê ra, xê ra!

Lão Rác Rưởi dờ dãn bỏ đi. Lão va vào người đi đường, bị họ mắng nhiếc:

- Đồ con chó chết tiệt thôi tha!

Lão dờ dãn hòa mình vào dòng xe cộ tấp nập trên đường. Tôi gào lên:

- Rác Rưởi, lão quay lại đây đi, quay lại đây đi, nguy hiểm lắm!

Nhưng vì khoảng cách quá xa, lão không nghe thấy.

Tôi lo lắng đến ứa nước mắt, vội chạy ra công trường, gọi lớn:

- Rác Rưởi, lão mau về đây!

Tiếng phanh xe ô tô, tiếng còi rú, tiếng người đi đường la hét lúc to lúc nhỏ, lão Rác Rưởi chờ đợi giữa đường phố, xe cộ đi vòng qua lão. Hình như nghe thấy tôi gọi, lão ngoảnh đầu lại. Tôi biết, mặc dù lão hướng mắt về phía tôi, nhưng không phải để nhìn tôi, mà để trông chừng khoảng đất trống kia.

Vì lão mới chỉ ăn có một miếng, nên lão nhanh chóng tỉnh táo trở lại, thấy xung quanh là vô số lớp ô tô và những vỏ chai người trên xe ném xuống đường thì sợ mất hồn mất vía, tè luôn tại chỗ.

Anh bảo vệ lao ra, lôi lão về. Sau vụ đó, tôi cảm thấy rất có lỗi với lão. Tôi kể lại chuyện đó cho Cocker, cô ấy nhận xét như sau:

- Dù sau này chúng ta có già cỡ nào, cũng quyết không tè dầm.

8

Lẽ nào lão vẫn còn để bụng chuyện đó nên không chịu nhận lời? Ngẫm nghĩ một lúc lâu, lão bảo:

- Tôi không quan tâm báu vật của các cậu. Nếu muốn tôi giúp, các cậu phải hứa với tôi một chuyện.

Shepherd nhảy tung tung lên:

- Đồ gian manh xảo quyệt, làm ông đây tức chết!

Tôi giữ cậu ta lại, bảo cứ để xem lão nói gì. Chúng tôi chờ đợi lão. Lão nói:

- Tôi muốn gặp lại bà cụ, chỉ năm giây thôi cũng được.

Cả bọn lao xao. Tôi nói với lão, bà cụ đã qua đời, cho dù lão có lên Thiên đàng cũng chưa chắc đã gặp lại được. Lão khẽ bảo:

- Không gặp được bà cụ, tôi không đi đâu hết.

Lão vừa nói vừa dịch ra chỗ cổng tiểu khu. Đại vương Poodle nheo mắt, nói:

- Lão già mất nết kiêu căng, ngạo mạn! Trối lão lại cho ta!

Quân đoàn Poodle chưa được nếm đòn lợi hại của lão Rác Rưởi, nghe lệnh Đại vương, đám chó hôi nhất loạt xông lên, sau đó cả bọn nhất loạt ngã bổ chửng.

Lão Rác Rưởi vẫn ng ẩ chỗ cũ, ánh mắt dán vào khoảng trống kia. Chờ đến xâm xẩm tối vẫn không thấy lão có động tĩnh gì, cả bọn chán nản ra về. Tôi gặp Đại tiên cá Nóc đang bơi lội dưới trăng, vẫy cá lấp lánh

sáng, ánh sáng chiếu rọi cái bụng trắng hếu của Đại tiên.

Tôi rất muốn trò chuyện với Đại tiên.

- Đại tiên à, ba tôi nói, đi đâu khiến người ta đau khổ nhất, không phải sinh ly mà là tử biệt. Mất đi tình yêu, mất đi tiền bạc, chỉ cần ta còn sống thì sẽ có ngày ta giành lại được.

Đại tiên lẳng lặng tạo ra những bông hoa nước, chẳng thèm để ý đến tôi.

- Đại tiên à, không biết ngài có để ý những đồ đạc mà vợ chồng cô chú tâng tấc ném xuống không? À, không phải, sau khi ngài đến họ không còn quăng đồ nữa.

Đại tiên à, hình như vợ chồng họ đã ly hôn. Tôi từng bắt gặp người vợ nghệ sĩ opera ngẩng khóc trước đài phun nước. Cô ấy bảo, cuộc sống vợ chồng của họ giống những mảnh vỡ đồ đạc mà họ ném xuống. Dù đã cố công hàn gắn lại, nhưng chỉ cần xao nhãng là lại tan nát cả.

Đại tiên à, ba tôi nói với cô ấy, có gì ghê gớm đâu, chị đừng khóc, nếu duyên phận đã hết, chị chỉ cần nhủ lòng rằng: tôi sẽ yêu người khác, là được.

Cuộc đời này có hợp có tan. Không ai có thể né tránh thời khắc ly biệt. Có đi đâu, ngày gặp lại, người xưa đã không còn là hoa đào năm ngoái nữa rồi.

Đại tiên à, ông nội ba tôi đã ra đi, những người anh em của Shepherd cũng không còn nữa, giống như Shitzu ấy, không bao giờ gặp lại được nữa.

Cũng chẳng còn cách nào khác. Vì thế mới sinh ra từ “vĩnh biệt”. Ý nghĩa của “vĩnh biệt” tức là giữa chúng ta sẽ chỉ còn lại nỗi nhớ. Lão Rác

Rười già cả như vậy, lẽ nào không hiểu được đi đâu này?

Tôi đỡ rằng Đại tiên vẫn còn giận mình, vì mãi chẳng thấy động tĩnh gì trong đài phun nước. Tôi khịt khịt mũi, đêm nay không ai chờ tôi ở nhà cả.

- Đại tiên à, có lúc tôi cảm thấy tôi vui vẻ nhất là khi nằm mơ. Trong giấc mơ, người mà ta mong gặp sẽ lập tức xuất hiện và đến bên ta. Ba sẽ nằm dài ở phòng khách và gác chân lên người tôi. Lão Rác Rười cũng có thể gặp lại bà cụ, và ăn một bữa cháo ninh xương vụn. Phì phì phì, ba tôi đã chết đâu, ba chỉ không ở cạnh tôi thôi.

- Nay nhóc, đừng khóc.

- Tôi có khóc đâu, tôi chỉ đang nhớ thôi. Một trong những cách thức để nhớ chính là mặc cho nước mắt tuôn rơi. Ờ mà, Đại tiên cá Nóc này, ngài đang nói chuyện với tôi đây à?

Đại tiên Cá nóc ngoi lên mặt nước, hai mắt long lanh ngấn lệ.

- Mặc dù người là kẻ đáng ghét, nhưng những lời người nói cũng rất có lý. Ngày nào mổ cũng bơi qua bơi lại trong cái bồn nước chát chội này. Chỉ khi nằm mơ, mổ mới được trở về với biển cả. Bà vợ béo tốt của mổ cũng trở nên vô cùng xinh đẹp trong giấc mơ.

- Đại tiên ời, ngài lại bắt đầu chém gió rồi.

Đại tiên nghiêm túc nói:

- Mổ nói cho cháu biết nhé, nguyện vọng của lão Rác Rười có thể thực hiện được đó!

Tôi sợ đến nổi lông tóc dựng đứng:

- Đại tiên, ngài còn biết cả phép thuật cải tử hoàn sinh nữa sao?

Đại tiên liếc xéo tôi:

- Nếu cố gắng thì không phải không thể.

Não bộ tôi hoạt động rất nhanh:

- Nếu ngài thần thánh đến vậy thì vì sao không tìm cách về nhà?

Tất nhiên, tôi lại lỡ lời rồi! Lúc nào tôi cũng nói ra những điều không nên vào những lúc không thích hợp. Lúc ba mệt mỏi thì tôi vùi ba chơi đùa với tôi. Lúc Collie khóc thì tôi mĩa mai cậu ấy. Lúc Shepherd trả thù cho tôi thì tôi cười nhạo cậu ta.

Tôi ghét cái đầu quá thông minh của mình. Đại tiên ngâm mình dưới nước một lúc, quyết định tha thứ cho tôi:

- Ngày trước, lúc mỡ phương phi to lớn, công lực thâm hậu hơn nhiều. Bây giờ, mỡ không rõ còn được bao nhiêu phần nữa.

Giọng nói của Đại tiên nghe rất cô đơn.

- Tuy vậy, nếu lão Rác Rưởi chỉ muốn gấp lại bà cụ trong vòng năm giây, thì khả năng của mỡ vẫn đủ.

Tôi bảo:

- Ngoắc tay cái nào! Nói lời phải giữ lấy lời, thất hứa trời đánh thánh vật!

Tôi vừa dứt lời, đám cún ở đâu nhất loạt nhảy ra.

Tôi hỏi Shepherd:

- Sao cậu lại nghe trộm?

Cocker bảo:

- Mercy à, bọn tôi biết hôm nay ba cậu lại đi công tác, đừng buồn, má tôi bảo cậu có thể đến ngủ cùng tôi.

Shepherd âm ỉ nói:

- Chúng tôi về đến nhà thì nghĩ rằng để cậu một mình như thế không yên tâm chút nào, nên mới quyết định mang đồ ăn đêm cho cậu.

Đại vương Poodle nói:

- Chẳng liên quan đến tôi. Chỉ vì không ngủ được tôi mới ra ngoài đi dạo thôi.

Anh em Samoyed ABC nhảy cẫng lên:

- Mau đi gọi Rác Rưởi, mau xử lý xong mọi việc để còn lên đường! Chậm chân là báu vật rơi vào tay bọn cún ở tiểu khu bên cạnh đấy!

Chúng tôi tìm thấy Rác Rưởi trong ổ chó của lão ở cổng tiểu khu. Lão đắp cỏ khô và cành cây lên người để không ai nhận ra lão.

Có một khoảng thời gian, đám chó lang thang ở tiểu khu của chúng tôi đột nhiên biến mất một cách rất thần bí. Thì ra, có kẻ từ bên ngoài len vào tiểu khu, mang theo tấm lưới, hễ gặp con cún nào là tóm sống con ấy. Vụ việc ấy đã tạo nên thói quen cảnh giác ở lão Rác Rưởi.

Cocker cầu cành cây chọc lão:

- Rác Rưởi, Rác Rưởi, lão tỉnh dậy mau!

Lão thình lình bật dậy:

- Có phải bà không, bà ời?

Nhận ra Cocker, ánh mắt lão tràn ngập nỗi thất vọng, lão nằm bò ra như cũ. Tôi bảo:

- Chúng tôi có cách giúp lão gặp lại bà cụ.

Nước mắt lão lăn dài:

- Đừng lừa tôi, tôi bằng này tuổi rồi!

Tôi bảo:

- Ngoắc tay cái nào! Nói lời phải giữ lấy lời, kẻ nào thất hứa, trời đánh thánh vật!

Shepherd hỏi tôi:

- Mercy, sao cậu lại khóc?

- Vì một chữ sao! Chỉ trong một buổi tối, tôi đã phải ký hai biên bản thỏa thuận, tôi thấy mệt mỏi rồi. Từ cổng tiểu khu vào đến đài phun nước, cùng lắm cũng chỉ mất một phút đi bộ, ấy thế mà lão Rác Rưởi cứ đi một bước lùi ba bước, chậm hơn cả rùa bò.

Tôi đánh thức Đại tiên cá Nóc:

- Đại tiên ơi Đại tiên, ngài mau cho chúng tôi biết cách của ngài đi!

Đại tiên cá Nóc bực bội gãi bụng:

- Bọn trẻ các cháu đúng là đám nông nổi. Phàm việc gì cũng có giá của nó, hiểu không?

Cocker hỏi tôi:

- Mercy này, việc gì cũng có giá của nó, nghĩa là sao?

Tôi ngẫm một lát, đáp:

Em còn nhớ giấc mơ thời niên thiếu?

Tựa đóa hoa không bao giờ tàn phai

Đã cùng em trải bao năm tháng gió mưa

Ngẫm thế sự vô thường, trông nương dâu bãi bể^[31]

Anh em Samoyed ABC cùng đồng thanh:

Đã từng khổ đau rơi lệ

Đã từng tan nát cõi lòng

Đó chính là cái giá phải trả của tình yêu.

Shepherd nghe mà ngờ ngẩn. Cậu ta bảo:

Mercy à, vậy cái giá chúng ta phải trả là vừa khổ đau rơi lệ vừa tan nát cõi lòng à?

Đại tiên cá Nóc nghiêm nghị quan sát lão Rác Rười một hồi, rồi lắc đầu quầy quậy, bảo:

- Không được, không được, lão không chịu nổi đâu.

Lão Rác Rười ho lấy ho để:

- Được mà, được mà!

Vì muốn gặp bà cụ, lão đem theo bảo bối quý giá nhất trong cái ổ của mình đến đây, đó là một khúc xương bò. Lão nhỏ to với tôi:

- Đây bé con, tằm tuổi tôi mà muốn cậy nhờ người khác, là phải chuẩn bị chút lễ lạt.

Lão liếm hết lượt khúc xương, rồi trình trọng dâng lên Đại tiên cá Nóc.

Đại tiên cá Nóc cười nghiêng ngả:

- Đây lão, cái giá ở đây không phải một túi lương khô, một khúc xương bò, mà là năm năm tuổi thọ đấy.

Bọn tôi ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu Đại tiên đang nói gì. Đại tiên trình trọng nhắc lại:

- Muốn gặp lại người đã chết trong năm giây, các cậu phải hy sinh năm năm tuổi thọ, hiểu chưa?

Samoyed A nhanh nhẹn tính toán:

- Một phút là sáu mươi giây, một giờ là sáu mươi phút, như vậy một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày thì...

Samoyed B nhanh nhẹn bình luận:

- Năm năm đổi năm giây, nghe mà muốn chửi bậy quá!

Samoyed C nhanh nhẹn kết luận:

- Tỷ lệ trao đổi là 1:20.000.000.

Anh em Samoyed đồng thanh:

- Lỗi nặng!

Bầu không khí nặng nề bao trùm cả bọn. Chúng tôi không hề muốn thực hiện cuộc giao dịch này, nhưng khi chúng tôi ngoảnh lại nhìn thì thấy lão Rác Rưởi tỏ ra vô cùng hoan hỉ.

Lão bảo:

- Tôi bằng lòng, tôi bằng lòng!

Để chứng minh sự chân thành trong lời nói của mình, lão hò reo hoan hô, và còn co cẳng chạy mấy vòng quanh đài phun nước.

Bằng với thể lực của lão hiện nay, tôi đồ rằng, sau khi chạy xong năm vòng, lão sẽ lăn ra đất và tắt thở tức thì. Vì sao một chú chó khi nghe nói sẽ phải hy sinh năm năm sự sống lại có thể vui mừng đến vậy? Lẽ nào lão không biết sự sống là vô cùng quý giá và cần phải trân quý hay sao?

Lão chịu đói chịu khổ, mặc cho người ta thượng cẳng chân hạ cẳng tay với mình, gồng gượng sống cho đến hôm nay, rõ ràng vì lão rất sợ chết kia mà!

Tôi chợt nhớ lời tiên đoán của mụ Bully:

- Vị dũng sĩ này có thể vượt qua mọi nỗi sợ hãi.

Chúng tôi thấy chua xót khi chứng kiến lão Rác Rưởi vừa chạy vừa thở hừng hực. Đại tiên cá Nóc cũng bị bất ngờ. Ngài nheo mắt quan sát mặt trăng trên trời, gật đầu, bảo:

- Thế thì bắt đầu thôi.

Shepherd run rẩy:

- Bà cụ sắp xuất hiện ư? Sợ quá đi!

Gió đêm ào ào thổi tới, Cocker hét lên, cả bọn co rúm lại, run lẩy bẩy. Chỉ có lão Rác Rưởi hùng dũng tiến lên phía trước.

Chúng tôi nín thở nhìn Đại tiên cá Nóc. Trước đây, Đại tiên từng biến ra kiếm nước, biến ra quả bóng nước, bây giờ ngài lại muốn biến ra một người sống. Tiết mục này còn đáng xem hơn cả trò ảo thuật trong chương trình *Gặp nhau cuối năm*.

Khi gió đêm thổi tan đám mây đen cuối cùng, Đại tiên cá Nóc mới dần sức bay vọt lên cao. Chúng tôi ngược nhìn và thấy thân hình béo tốt của Đại tiên chậm chậm lướt qua bầu trời đêm thẫm xanh, vút bay lên giữa vầng trăng không lồ.

Trong một khoảnh khắc, dường như tốc độ của Đại tiên đột ngột chậm lại. Và khi chúng tôi kịp nhận ra, thì ngài đã dừng lại giữa không trung.

Mặt trăng tròn vành vạnh bị biến thành một vòng tròn màu bạc. Shepherd ngơ ngác đến nỗi hai con người như muốn lịm ra:

- Thê Vân Tung^[32] đấy Mercy ời, đây là tuyệt kỹ khinh công đã thất truyền từ lâu trong giang hồ.

Đại tiên cá Nóc phình to trong chớp mắt, loáng cái đã che kín tầm nhìn của chúng tôi. Ánh trăng đổ tràn lên Đại tiên, giống hệt một ngọn sóng cao ngất dâng lên quanh người ngài. Ngài biến thành một chú cá nóc khổng lồ, khiến đám cún bọn tôi sợ chết khiếp.

Chúng tôi tròn mắt kinh hãi và nhất loạt tè dầm. Vì đã biến hóa thành cá nóc khổng lồ, Đại tiên không thể cúi xuống nhìn, bằng không chắc chắn

ngài sẽ rất hài lòng với biểu cảm cuồng nhiệt của chúng tôi.

Trước sức mạnh siêu nhiên ấy đám cún bọn tôi làm gì còn tư cách tru tréo sửa mỗi đêm nữa! Giây phút Đại tiên dừng lại giữa vầng trăng ấy, toàn bộ đám cún ở tiểu khu đồng loạt trở thành “fan” trung thành của ngài. Chúng tôi đã bị mê hoặc triệt để, không cách nào cứu vãn.

Thần tượng mới của chúng tôi mang theo dáng vẻ kiêu bạc ngút trời, nói với lão Rác Rưởi:

- Đưa chân của lão cho mỗ.

Lão Rác Rưởi cố gắng giơ chân sau lên. Thần tượng không hài lòng, bảo:

- Nghiêm túc một chút đi, giơ chân trước ra!

Đại tiên cá Nóc biến hình thành gã cá khổng lồ, nhưng vây cá dưới bụng vẫn nhỏ xíu như cũ, ngọ nguậy mãi không tóm được lão Rác Rưởi!

Sợ bị Đại tiên trừng phạt, chúng tôi không dám phì cười.

Cuối cùng thì chân trước của lão Rác Rưởi cũng chạm được vào chiếc vây nhỏ bé của Đại tiên cá Nóc, và kỳ tích đã xảy ra!

Một tia sáng vụt lóe lên, Đại tiên cá Nóc giống quả bóng bay khổng lồ bị xì hơi, lao đi vun vút, đâm loạn xạ khắp không gian tiểu khu. Càng bay càng nhỏ, cuối cùng rơi xuống đất.

Chúng tôi nhìn Đại tiên bật tanh tách trên đám bùn, lòng đầy hồ nghi, không dám đến gần, vì cho rằng đó cũng là một phép thuật của ngài.

Tôi thấy hình như ngài đang kêu gào khản cổ, bèn tiến lại gần, lắng nghe:

- Mau đưa mỗ về, mỗ thiếu nước, sắp chết khô rồi.

10

Trở về với đài phun nước, còn chưa hoàn hồn, Đại tiên liền trừng mắt lườm lão Rác Rưởi, quát lớn:

- Rốt cuộc lão bao nhiêu tuổi rồi?

Lão Rác Rưởi bối rối đáp:

- Chín tuổi.

Đại tiên cá Nóc bực dọc bơi qua bơi lại:

- Sao mới chín tuổi mà trông lão già vậy?

Tôi đứng ra giải thích:

- Đại tiên à, tuổi thọ của loài chó chúng tôi không cao đâu. Nhất là đối với bầy chó lang thang, thì chín tuổi đã là già của già rồi.

Đại tiên cá Nóc chùng như đã hiểu ra, buột miệng chửi rủa:

- Sao không nói sớm, hại mỡ suốt chết oan. Mỡ đã thi triển phép thuật cao siêu nhất rồi, đã không tiếc công lực để giúp các cậu nó. Còn các cậu thì sao nó? Vì sao không nói với mỡ, rằng lão già này sắp chết nó?

Tôi quay phắt lại nhìn lão Rác Rưởi, trong đầu vang lên câu nói của Đại tiên:

- Sao không nói sớm với mỡ, rằng lão già này sắp chết?

Lão Rác Rưởi tưởng mình đã làm sai chuyện gì, vội vẩy đuôi xu nịnh:

- Đại Tiên nó, tôi không còn sống bao lâu nữa nó, không sao đâu nó. Ngài cứ việc lấy mạng tôi đi nó. Chỉ cần được gặp bà cụ nó, thì tôi có chết cũng vui lòng nó.

Đại tiên cá Nóc tức giận phát khóc:

- Nó cái đầu lão ấy! Lúc này rồi mà còn bắt chước giọng mõ. Lão có hiểu hay không, không đủ năm năm tuổi thọ thì đừng nhận bừa, hậu quả khôn lường đó. Giờ thì làm thế nào nó?

Làm thế nào, làm thế nào? Đám cún lo sốt vó.

Mụ Bully đứng lên. Cả bọn dồn ánh nhìn vào mụ. Mụ trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng:

- Nếu không đủ, tôi xin góp.

Đại tiên cá Nóc vừa ngạc nhiên vừa tò mò:

- Hai người có quan hệ gì?

Mụ Bully thoáng đỏ mặt, không nhìn chúng tôi, đáp:

- Tình yêu đầu đời, có vấn đề gì không?

Tất cả cùng “ồ” lên một tiếng rõ dài, rồi đồng loạt lắc đầu:

- Không hề gì, không hề gì!

Mụ Bully càng xấu hổ, mụ quay mặt đi:

- Vậy tôi tặng lão Rác Rưởi vài năm tuổi thọ của mình, có vấn đề gì không?

- Không hề gì, không hề gì! Trao tặng sinh mệnh của mình cho mỗi tình đầu là đi đầu hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Sinh mệnh chính là thời gian. Khi thương nhớ khôn nguôi một người, bạn liền trao tặng sinh mệnh cho người ấy. Thấy khuôn mặt mụ Bully đã đỏ như gấc chín, Đại tiên cá Nóc không dám trêu đùa thêm nữa:

- Về lý thuyết thì ý tưởng của mụ không tồi, chỉ có đi đầu, không biết hai vị góp lại có đủ số năm hay không. Hai vị tuổi tác đã cao, sống tiếp thì khó, chết thì dễ và nhanh lắm. Thôi thôi, rủi ro rất lớn, mõ không chơi!

Mụ Bully vô cùng phẫn nộ, lập tức giơ vuốt bốc một nắm thức ăn:

- Tôi không cần biết ngài đến từ vùng biển phía Đông hay đến từ Thiềm Tây. Hôm nay tôi sẽ khiến ngài mở mang tầm mắt, để ngài biết thế nào là sự lợi hại của tiểu khu chúng tôi.

Thức ăn tung bay khắp trời, một nửa rơi xuống trước mặt lão Rác Rưởi. Lão ngó một lát, không kìm nổi lòng, chén sạch.

Tôi hỏi mụ Bully:

- Mụ xem xem quả này thế nào.

Mụ Bully thoáng sững sờ trước cảnh lão Rác Rưởi nuốt vội mấy hạt lương khô. Lão ta không hề có tinh thần tự giác của một vai nam chính. Và khi có cảm giác mụ Bully đang nhìn lão chăm chú, lão thậm chí còn quay lưng lại, che chắn đám thức ăn vương vãi, vừa nhai vừa gặm gù đe dọa. Cocker chau mày, thì thào vào tai tôi:

- Chẳng có chút phong độ gì cả. Mercy à, tôi xem trên ti vi, thấy các tiểu thư nhà giàu phải lòng mấy tên nghèo kiết xác đều bởi mấy tên đó rất đẹp trai. Theo cậu, mụ Bully phải lòng lão Rác Rưởi này ở điểm gì?

Tôi ngẫm ngợi một lát, đáp:

- Chắc vì lão ăn rất nhanh.

Ý chừng đã lửng dạ, lão Rác Rưởi quay ra nhìn mụ Bully chăm chăm:

- Mụ còn nữa không?

Mụ Bully hỏi Đại tiên:

- Tuổi thọ của lão ấy còn được bao lâu?

Đại tiên ngẩng đầu quan sát mặt trăng:

- Ba ngày.

Mụ Bully bật khóc. Lão Rác Rưởi thở dài:

- Không sao đâu, mù đừng khóc.

Mụ Bully càng khóc to hơn:

- Tôi đành li ều vậy, để xem tôi còn được bao nhiêu ngày. Lần này, lão đừng ăn nữa, nếu không sẽ không còn gì cả đâu.

Mụ Bully tung ra một nắm thức ăn khác. Đám cún bọn tôi nhất loạt nín thở, bởi vì lần này mụ Bully sẽ bói về đại hạn của chính mình!

Có lẽ vì quá h ồ hộp, phân nửa số lương khô bị ném vào trong nước. Tôi cũng h ồ hộp không kém:

- Mụ Bully ơi, đây có phải là đi ềm báo mù sẽ chết đuối không?

Mụ Bully căng mắt xem quả tượng. Con người chừng như sắp chui ra khỏi tròng mắt mù, r ồi mù lăn ra ngất xỉu.

Lão Rác Rưởi nhảy phốc đến bên mù, gào thét:

- Bully ơi, Bully, hãy chờ ta, ta sẽ đưa nàng về nhà. Hãy chờ ta, chờ ta ăn thêm vài miếng nữa thôi.

Lão Rác Rưởi ra sức kéo mù Bully về nhà mù, mỗi bước xô dịch được một đốt ngón tay. Cảnh tượng này quá thương tâm. Anh em Samoyed ABC ôm đầu kêu khóc.

Đại tiên cá Nóc bực bội thối bong bóng:

- Đủ r ồi nó, xem mấy ông bà già li ều mạng chẳng vui chút nào nó. Đi ngủ thôi nó.

Hai mắt Shepherd đỏ hoe, nó thành linh giơ chân ra:

- Nếu họ không đủ, tôi tình nguyện góp sức.

Tôi cũng giơ chân ra:

- Tôi cũng góp.

Cocker cũng giờ chân ra:

- Tôi cũng góp.

Collie cũng giờ chân ra:

- Tôi cũng góp.

Anh em Samoyed ABC chân trái gạt nước mắt, chân phải chìa ra thành một hàng:

- Chúng tôi cũng muốn góp.

Đại vương Poodle hùng hổ:

- Chút sinh mệnh có là gì. Anh em chúng tôi cũng xin góp, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Mười chú cún nhất loạt giờ chân về phía Đại tên cá Nóc.

Tôi cảm thấy hơi hốt hoảng, trước đây, cho dù là “đánh hội đồng”, đám cún ở tiểu khu chúng tôi cũng chưa bao giờ đoàn kết như vậy. Đại tiên cá Nóc gật gù:

- Thanh niên trẻ tuổi nhiệt tình như vậy rất đáng hoan nghênh, có đi đâu các cô các cậu phải suy nghĩ cho kỹ. Phần sinh mệnh đã cho đi sẽ không bao giờ lấy lại được. Các cậu góp thêm một ngày, tức là sẽ mất đi một ngày được ở bên chủ nhân. Hãy suy nghĩ cho thấu đáo, nếu đã quyết thì chỉ có một con đường duy nhất để đi. Lỡ như nửa đường các cậu hối hận, cả lũ chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đó.

Tôi nhắm mắt lại, ngẫm ngợi h ồi lâu. Giá như có thể lựa chọn cho đi khoảng thời gian nào thì tốt biết bao. Nếu thế, tôi sẽ chọn thời gian buổi chi ều. Những buổi chi ều chờ đợi ấy, ánh nắng chiếu vào căn phòng, bóng chiếc bàn ăn đồ dài trên n ền đất, từ từ dịch chuyển v ề hướng Đông, trùm lên cái đuôi của tôi.

Buổi chi ều đợi chờ dài dằng dặc, tôi muốn cho đi khoảng thời gian ấy. Nếu vẫn không đủ, tôi chọn cho đi buổi sáng ngày ba ra đi. Tiếng va li kéo lộc cộc. Khoảng thời gian từ lúc ba đóng cửa đến lúc ba lên xe, tôi cũng không thích. Những lúc như thế, trái tim tôi trở nên ứt át kỳ lạ, tựa như bầu trời ngày mưa d ầm, chẳng thể vui lên được.

Nếu vẫn chưa đủ, tôi xin tặng toàn bộ thời gian ba không ở bên tôi.

Tôi xin tặng hết, từng giây từng phút, thời gian ly biệt miên man dằng dặc, chắc chắn sẽ gộp đủ năm năm.

Tôi chỉ muốn giữ lại những buổi tối ba v ề nhà, ng ả lưng trên sofa, những giờ hai ba con dạo bước bên nhau. Không đúng, không đúng, tôi còn muốn lưu giữ lại rất nhi ều khoảnh khắc vụn vặt khác: ba nấu thịt viên cho tôi ăn, ba đưa tôi đi tắm, đưa tôi đi nghịch nước. Và còn những ngày ba lái xe chở tôi đi chơi thật xa, gió ào ạt thổi tới khiến tôi không sao mở mắt ra được.

Vui biết mấy! Chỉ tiếc rằng tôi không có sự lựa chọn nào khác. Sinh mệnh mà tôi cho đi, có thể có cả những phút giây ba con tôi cùng ng ồi xem ti vi, có thể bao g ồm cả những lúc ba đi công tác v ề và réo gọi tên tôi. Và

nhất là những khi ba buồn bã hay đau khổ, luôn có tôi ở bên. Nếu vậy thì, dù là bình dị, buồn bã hay vui vẻ, chúng ta không thể tùy tiện cho đi sinh mệnh của mình.

Tôi đã suy nghĩ rất lung, cơ hồ không để ý gì đến xung quanh. Mẹ Bully không suy nghĩ nhiều, một mực đòi quyền tặng cho lão Rác Rưởi. Lão Rác Rưởi cũng không suy nghĩ nhiều, một mực đòi lấy mạng ra trao đổi. Có phải vì người quan trọng nhất với mình, ta sẵn sàng đặt cược, dẫu có phải chịu thiệt với tỷ lệ bất công 1:20.000.000? Tôi tự hỏi lòng, Mercy à, nếu phải đổi năm năm sinh mệnh của cậu lấy năm giây của ba, cậu có bằng lòng không? Tôi bằng lòng chứ!

Shepherd huých vai tôi:

- Mercy à, bọn tôi quyết xong cả rồi. Này, cậu đừng ngủ gật đấy!

Tôi cắn răng, hạ quyết tâm:

- Tôi tiếc lắm, nên chỉ có thể tặng một tháng thời gian thôi, được không?

Tất cả những chú cún khác lập tức đứng cách xa tôi. Tôi thấy xấu hổ vô cùng, cúi gằm mặt định bỏ về. Ai ngờ nghe tiếng Cocker vỗ tay hoan hô:

- Mercy ơi, Mercy à, cậu quyền tặng nhiều nhất đấy!

- Hả?

Bọn chúng quyết định thế này: Cocker và Shepherd cùng cho đi một tuần lễ. Anh em Samoyed ABC cho đi khoảng thời gian của ba ván mặt chược. Tổng thời gian anh em Poodle cho đi cũng chỉ bằng số thời gian của tôi.

Bọn ki bo, kệt xin!

Nhưng tôi biết, sinh mệnh của họ chắc chắn đều rất quý giá. Họ cũng như tôi, vô cùng nuối tiếc và xót xa.

Shepherd gãi đầu gãi tai:

- Nhưng như thế vẫn chưa đủ. Hay là tìm bọn Rottweiler mượn một ít.

Cả bọn lại tiếp tục đau đầu. Đám cún ở tiểu khu chúng tôi vốn ít ỏi. Và cho dù cộng thêm cả đám cún ở tiểu khu bên cạnh có lẽ cũng không đủ.

Mỗi gia đình trung bình chỉ nuôi một chú cún. Buồn chết đi được! Shepherd cú tiết:

- Mặc xác, có bao nhiêu yên bấy nhiêu. Tôi xung phong đi đầu.

Sự thể đã đến nước này, cũng chỉ còn cách thực hiện cái gọi là “đạo đức bắt buộc”. Collie, anh em Samoyed và Đại vương Poodel lần lượt xếp hàng. Shepherd giơ chân ra, rồi ngoảnh sang cắn tai tôi:

- Mercy à, tôi sẽ bị ngất khi thấy máu.

- Shepherd à, có phải sẽ lấy máu của cậu đâu. Đừng cắn tai tôi đau thế chứ! Cậu có phải đau đẻ đâu!

Đại tiên cá Nóc liếc xéo cậu ta:

- Cậu lại gần đây, mỗ không bay lượn nữa đâu nó.

Shepherd nhúng chân vào đài phun nước. Lúc chiếc vây nhỏ xinh chạm vào chân cậu ta, một tia chớp màu lam xuất hiện, chúng tôi dán mắt vào tia chớp lập lòe ấy. Đại tiên cá Nóc tỏ ra không vui:

- Đầu thì to mà sức thì yếu. Mạnh nữa vào.

Shepherd hét lên:

- Liều thì liều!

Nguồn sáng vỡ òa, Shepherd lăn kềnh ra đất, hai mắt nhắm chặt. Tôi sợ đến thót tim, không biết bằng cách nào tôi đã nhanh chóng chạy đến

bên cậu ta, vừa khóc vừa lay gọi:

- Shepherd ơi, Shepherd à!

Tôi nhớ lại lời Shepherd nói với tôi hôm nay. Cậu ta bảo, Mercy à, trời đất vô tình, phàm việc gì cũng phải dựa vào loài cún chúng ta. Rồi sẽ có một ngày, tôi nhắm thẳng mục tiêu, bất chấp tất cả để cứu người, giúp đời. Sau đó hy sinh oanh liệt giữa đống hoa ngát hương. Ba tôi sẽ được sống nhân hạ nhờ vào khoản tiền thưởng mà tôi giành được.

Nhưng Shepherd à, thực tế là chúng ta sẽ hy sinh mà không được một xu tiền thưởng nào. Lát nữa ba cậu sẽ thức giấc, rồi đi làm. Còn cậu thì vẫn nhiệt tình tặng sinh mệnh của mình cho người khác.

- Shepherd ơi, Shepherd à!

Cả bọn cùng gào gọi và cùng khóc lóc.

Đại tiên cá Nóc bức bối:

- Chó cảnh ở tiểu khu các cậu thật đáng sợ! Mới quen được ba ngày đã lăn ra ngất.

Cả bọn kinh ngạc :

- Sao? Shepherd không phải đã liều mạng ư?

Đại tiên nói:

- Liều mạng con khỉ, sợ quá lăn ra ngất thôi. Đờkém cỏi, đờnhát gan, đờcạn bã, đờchết tiệt. Kệ đời, mỗ đi ngủ nó!

Cả bọn mừng rỡ, nhưng lại không cam lòng. Collie bút lông:

- Tôi xung phong, tôi sẽ ổn!

Collie góp được thêm năm ngày thì sùi bọt mép, lăn ra đất. Đại tiên cá Nóc vô cùng thất vọng:

- Đám cún thời nay làm sao vậy nhỉ? Toàn bọn vô dụng! Chí ít cũng ra

sức bắt chuột đi, bắt chuột đi, xin đấy!

- Đại tiên ơi, bắt chuột để làm gì?

- Bọn chuột còn hữu dụng hơn các cậu nó! Chết tiệt!

Đại tiên cá Nóc lại chìm xuống nước, hết một chiếc tàu ngầm. Ngài ấy cứ ngoi lên lại ngụp xuống như thế, không thấy mệt à!

Lục tục h ồi lâu, trời đã tang tảng sáng, xe chở bữa sáng sắp được đẩy vào sân tiêu khu. Ba Shepherd chuẩn bị đi làm, các bà các cô tập thể dục buổi sáng chuẩn bị ra sân múa kiếm.

Kiếm sẽ vung lên vun vút, chém xuống đầu bọn tôi chan chát. Đến lúc ấy thì, bấu vạt ư, lão Rác Rưởi ư, sẽ chỉ còn là một giấc mộng dang dở.

Nhưng, ở phần đầu tôi đã nói r ồi, đó là một buổi tối đầy biến cố.

12

Đúng lúc cả bọn đang cẩn răng nghiền lợi trích ra từng chút từng chút sinh mệnh của mình để quyên tặng, thì bỗng có tiếng lạo xạo trong lùm cây, rồi một cái đầu tròn xoe nhô ra.

Đầu Tròn cất giọng, nói:

- Có thể cho tôi góp cùng không?

Cocker sợ đến nỗi nhảy giật lùi về phía sau một quãng dài và trượt chân ngã bổ chửng.

- Người là ai, vì sao xuất hiện ở tiểu khu của bọn ta? Không được đến gần, bằng không ta sẽ gọi bảo vệ. Gâu gâu gâu!

Đầu tròn vội vàng rút vào lùm cây:

- Cái đồ thiếu văn hóa, sao cứ sủa inh ỏi mãi thế!

Lại một cái đầu vuông khác thò ra:

- Chào các cậu.

Shepherd nhảy căng lên:

- Ối giời ơi, sao lùm cây này giống trong game Đập chuột thế, chốc lại xuất hiện một chú, chốc lại xuất hiện một chú.

Tôi thấy đầu vuông không có ý gây sự, bèn hỏi:

- Dám hỏi quý tính đại danh?

Đầu Tròn là kẻ tính tình nóng nảy, hấn lại thò đầu ra, bảo:

- Đây Âu Dương Phong, đừng phí nhời với đám ky bo, kệt xỉn này làm gì. Chúng ta đến gặp thẳng lão cá béo Thiểm Tây đi.

Đại tiên cá Nóc vung kiếm nước, đập Đầu Tròn túi bụi. Dưới ánh trăng, chúng tôi nhìn thấy rõ, đầu gã to hơn người, đuôi cụt mất một nửa, là một tên chó trẻ tuổi. Nhìn điệu bộ ngang ngược của gã và cái miệng lúc nào cũng ngậm một gọng cỏ, tôi đoán gã là chú chó mới lớn.

Biết mình đã bị lộ, Đầu Tròn đành khoát tay ra hiệu, từ lùm cây, bảy, tám con chó đồng loạt ào ra. Cao thấp, gầy béo, đen trắng, vàng đốm đủ cả. Trong số ấy còn có một chú rất đẹp trai.

Shepherd và Collie lập tức chắn trước mặt bọn tôi, nhe nanh giờ vuốt, gầm gừm thủ thế. Âu Dương Phong vội lên tiếng:

- Bọn tôi là bạn bè của lão Rác Rưởi, từ bấy đến nay vẫn luôn sống ở tiểu khu này.

Hả? Vì sao chúng tôi không hề hay biết? Mấy năm rồi chưa từng gặp bọn chúng. Đầu Tròn chừng như rất chướng mắt với bộ dạng của tôi:

- Tụi bây ra khỏi cửa cũng chỉ biết đến vài con đường, đã vào rừng bao giờ chưa, vào đường ống trung tâm bao giờ chưa? Ha ha, chưa chứ gì!

Âu Dương Phong quát đầu tròn:

- Hềng Thất Công, ngậm miệng lại!

Sau đó, quay ra nói với tôi:

- Cô nương Mercy, tôi biết cô, cô là một nhà văn.

Vì hắn rất lịch sự nên tôi không tiện trở mặt.

Âu Dương Phong nói, bọn họ là một bầy chó lang thang, chỉ ra đường vào buổi đêm. Vì sợ bị người ta tổng cổ đuổi đi, thường ngày bọn họ rất thận trọng, vì thế chúng tôi mới không có dịp chạm mặt.

Cocker bĩu môi:

- Chả trách tôi đánh hơi thấy mùi gì lạ lạ. Thế mà má tôi cứ bảo tôi bị

viêm xoang.

Sau khi Chột Mắt ra đi, Âu Dương Phong đã tiếp quản đám chó lang thang này, quản luôn cả lão Rác Rưởi.

Âu Dương Phong bảo, lão Rác Rưởi cũng khiến hắn đau đầu nhiều lắm. Trong giới chó lang thang có quy định: sống lang bạt phiêu du như gió, muốn đi là đi, không bao giờ dừng lại một nơi cố định. Nhưng lão Rác Rưởi giống hệt bọn chó nhà, làm thế nào cũng không chịu rời khỏi ổ. Đám chó lang thang còn một quy định nữa, ấy là phân chia địa bàn kiếm ăn theo năng lực. Ví dụ, Hồng Thất Công cai quản sạp đồ nướng. Âu Dương Phong chiếm lĩnh cửa sau quán ăn.

Thường thì, đời lang thang càng dài, năng lực kiếm ăn càng nhiều. Nhưng Âu Dương Phong thấy lão Rác Rưởi là kẻ bất tài vô dụng cực độ.

Hồng Thất Công xen vào:

- Lão thậm chí còn không biết phân biệt người tốt, kẻ xấu. Bất kể là ai, hễ hỏi lão có đói không, lão liền nhảy bổ vào người ta. Chẳng khác nào một con chó nhà. Hô hô.

Cocker tức lắm, tung cước đập gã.

- Chó nhà làm sao, chó nhà thì không vinh quang chắc?

Hồng Thất Công không nói không rằng xông vào cắn xé. Shepherd gia nhập cuộc chiến. Bọn chúng đánh nhau toí bời khói lửa.

Âu Dương Phong tỏ ra khá tôn trọng tôi:

- Cô Mercy à, chúng tôi đã suy nghĩ kỹ, tuy lão Rác Rưởi không phóng khoáng, nhưng trọng tình trọng nghĩa. Bầy chó lang thang bọn tôi lấy chữ ơn nghĩa làm trọng, mang ơn nhất định phải báo đáp. Nếu lão muốn gặp mặt bà cụ, chúng tôi dù ít dù nhiều cũng phải đóng góp chút sức lực giúp

lão.

Âu Dương Phong đã cho tôi cái nhìn mới mẻ về đám chó hoang. Thì ra, uống nước đục cũng vẫn có thể giàu tình cảm.

Dứt lời, hần bước tới, căn khắp lượt đám huynh đệ và quát:

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! Có thôi ngay đi không, đứa nào không nghe lời tao căn cho chết.

Hùng Thất Công loạng choạng đi lên dẫn đầu:

- Mau đi góp mạng!

Tiên sư, gã nói nhẹ tênh như thể xếp hàng đi nhà xí ấy.

Đại tiên cá Nóc hỏi Hùng Thất Công:

- Cậu góp bao nhiêu?

Hùng Thất Công cười ngây ngô:

- Ngài cứ việc lấy tùy ý, chỉ cần giữ lại cho tôi chút sức lực đủ để lết về ổ là được. Tôi không muốn chết ở đây.

Khẩu khí nghe quen quá. Ngày trước, mỗi lần đánh nhau, Chột Mắt cũng cười ngây ngô như thế, sau đó quăng nón tre đi:

- Đánh đi đánh đi, chỉ cần giữ lại cho tôi chút sức lực đủ để về nhà gặp Quả Bóng nói lời trần trối là được.

Hình như đám chó hoang đầu chỉ coi trọng chút sức lực cuối cùng ấy. Phần sinh lực dãi dào kia thì dường như không mấy quan trọng. Vì đối với bọn chúng, sinh mệnh chính là: bới thức ăn, đánh nhau, chạy trốn. Chỉ có khoảnh khắc cuối cùng mới mang lại cảm giác ấm áp.

Hần là lão Rác Rưởi muốn dành chút sức tàn ấy của mình để gặp lại bà cụ? Đám chó lang thang lặng lẽ xếp hàng. Đại tiên cá Nóc vỗ nhẹ chiếc vây nhỏ bé, bay vút lên và hét lớn:

- Thật là thật là, các người không thiết sống nữa hả?

Hồng Thất Công bức xúc:

- Cái lão cá béo này sao lảm lòi thế không biết!

Âu Dương Phong vội cản gã:

- Dám ăn nói như thế với Đại tiên à? Muốn tao đập cho một phát chết tươi không?

Thế là đám chó hoang lại lao vào nhau không thương tiếc.

Chiếc vây nhỏ xíu của Đại tiên đập thành phạch như cánh quạt:

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, gà trống sắp gáy sáng rồi kia kìa!

Ở thành phố lấy đâu ra tiếng gà gáy! Nhưng hừng đông quả thật sắp lên cao, tôi đã nghe thấp thoáng tiếng đế giày loẹt quẹt trên đường. Đại tiên cá Nóc nói:

- Thức khuya rất có hại cho sức khỏe, mỗ đánh một giấc cái đã.

Samoyed A nói:

- Nhưng lão Rác Rưởi chỉ còn ba ngày.

Đại tiên vừa buồn ngủ vừa tức giận:

- Cậu có biết đếm không hả? Không biết tính toán à? Còn ba ngày thì vội gì chứ!

Sau đó, ngài hét lên với đám chó hoang:

- Đám tiểu yêu kia, về nhà ăn no ngủ kỹ rồi chuẩn bị mà lên đường!

Âu Dương Phong gật đầu, đám chó hoang im bật, nhanh chóng lui đi mất trước khi con người xuất hiện.

13

Tôi quay về thấy lão Rác Rưởi vẫn ngồi chỗ cũ, mắt lão vẫn dán chặt vào khoảng đất trống ấy.

Cocker chờ tôi ở phía trước:

- Mercy à, về nhà tôi ngủ với tôi nhé.

Tôi lắc đầu. Đại tiên cá Nóc nhắc nhở đám chó hoang về ăn no ngủ say, nhưng đồ ăn ôi thiu thì làm sao mà ngon lành cho được.

Tôi phải về nhà, mang tất cả thức ăn và thịt hộp ra mời bọn chúng. Tôi càng chạy càng nhanh, Shepherd gọi tôi lại:

- Mercy ơi, sao cậu chạy nhanh thế?

Tôi nhìn Shepherd, nước mắt cứ thế trào ra:

- Shepherd ơi, bọn Âu Dương Phong và Hồng Thất Công sắp chết rồi.

Bọn họ sắp ra đi, mà chúng tôi mới vừa gặp gỡ. Vì sao chúng tôi không góp thêm sinh mạng của mình, vì sao chúng tôi ích kỷ như vậy? Shepherd há hốc miệng khi thấy ba cậu ta bước xuống từ xe buýt:

- Mercy à, chúng ta có chủ nhân của mình. Vì họ, chúng ta phải mạnh khỏe. Nếu sinh mệnh chỉ thuộc về bạn, bạn muốn thế nào cũng được. Nếu thấy nó thật vô dụng, bạn có quyền vứt bỏ. Nếu thấy nó thú vị, bạn có quyền đùa nghịch, và khi nó kết thúc, không ai vì thế mà đau lòng. Mercy ơi, chúng ta có người yêu thương, và chúng ta cũng thương yêu họ. Nếu không được sống bên nhau, cả họ và chúng ta đều sẽ rất đau buồn. Vì vậy, đừng tự quyết định việc đó, như thế rất ích kỷ.

Shepherd nói xong liền quay đầu bỏ đi tìm ba nó.

Collie vỗ vai tôi:

- Mercy à, hay là bọn mình tranh thủ kinh doanh nhỏ, bán hàng gì đó cho những người có tiền ở tiểu khu này. Cậu biết không, hàng bánh rán mỗi tháng cũng kiếm được hai mươi ngàn đồng đấy.

Cả bọn nhìn tôi đầy tín nhiệm:

- Nhớ cậu cả đấy!

Tôi về nhà lúc chị hàng xóm đang nghe điện thoại.

- Không thấy đâu cả, tôi đã tìm khắp nơi. Có lẽ nó ra ngoài chơi rồi. Anh đừng sốt ruột, Mercy ngoan lắm, nó không chạy đi xa đâu.

Tôi giành lấy di động để nghe tiếng người đàn ông vừa lùn vừa xấu vừa nghèo ấy gào lên trong điện thoại:

- Cô để chó của tôi đi đâu hả? Có phải cô làm mất nó rồi không?

Có vẻ như ba sắp khóc đến nơi. Tôi kêu lên một tiếng:

- Gâu!

- Con về rồi đấy à?

- Vâng.

Tôi ngậm di động, đứng cách xa chị hàng xóm, vì tôi muốn nói chuyện riêng với ba.

Ở đầu bên kia, ba tôi thở phào nhẹ nhõm:

- Con làm ba sợ chết khiếp. Suýt nữa ba đã đi mua vé máy bay. Con có biết vé máy bay đắt thế nào không?

- Con biết.

- Con đã đi đâu? Đừng học theo tính lông bông suốt ngày của ba nhé!

Ba lâu lâu một hồi, rồi ba kể chuyện đã thức cả đêm sửa kịch bản thế

nào, buồn ngủ, nằm ngáy trên sofa ra sao.

Ba nói:

- Ba vừa ngáy vừa gõ máy tính, siêu không?

- Siêu ạ. Ba sẽ giành giải Nobel cho mà xem. Bao giờ lấy được tiền thưởng, ba có thể mua một mẫu ruộng.

- Logic của con không đúng. Không phải giải Nobel đâu, giải đó chưa chắc đã được nhiều tiền thưởng. Mà con bảo ba mua ruộng để làm gì? Con có biết trồng cấy đâu.

Giọng ba càng lúc càng nhỏ, chắc ba buồn ngủ lắm rồi. Có lẽ cú điện của chị hàng xóm đã đánh thức ba.

- Ba ơi, nếu con học được cách buôn bán, ba sẽ không phải vừa ngáy vừa gõ chữ nữa?

Ở đầu bên kia, ba tôi cười sằng sặc, rồi “rầm” một tiếng, hình như ba vừa lăn từ trên sofa xuống đất. Tắt điện thoại.

Chị hàng xóm vẫn ở đó. Chị mở thịt hộp, trộn thức ăn cho tôi, sau đó ngồi một chỗ gặm bánh bao.

Bánh bao thơm quá, trắng muốt mềm mại, tôi nuốt nước bọt, ngâm khay thức ăn chạy ra ngoài. Chị hàng xóm sợ quá, vứt bánh bao đi, chân trần rượt đuổi theo tôi.

Tôi chạy đến gõ cửa nhà Shepherd:

- Tôi biết rồi!

Tôi lại chạy đến gõ cửa nhà Cocker:

- Dậy mau, tôi biết rồi!

Tôi lại chạy đến gõ cửa nhà Samoyed và Poodle rầm rầm:

- Tôi đã biết làm cách nào kiếm được tiền rồi!

Tất cả các chú cún trong tiểu khu lũ lượt công bột mì từ nhà ra điếm hện. Sáng kiến của tôi là: Bán - bánh - bao!

Bột mì bay khắp không gian. Cả bọn hò nhau chạy ra đài phun nước múc nước trộn bột mì. Đài phun nước biến thành hồ bột nhão. Đại tiên cá Nóc vùng vẫy quẫy đạp giữa hồ bột nhão ấy.

Shepherd và Collie vừa lấy chân nhào bột vừa giao lưu trao đổi những điếu tâm đắc:

- Thì ra đây chính là bột làm bánh bao!
- Thì ra bột mì dính như vậy!
- Thì ra bột mì có thể tạo ra nhiều bột như vậy!

Cocker cười tít mắt, nhìn tôi:

- Mercy à, thế nhân bánh đâu?

Tôi vui vẻ đưa khay ăn cơm của tôi cho cô ấy:

- Chị hàng xóm đã đổi thương hiệu thức ăn cho tôi, loại này ăn ngon lắm nhé!

Cocker kinh ngạc hỏi tôi:

- Mercy, chúng ta sẽ bán bánh bao nhân thức ăn chó à?

Cocker bán bánh bao cho mẹ cô ấy. Shepherd bán cho bố cậu ta. Cả bọn cùng hân hoan vui sướng mang thành quả lao động về nhà, vẫy đuôi chờ khen ngợi.

Má Cocker xúc động bật khóc:

- Không ngờ con đã trưởng thành và học được cách làm giàu.

Cocker vẫy đuôi:

- Ngon không hả má?

Má Cocker bật khóc:

- Quá ngon ấy chứ! Tiên sư!

Tôi hôm nay, đám chó toàn tiểu khu ăn thức ăn dành cho chó còn chủ nhân của bọn chúng thì chén bánh bao nhân thức ăn chó. Chúng tôi kiếm được tổng cộng hai trăm đồng. Cả bọn giao hết số tiền ấy cho tôi:

- Nhiều thế này, biết mua gì cho bọn chó lang thang bây giờ?

Đi đâu này có khó gì. Tôi tuyên bố:

- Tất nhiên là sẽ mua thức ăn cho bọn họ rồi.

Tối hôm sau, bầu trời không trăng, chỉ có những vì sao nhấp nháy. Mùa hè đã trôi qua phân nửa thời gian, những cơn mưa đã chấm dứt. Chờ chủ nhân ngủ say, bọn tôi lên ra ngoài họp với nhau. Bọn Âu Dương Phong cũng vừa đánh vật xong với số thức ăn mà chúng tôi mua tặng nên đến điểm hẹn hơi trễ. Bầu không khí hôm nay khá nghiêm trang, vì có thể coi bọn Âu Dương Phong sắp đi đánh một trận kịch chiến không hẹn ngày về. Còn bọn tôi là gia quyến tiễn đưa binh lính ra trận.

Chúng tôi gật đầu truyền tín hiệu, rồi cùng hướng mắt về phía đài phun nước.

Đại tiên cá Nóc xoa ngực bằng chiếc vây bé xíu.

- Không ngủ được, đau mắt quá.

Shepherd thậm thụt hỏi tôi:

- Đau mắt thì sao ngài ấy lại xoa ngực?

Tôi thậm thụt trả lời:

- Vì tay ngắn, không với tới.

Lão Rác Rười nằm yên dưới đất, chống mắt nhìn trăng.

Đại tiên vọt lên cao, tung ra một bông hoa nước dài, mảnh, tuyệt đẹp. Giống như lần trước, ngài dừng lại giữa không trung, nhưng lần này, ngài hút hết toàn bộ ánh sáng của những vì sao trên trời vào mình.

Những ngôi sao lấp lánh nhiều màu sắc. Những vì sao xa xôi nhất lần lượt tối sầm lại. Tôi ngần ngừ ngắm nhìn và có cảm giác, những vì sao ấy chính là bọn Âu Dương Phong. Bọn họ đã tập trung toàn bộ năng lượng để

cống hiến cho một kỳ tích. Toàn thân Đại tiên cá Nóc lấp lánh sáng. Ngài nắm chân Hồng Thất Công bằng chiếc vây nhỏ bé của mình. Hồng Thất Công nắm chân Âu Dương Phong, tiếp theo là những chú chó lang thang khác mà chúng tôi thậm chí không biết tên. Chân chú nọ bắt lấy chân chú kia.

Shepherd nắm tay tôi, tôi nắm tay Collie. Sinh mệnh của chúng tôi trôi qua từng sợi dây thần kinh, giống một trận gió đêm, mang theo hương vị ngọt ngào và cả nỗi đau, sau cùng biến thành chuỗi ánh sáng nhạt nhòa.

Tôi cảm thấy ngực mình như bị một cơn sóng cả nhấn chìm. Tâm tình của lão Rác Rưởi được truyền đến mỗi thân chó.

Biết là đã mất nhưng không đành lòng, có phải như thế gọi là quyến luyến.

Đại tiên cá Nóc hô vang:

- Sống lại! Đi nào!

Tức thì chuỗi ánh sáng lập tức dựng đứng, giống hệt hiệu ứng trong phim điện ảnh 3D, những tia sáng rực rỡ đủ màu sắc bồng bênh như sóng biển, tràn ra khắp không gian đêm.

- Quả Quả ơi.

Giữa quầng sáng chói lóa ấy bỗng vắng đến tiếng gọi của bà cụ. Ánh sáng trôi nổi, lướt nhẹ, xoay vòng, rồi tụ lại thành hình ảnh của bà. Bà cụ ngối xuống, chìa tay ra:

- Quả Quả, con có đói không?

Nước mắt tuôn rơi ướt đầm gương mặt già nua của lão Rác Rưởi. Chỉ có năm giây thôi, không được khóc. Tôi gào lên:

- Nói gì đi chứ!

Nói gì đi lão Rác Rưởi! Lão đã hy sinh tất cả, chỉ để bàn tay bà cụ chạm vào đầu lão kia mà, không được khóc!

Lão hãy nói với bà, rằng lão rất đói, rằng lão muốn bà cho lão gặm xương, rằng lão muốn cùng bà đi trả tiền điện, và ng ồi vẫy đuôi bên cạnh bà dưới bóng cây.

Lão nói gì đi chứ! Nhưng lão Rác Rưởi chỉ biết đờ đẫn ngược nhìn trời cao. Và r ồi giữa qu ầng sáng xuất hiện một chú cún. Chú cún tung tăng chạy đến bên bà cụ. Lão Rác Rưởi khóc không ra tiếng. Đó là lão lúc còn nhỏ. H ồi bé, tên lão là Quả Quả, một chú cún với bộ lông trắng như tuyết. Bà cụ vẫn thường nhắc bổng chú cún lên, cọ vào má. Gương mặt bà cụ ngập tràn hạnh phúc, còn Quả Quả thì nhẹ nhàng liếm tay bà.

Lão Rác Rưởi hé môi gọi: “Bà ời!”

Nước mắt gột rửa toàn thân lão. Lúc này chúng tôi mới biết, bộ lông của lão trắng như tuyết. B ầu trời d ần tối lại. Lão Rác Rưởi khép mắt, khoe môi nở nụ cười mãn nguyện.

Chúng tôi nhìn thấy một quả bóng ánh sáng nhỏ xíu bay lên từ thân thể lão, lác lư trong không gian, ch ần chập hòa tan vào b ầu trời đêm. Ba tôi bảo, r ồi hoa sẽ nở rộ, đừng quá đau lòng, dù đó không phải đóa hoa năm ngoái, nhưng nó sẽ khiến tôi không thể quên bạn.

Không thể quên, có nghĩa bạn sẽ sống mãi trong tôi.

Mụ Bully kể lại, ngày mụ chưa đến tiểu khu này, bà cụ và con trai đã tới đây sinh sống.

Sợ mẹ cô đơn, cậu con trai mua tặng mẹ một chú cún. Ngày nào bà cụ cũng dắt theo chú cún ấy ng ồi dưới gốc cây chờ con trai về. R ồi một hôm, nắng vàng rực rỡ chiếu khắp muôn nơi, Quả Quả tung tăng chạy

nhảy. Bà cụ tươi cười cầm chiếc quạt đập khẽ vào người nó:

- Ở yên đó.

Quả Quả ngoan ngoãn ở yên một chỗ. Có ai đó bước lại, nói nhỏ vào tai bà cụ mấy câu. Bà cụ đứng lên, sắc mặt trắng bệch, rồi bà ngã xuống. Bà bị xuất huyết não, dù đã qua cơn hiểm nghèo, nhưng di chứng để lại là căn bệnh mất trí nhớ. Kể từ đó, bà cụ không nhớ được gì ngoài việc ăn mặc chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng và ngày ngày ngồi chờ ở cổng. Vì bà không muốn con trai thấy mẹ phải chịu cảnh lam lũ, khổ sở khi trở về.

Bà cụ đã quên hết nhưng Quả Quả thì vẫn nhớ. Nó nhớ câu mệnh lệnh cuối cùng của bà là:

- Ở yên đó.

Vì thế nó luôn ở yên đó.

Thi thoảng bà cụ cũng cho nó ăn và hỏi nó:

- Con tên là gì? Sao con cứ bới rác mãi thế? Con có nhà không?

Quả Quả có nhà. Chủ nhân ở đâu nơi đó chính là nhà. Quả Quả cứ ngồi mãi ở đó từ ngày này qua tháng khác, cho đến lúc về già và trở thành lão Rác Rưởi. Dù bị người ta chửi rủa, đánh đập, trước sau lão vẫn quay về chỗ cũ.

Bởi vì lão rất nhớ nhà.

Âu Dương Phong khó nhọc cất tiếng:

- Thì ra lão Rác Rưởi không phải chó lang thang, lão làm anh em chúng tôi vất vả bao nhiêu!

Mới đó mà Âu Dương Phong già đi nhiều quá, râu tóc hần bạc trắng. Nhưng có vẻ số thức ăn kia đã phát huy tác dụng, vì đám chó lang thang trông rất khỏe, không giống những kẻ chỉ còn lại chút sức tàn. So với bọn chúng thì Đại tiên cá Nóc thậm hơn nhiều. Ngài ngã vật ra đất, suýt nữa biến thành cá nóc khô.

Shepherd lại được dịp tức khẩu thành thơ:

*Mấy lần làm phép cơ mà
Cá khô, ngài biến cũng là đúng thôi.*

Mụ Bully đưa lão Rác Rưởi đi an táng. Trước khi đi, mụ không quên ném lại một câu:

- Thù này ắt báo, thời cơ chưa đến!

Đại tiên cá Nóc giận đến nổi từ cá nóc khô biến thành ruốc cá nóc. Ngài chửi rửa chua ngoa:

- Mụ đàn bà độc địa ngoa ngoắt kia, đồ thù dai, đồ xấu xa, đồ quả phụ!

Bọn tôi lục tục rẽ đám, ai về nhà nấy. Anh em Samoyed ABC chợt nhớ ra một chuyện:

- Dũng sĩ đã chết, báu vật phải làm sao đây?

Lúc này cả bọn mới như tỉnh cơn mê, nhớ lại mục đích ban đầu: Phía Tây chôn giấu báu vật của chúng tôi.

Samoyed A vô cùng phẫn uất, nó nhảy vào bồn nước, lay gọi Đại tiên cá Nóc:

- Đồ tâm địa độc ác, ra tay tàn độc. Giờ đây báu vật đã không còn, tôi với ông cùng chết!

Samoyed B gào khóc thảm thiết:

- Không còn báu vật, tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa. Tôi sẽ cho các người biết thế nào là máu chảy thành sông!

Đại tiên cá Nóc cũng thấy mình suy nghĩ chưa thấu đáo, ngài bảo:

- Mấy cậu, công mỗi về phía Tây xem thế nào.

Shepherd mò khay đựng thức ăn rơi trong bể nước, đặt Đại tiên vào đó, rước ngài đi như bê một bát canh cá. Chúng tôi đến bên bờ sông cạnh tiểu khu. Đại tiên cá Nóc nheo mắt:

- Mổ đã ngửi thấy mùi báu vật.

Thường ngày khúc sông này như nước ao tù, vậy mà khi chúng tôi vừa tới gần, lòng sông bỗng trào lên một đợt sóng cao hàng mấy mét.

Sóng nước tan đi, một con quái vật mà ngay trong cơn ác mộng chúng tôi cũng chưa từng gặp thành hình xuất hiện. Con quái vật đầu to đuôi nhỏ ấy lớn hơn cả căn hộ hai phòng ngủ. Căn cứ vào cái miệng dài thè lè, và nước da màu xám, tôi phán đoán, con quái vật này là một con cá heo khổng lồ.

Con cá heo đáng sợ ấy đang há cái miệng vĩ đại, để lộ những chiếc răng to bằng cả cánh tay tôi. Cá heo ngoác miệng khóc lóc thảm thiết, chẳng thể ngờ nó lại là một con cá heo cái ục ịch.

- Lão già quỷ quái, đầu đất này, sao bây giờ mới đến nó?

Đại tiên cá Nóc cũng bật khóc thảm thiết:

- Mụ già ngu ngốc, đầu độn này, sao mụ lại ở đây nó?

Cá heo ục ịch nước mắt long lanh:

- Vì tôi nhớ ông nó, nên mới làm phép đi tìm nó, ai ngờ đến nhàn chỗ nó.

Đại tiên cá Nóc long lanh nước mắt:

- Với ta, nàng là bướm bướm tiêu dao.

Cá heo ục ịch nước mắt giàn giụa:

- Với em, chàng là hoa hồng thềm thuốc lá.

Đại tiên cá Nóc gọi lớn:

- Mình ơi!

Vừa gào ngài vừa nhảy ra khỏi khay đựng thức ăn, rơi trúng miệng cá heo ục ịch. Shepherd rụt rè phát biểu:

- Lẽ nào báu vật chính là mụ cá heo ục ịch đó?

Cá heo ục ịch trừng mắt nạt nộ:

- Bọn ta là động vật có vú, không phải cá!

Đại tiên cá Nóc lách mình khỏi khe răng cá heo, gửi lời chào đến chúng tôi:

- Ngày đám chíp hôn, các cậu còn nhớ mỗi từng nói, lúc nào mỗi cũng mơ được trở về với biển cả không?

Chúng tôi gật như bở cùi. Đại tiên nhảy vọt lên không trung, chớp mắt đã biến thành một chú cá heo thực thụ.

Thì ra cá heo có vẻ ngoài tròn trĩnh trục như vậy.

Tôi gọi lớn:

- Đại tiên cá Heo!

Thì ra Đại tiên không hề nói khoác, thì ra lúc nào ngài cũng thực thà như vậy. Đại tiên nói:

- Mổ phải trở về quê nhà, cùng vợ mổ sinh một đàn con đây, không chơi với mấy cậu nữa.

Vợ chùng cá heo bay vút lên không trung, muôn ngàn vì sao nhất loạt lấp lánh sáng, một trận mưa bão dữ dội đột ngột trút xuống dưới bầu trời sao.

Hai chiếc bóng khổng lồ quấy đuôi bơi lội giữa màn mưa ấy, hướng về phía Đông. Nhất định họ sẽ ra đến biển và sinh một đàn cá heo con, để chúng chơi đùa với hồ Ấn Độ.

Trận mưa ấy kéo dài suốt một ngày, khiến cả đám bọn tôi cùng bị cảm lạnh. Shepherd đến nhà tôi và nói:

- Mercy à, mấy hôm vừa rồi không biết xảy ra chuyện gì mà tôi cứ thấy chóng mặt.

Tôi xoa đầu Shepherd:

- Cậu sốt rồi, đầu nóng lắm!

Shepherd nói:

- Mercy à, tôi có cảm giác mình vừa trải qua một giấc mơ đẹp, khóc cười đủ cả, rất hay ho. Khi nào nhớ ra, tôi sẽ kể cậu nghe.

Shepherd tiếp tục lầm bầm:

- Ba tôi hỏi bột mì trong nhà đi đâu hết rồi, và dọa nếu tôi không trả lời được sẽ bị ăn gậy. Làm sao tôi biết chứ! Ba tôi đúng là đầu óc có vấn đề, nhạt nhẽo, đầu đất. Phải nghe lời một gã như vậy, thật là thê thảm!

Nếu bạn còn nhớ, hẳn bạn sẽ nhận ra, loài chó chúng tôi đều rất biết nghe lời. Nếu bạn muốn tôi chờ đợi, tôi sẽ không bỏ đi. Nếu bạn muốn tôi ngang qua thế giới của bạn, chỉ bằng hãy để tôi ở lại bên bạn.

^[1] Tên nhân vật trong phim hoạt hình *Chú voi biết bay* của hãng Walt Disney, Mỹ. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch.)

^[2] Loại thuốc lá thượng hạng của Trung Quốc.

^[3] Giống chó chăn cừu của Đức.

^[4] Giống chó sục Bully.

^[5] Urumqi hay Urumchi là thủ phủ khu tự trị Tân Cương, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

^[6] Lời một ca khúc thiếu nhi rất phổ biến ở Trung Quốc.

[7] Nhân vật chính trong bộ phim hoạt hình nổi tiếng Cừu vui vẻ và Sói xám, tựa tiếng Anh Pleasant Goat and Big Big Wolf của Trung Quốc.

[8] Trong trò chơi mạt chược, “Địa ù” tức là nhà cái đánh một quân, các nhà con đều ù.

^[9] Một trang mua sắm trực tuyến rất nổi tiếng ở Trung Quốc.

^[10] Giống chó Bull Terrier.

[11] Câu nói của nhân vật Cố Mạn Trinh với Thẩm Thế Quân trong tiểu thuyết *Bán sinh duyên* của tác giả Trương Ái Linh - Trung Quốc.

^[12] Một nhãn hiệu kem que của Trung Quốc.

^[13] Rau dại, hay còn gọi là cỏ tềthái, cỏ tam giác...

^[14] Một thương hiệu đồ ăn vặt nổi tiếng, có nguồn gốc từ tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc.

[\[15\]](#) Lời bài hát tiếng Hoa thịnh hành vào năm 2009 ở Đài Loan và Trung Quốc.

^[16] Hồ điệp là phiên âm tiếng Hán của từ “bươm bướm”.

^[17] Tên gọi món thịt viên của Trung Quốc.

[18] Tứ thơ ghép lại từ những câu thơ trong các bài *Khóc Triều Khanh Hành* của Lý Bạch, *Nghe đàn Cầm sắt* của Lý Thương Ẩn và *Ngõ Ô Y* của Lưu Vũ Tích.

^[19] Lời bài hát nổi tiếng *Tựa như sự dịu dàng của em* do danh ca Đặng Lệ Quân của Đài Loan trình bày.

^[20] Lời ca khúc *Nước hoa có độc* của ca sĩ Hồ Dương Lâm.

^[21] Sấm Vương là biệt danh của Lý Tự Thành, lãnh tụ cuộc khởi nghĩa nông dân nổi tiếng ở Trung Quốc cuối thời Minh.

^[22] Lời bài hát *Táng hoa ngâm* trong phim *Hồng lâu mộng* của Trung Quốc. Bản dịch của nhóm Vũ Bội Hoàng.

^[23] Hàn H`ong là nữ ca sĩ nổi tiếng của Trung Quốc, cô khá mập
mạp.

^[24] Lưu Hoan là nam ca sĩ nổi tiếng của Trung Quốc, ngoại hình khá xấu xí.

^[25] Lưu Đức Hoa là nam diễn viên tài năng đẹp trai nổi tiếng của Hồng Kông Trung Quốc.

^[26] Roshan là quái vật trong game DOTA.

^[27] Đường vĩ tuyến phân chia ranh giới giữa Triều Tiên và Hàn Quốc, ở đây dùng để chỉ trò phân chia ranh giới bàn học của trẻ con.

[28] Một cách nói hài hước trong trò chơi mạt chược. Û “mông” tức là ù nhỏ, thắng được một số tiền không nhiều.

[29] Tên một trò chơi điện tử.

^[30] Tên một loài rắn độc ở Châu Mỹ.

^[31] Lời ca khúc Cái giá của tình yêu của nhạc sĩ Lý Tông Thịnh, Trung Quốc.

^[32] Tuyệt kỹ khinh công của phái Võ Đang trong truyện kiếm hiệp Kim Dung.

TABLE OF CONTENTS

CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT XIN CHÀO, TÔI LÀ MERCY

- 01 TÔI “SIÊU” CỖ NÀO, CÁC BẠN KHÔNG BIẾT ĐÂU!
- 02 VÓC DÁNG CAO LỚN HAY NHỎ BÉ KHÔNG QUAN TRỌNG, MIỄN LÀ BẠN HẠNH PHÚC
- 03 ĐĨA BAY CỦA COLLIE
- NGOẠI TRUYỆN ĐĨA BAY RƠI
- 04 TRÁI TIM PHA LÊ CỦA CHÀNG ĐÀU GẤU
- 05 GIẤY GÓI KẼO CỦA DONGBULA
- SAU ĐÓ...

CÂU CHUYỆN THỨ HAI BẠN BÈ CỦA MỘT CHÚ CHÓ CẢNH

- 01 BA HUYNH ĐỆ SAMOYED: ĐỒ MÁU Ở LAS VEGAS
- NGOẠI TRUYỆN THẬT KHÓ LÝ GIẢI LOGIC CỦA ANH EM SAMOYED
- 02 CÔ NÀNG COCKER SPANIEL: MÁ TÔI LÀ QUÝ CÔ XINH ĐẸP
- 03 MỤ BULLY: TA BIẾT XEM BÓI
- 04 CHỘT MẮT: SIÊU TRUYỀN KỶ VỀ ĐẠI HIỆP DU ĐĂNG
- 05 TRÁI BÓNG: CHÚNG TA CHẴNG THỂ QUAY TRỞ LẠI VỀ SAU...
- 06 NHỮNG CÂU CHUYỆN LẬT VẶT VỀ ĐÁM CHÓ PHÀM ẮN TỤC UỐNG

CÂU CHUYỆN THỨ BA LÀM BẠN CỦA TÔI NHÉ!

- 01 GỬI BẠN ĐỌC THÂN MẾN CỦA TÔI
- 02 SỰ TỰ TU DƯỠNG CỦA MỘT BIÊN KỊCH
- 03 THẦM GỌI CẢ NGÀN LẦN
- 04 TÌNH YÊU TRONG GÓC KHUẤT
- 05 CHÚNG TA ĐỀU CHÌM ĐẮM TRONG “PLAY LIST”, BẠN SẼ DỪNG LẠI Ở CA KHÚC NÀO?

CÂU CHUYỆN THỨ TƯ CHÚNG TA PHẢI YÊU THƯƠNG NHAU

- 01 SHEPHERD CỨU BA

02 CUỘC ĐÒI “BẢN COPY” CỦA BA SHEPHERD
03 MUỖI LĂM VIỆC NHẤT ĐỊNH PHẢI LÀM VÀO MÙA
THU

04 CHỈ BỞI TÔI YÊU MẾN BẠN

05 TRONG LÒNG MỖI ANH BÉO ĐỀU CÓ MỘT ANH GẦY

06 CHO PHÉP BẢN THÂN ĐƯỢC NGOÁI ĐẦU NHÌN LẠI,
NHƯNG CŨNG CẦN HỌC CÁCH TIẾN LÊN PHÍA TRƯỚC

07 HIỆN THỰC KHÔNG TOÀN MỸ

08 NĂNG LỰC VUI VẺ LÀ NĂNG LỰC BẨM SINH CỦA
MỌI NGƯỜI

CÂU CHUYỆN THỨ NĂM CHIA SẺ HƠI ẤM CỦA TÔI CHO BẠN

01 NHÌN RA THẾ GIỚI, TA THẤY CHÍNH MÌNH

02 TÌNH BẠN VÀ THỊT VIÊN

03 CHÚ BÉ TÍ HON

04 THÌ RA MỞ LÒNG LÀ NHƯ THẾ

05 CHỈ CÓ IM LẶNG THUỘC VỀ BẠN

06 TÔI RẤT THẬT LÒNG

07 PHƯƠNG PHÁP LÀM CHO NHAM THẠCH ĐÔNG KẾT

08 BẢN ĐỒ SINH MỆNH

CÂU CHUYỆN THỨ SÁU HÃY ĐỂ TÔI Ở BÊN BẠN

01 CHÚC MỪNG SINH NHẬT CON GÁI MERCY CỦA BA

02 NẾU BẠN LƯỚT QUA TÔI, THẾ GIỚI SẼ KHÔNG CÒN
NIỀM VUI HAY NỖI BUỒN

03 NHỮNG THỨ QUÝ GIÁ

04 MÙA HÈ CỨU THẾ GIỚI

CÂU CHUYỆN CUỐI CÙNG CUỘC CHIẾN TRÊN BIỂN CỦA
MERCY

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10
11
12
13
14
15